Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελλήνιου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2016 ὁσίου Παύλου τοῦ Θηβαίου, ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου, Πανσοφίου μάρτυρος | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2100

Τὸ θέμα τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, θέμα ἐθνικόν

Τοῦ Ἁγιορείτου Μοναχοῦ ***Θεοκλήτου Διονυσιάτου (†)***

Εἰς μνήμην τοῦ ἀγωνιστοῦ Ἁγιορείτου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 10ετίας ἀπὸ τῆς κοιμήσεώς του, παραδέτομεν, ἐλαφρῶς παρηλλαγμένον διὰ τὰς συγχρόνους περιστάσεις, ἕνα παλαιὸν ἀλλὰ γραμμένον προφητικῶς διὰ τὸ σήμερον κείμενόν του (Ο.Τ. φ.48/1965), τὸ ὁποῖον ἀπευθύνομεν εἰς τὸν Ὑπουργὸν Παιδείας:

Ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ἀποτελεῖ τὸ θέμα τῆς ἡμέρας ἀπὸ μηνὸς καὶ πλέον. Κατηγορεῖται ἐπὶ ἀθεΐᾳ, ὑλισμῷ, ἀμοραλισμῷ. Ἐντεῦθεν προκύπτει τὸ ἀσυμβίβαστον τῆς ἰδιότητός του, ὡς φορέως τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος τῆς Παιδείας, μὲ τὰς ἐλευθερίους ἰδέας του. Ὁ ἴδιος διαμαρτύρεται, ἀλλ' οἱ κατηγοροῦντες προσάγουν συντριπτικὰ στοιχεῖα. Αἱ πράξεις του τὸν κατηγοροῦν (ἐψήφισε τὸ σύμφωνον συμβιώσεως). Εἶναι τόσον διάχυτον τὸ ὑλιστικὸν καὶ ἀνηθικιστικὸν στοιχεῖον, ὥστε πᾶσα ἀπόπειρα ἀθῳώσεώς του νὰ ἀποβαίνῃ ματαία. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ πείσῃ ὅτι ἔχεται χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων, κατορθώνει νὰ στερεώσῃ τὰς κατηγορίας, ὅτι στερεῖται παντελῶς μεταφυσικοῦ ἑρματος. Προτιμᾷ τὰς ἀοριστολογίας, γεγονὸς μαρτυροῦν τὴν ἀπορίαν του εἰς ἐπιχειρήματα. Ἤδη, εἶναι ἐκτεθειμένος εἰς τὴν δημοσίαν γνώμην, ὡς ἄθεος, ὑλόφρων καὶ ἀνηθικιστής.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔχει πολλοὺς ὑποστηρικτάς, ἀπὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ ὑφυπουργοῦ τῆς Παιδείας, μέχρι καὶ ἐλευθερίων τινῶν «καλάμων», κοπτομένων ὑπὲρ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ των ἰνδάλματος. Οὕτω, τὸ θέμα ἔχει προσλάβει διαστάσεις σοβαράς μεταξύ τοῦ ἐνσυνειδήτως θρησκευομένου Ὀρθοδόξου κόσμου καὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι σκέπτονται φιλελευθέρως ἢ ὑλιστικῶς ἤ εἰδωλολατρικῶς. Δηλαδὴ εὑρισκόμεθα πλέον πρὸ μιᾶς ἀποκεκαλυμμένης μορφῆς συγκρούσεως Χριστιανισμοῦ καὶ εἰδωλολατρίας ἐν τῷ Ὀρθοδόξῳ κλίματι τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ ὑποστηρικταί του εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ μὴ δώσουν τὴν νίκην χωρὶς πολλοῦ ἀγῶνος. Ἡ ἐρχομένη πτῶσις του ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ ρυθμιστοῦ τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς Παιδείας, δὲν θὰ εἶναι μόνον μία ἥττα τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸ ἐκπαιδευτικόν της πρόγραμμα, ἀλλὰ καὶ μία ἀποδοκιμασία τῶν ἐλευθερίων ἀντιλήψεων ὑπουργοῦ καὶ ὑφυπουργοῦ Παιδείας, ὡς καὶ ὅλων τῶν συνοδοιπόρων των. Διότι ὀφείλομεν νὰ μὴ ἀπατώμεθα, ὡς πρὸς τὰς κοσμοθεωρητικάς πεποιθήσεις τῶν προϊσταμένων τοῦ διαβεβλημένου Ὑπουργοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν των. Ἡ διαφορὰ κεῖται εἰς τὸ ὅτι ὁ τελευταῖος εἶναι θεωρητικώτερος τῶν πρώτων. Ἀκριβῶς διὰ τοῦτο, ἡ μάχη θὰ προσλάβῃ ὀξείας φάσεις μέχρις ὅτου καταπέσῃ τὸ εἴδωλον ἐκ τοῦ βάθρου του, ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ γράμματος καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Συντάγματος καὶ ἀπὸ τὴν πίεσιν, θὰ ἔλεγον, τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸ σημε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Πρῶτα τό Σύμφωνον, κατόπιν τὸ Πρόγραμμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν, τώρα τά Θρησκευτικά, αὔριον τί;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΕΞΑΠΑΤΗΣΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ἄνευ διαλόγου προχωρεῖ ἀκάθεκτος ἡ ἀδίστακτος Κυβέρνησις μὲ τὴν ὑποστήριξιν τῆς μνημονιακῆς Βουλῆς εἰς διάλυσιν τοῦ κοινωνικοῦ ἱστοῦ καὶ θέτει τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ περιθώριον. Ἀνήμπορος ἡ Ἱεραρχία ἀδυνατεῖ νὰ προλάβῃ τὰς καταιγιστικὰς ἐξελίξεις, παραδίδουσα τὸν παραδοσιακόν της ρόλον εἰς τὴν Παιδείαν τοῦ Γένους εἰς χεῖρας ἀμοραλιστοῦ Ὑπουργοῦ καὶ ἀθέου Πρωθυπουργοῦ.

Ἡ παροῦσα Κυβέρνησις τῶν ΣΥΡΙΖΑ καὶ ΑΝΕΛ, συνεπικουρουμένη ἀπὸ τὴν ΝΕΑΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ, τὸ ΠΑΣΟΚ, τὴν ΔΗΜΑΡ, τὸ ΠΟΤΑΜΙ καὶ τὴν ΕΝΩΣΗ ΚΕΝΤΡΩΩΝ, ἔχει ἀναλάβει μὲ πλήρη ἀφοσίωσιν τὴν ἐκτέλεσιν ἑνὸς σχεδίου, τὸ ὁποῖον μὲ πολλὴν μαεστρίαν ἀποδεκατίζει τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν. Πανδημονεύμενος ἡ Κυβέρνησις ἀπέτυχε παταγωδῶς εἰς τὸ οἰκονομικόν της πρόγραμμα καὶ τώρα, διὰ νὰ παρουσιάσῃ ἕνα σοσιαλιστικὸν προσωπεῖον, ὥστε νὰ ἀναδερμαίνῃ τὰς ἀπατηλὰς ἐλπίδας τῶν ἐξαπατημένων ψηφοφόρων της, προχωρεῖ βαθμιαίως εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ἰδεοληπτικῶν στόχων, ποὺ ἐκθεμελιώνουν τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐπιφέρουν διχασμόν. Τὰ ὑπόλοιπα κόμματα τοῦ «συνταγματικοῦ τόξου» ἀντὶ νὰ κάνουν ἀντιπολίτευσιν ἔστω καὶ διὰ ψηφοθηρίαν, προσποιοῦνται ὅτι διαφωνοῦν καὶ εἰς τὴν συνέχειαν ὑπερψηφίζουν.

Ἡ ἀρχὴ ἔγινε μὲ τὸ σύμφωνον συμβιώσεως καὶ τώρα ἀκολουθοῦν αἱ ἀλλαγαὶ εἰς τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Αἱ ἀλλαγαὶ αὐταὶ εἶναι προμελετημέναι καὶ εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ τὰς προχωρήσουν, μεθοδεύουν ὅμως τὴν συγκάλυψιν τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἴδιοι τὸ ἐδήλωσαν πρὸ καιροῦ μετὰ ἀπὸ συνάντησιν τοῦ Πρωθυπουργοῦ μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος:

«Ἁπλῶς ἀποφεύγουμε ἀκόμη ἕνα μέτωπο», λένε χαρακτηριστικὰ στὸ Μαξίμου καὶ ἐπισημαίνουν ὅτι ἡ κυβέρνηση προχωρᾶ σιγὰ-σιγὰ σὲ ἀλλαγὲς ὅπως, γιὰ παράδειγμα, στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, χωρὶς ἡ Ἐκκλησία νὰ σηκώνει τὸν κόσμο στὸ πόδι. Τὸ ἐρώτημα, λοιπόν, ποὺ προκύπτει εἶναι τί κερδίζει, πέρα ἀπὸ ἐντυπώσεις, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος. Καὶ ποιὰ θὰ εἶναι ἡ δική του ἐπόμενη κίνηση;» (ΠΑΡΑΠΟΛΙΤΙΚΑ – SECRET 7.11.2015).

Ἡ μεγαλυτέρα παγίς

Πρὶν ἀναλύσωμεν ποία θὰ εἶναι ἡ ἑπομένη κίνησις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὀφείλομεν νὰ ἐπισημάνωμεν ποία εἶναι ἡ παροῦσα κατάστασις, διότι ὑπάρχει δυστυχῶς ἡ ἄποψις ὄχι μόνον μεταξὺ πιστῶν ἀλλὰ καὶ Ἱεραρχῶν ὅτι ὅλα βαίνουν καλῶς. Ὁ ἐφησυχασμὸς ὅτι ἡ ἀριστεροδέξια Κυβέρνησις τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ θὰ προβῇ εἰς διάλογον μὲ τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι πράγματι ἡ μεγαλυτέρα παγίς.

Ἡ Κυβέρνησις αὐτὴ δὲν ἦλθεν εἰς καμίαν συνεννόησιν μὲ κανένα φορέα, ἀλλὰ αὐθαιρέτως κατήργησε (ἢ διὰ ἀποφάσεως ἢ διὰ τῆς καλλιεργουμένης ἀπαξιώσεως) τὴν ἀριστείαν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν γεγονός, ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀναξιοκρατίαν καὶ εἰς τὴν αἱμορραγίαν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ νέους ἐπιστήμονας, ἐφάμιλλον τῆς δεκαετίας τοῦ '50, οἱ ὁποῖοι βλέποντες ὅτι ἀκόμη καὶ ἂν διακριθοῦν δὲν ὑπάρχει μέλλον δι' αὐτοὺς, ἀναχωροῦν διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν εἰς τὰ σχολεῖα ἐπικρατεῖ ἕνα χάος:

«Ἡ φετινὴ χρονιὰ πάντως χαρακτηρίσθηκε ὡς τραγικὴ γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ἐκπαίδευση. Στὰ περισσότερα σχολεῖα στὴν ἀρχὴ τῆς χρονιᾶς ὑπῆρχαν μεγάλα κενὰ καὶ σοβαρὲς ἐλλείψεις. Δὲν εἶναι τυχαῖο ποὺ ἐφέτος τὰ κενὰ ἔσπασαν κάθε ρεκόρ. Ἀκόμα καὶ μετὰ τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων, τὰ κενὰ στὰ σχολεῖα ὑπολογίζονται σὲ 1500, σύμφωνα μὲ τὴν ΔΟΕ, ἐνῶ συνολικὰ οἱ ἀποσπασμένοι ἐκπαιδευτικοὶ (ἑκατοντάδες

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Μνήμη εὐγνωμοσύνης...*

Μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης

10 ΕΤΗ ΑΠΟ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ (20.1.2006)

Τοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη (†)***

Ὁ π. Θεόκλητος καὶ ὁ π. Μᾶρκος εἰς τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος

Ἕνα τέταρτο πρὸ τῆς τρίτης πρωινῆς τῆς Παρασκευῆς τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου μᾶς ἐνημέρωσαν τηλεφωνικῶς ὅτι πρὸ τετάρτου ἐκοιμήθη ὁ πολυσέβαστος γέρων Μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης, ἄγων ἤδη τὸ ἐνενηκοστὸ ἔτος τῆς ἐπιγείου ζωῆς του. Στὸ Ἅγιο Ὄρος ἐόρταζαν τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο. Ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἐπανήγυριζε, διότι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀνακοινωθέν περί τῆς ψηφίσεως τοῦ νομοσχεδίου "Σύμφωνο συμβίωσης καί ἄλλες διατάξεις"

Τοῦ ***Σεβ. Μητρ. Πειραιῶς Σεραφείμ***

Ἡ ψήφισι τοῦ ἀπαραδέκτου νομοσχεδίου «Σύμφωνο συμβίωσης καί ἄλλες διατάξεις» ἀπό τό Ἐθνικό Κοινοβούλιο, ἀπό τά δῆθεν ἀντισυστημικά κόμματα (;), προδήλως πρῶτον ἀντιβαίνει στήν πολιτισμική μας ταυτότητα, ἡ ὁποία ἐδράζεται καί ἐπί τοῦ πανιερωτάτου θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας πού διαχρονικά ὁρίζεται σάν συνάφεια ἀνδρός καί γυναικός καί συγκλήρωσι τοῦ βίου παντός, θείου καί ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία (Μοδεστῖνος). Κατά τήν πίστι μας ἀποτελεῖ μυστήριο μέγα ἀλληλοπεριχωρήσεως τῶν δύο φύλων καί ἀναλήψεως τοῦ ἑνός ἀπό τό ἄλλο, ὡς σταυροῦ καί ἀναστάσεως. Μέ τό νομοθέτημα αὐτό ἀποδομεῖται πλέον στίς συνειδήσεις τῶν νέων ἀνθρώπων, γιά νά ἀποβαίνουν χειραγωγήσιμοι γιά τήν καταδολίευσι τῆς ἐλευθερίας τους.

Δεύτερον μεταβάλλει τόν νομικό μας πολιτισμό πού θεωρεῖ ὡς ἔγκλημα τήν παρά φύσι ἀσέλγεια, τήν πρακτική τῆς ὁμοφυλοφιλίας, μέ τό ἄρθρο 347 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, ἀναγορεύοντας ὡς ἔννομο ἀγαθό πού δεῖται ἐννόμου προστασίας αὐτή τήν τραγική χυδαιότητα. Ἤδη οἱ λεγόμενοι «ἀκτιβισταί» τοῦ χώρου ζητοῦν τήν κατάργησι αὐτῆς τῆς ποινικῆς προβλέψεως πού κολάζει τήν παρά φύσι ἀσέλγεια ὡς ἀπαξίωσι τῆς ἀνθρωπίνης σεξουαλικότητος.

Τρίτον θεσμοθετεῖ τήν ἀνατροπή τῆς ἀνθρώπινης ὀντολογίας καί φυσιο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Τὸ ἀπρόοπτον ποὺ δύναται νὰ ματαιώσῃ τὴν Μεγάλην Σύνοδον

Τοῦ ***Ἰωάννη Τάτση****, Θεολόγου*

Ἐμφανῶς συγκρατημένος γιὰ τὴ σύγκληση τῆς ὀνομαζόμενης Μεγάλης Συνόδου ἐμφανίζεται πλέον καὶ ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος. Σὲ Χαιρετισμό του γιὰ τὴν πρώτη τοῦ ἔτους ἀναφέρθηκε στὴν προετοιμασία γιὰ τὴ σύγκληση τῆς Συνόδου, δὲν λησμόνησε ὅμως νὰ ἐπαναλάβει τὴν ἀναφορὰ ποὺ ὑπάρχει στὸ κείμενο τῆς Σύναξης τῶν Προκαθημένων τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν τὸ 2014, ὅτι ἡ Σύνοδος θὰ γίνει «ἄνευ τινὸς ἀπροόπτου» δηλ. ἐκτὸς ἀπροόπτου. Ἐξάλλου σὲ συνέντευξή του ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ἰλαρίων δὲν παρέλειψε νὰ ὑπενθυμίσει τὴν ἴδια διευκρίνιση κάνοντας περαιτέρω λόγο γιὰ ἀμφιβολίες ὡς πρὸς τὸ ἐνδεχόμενο σύγκλησης τῆς Συνόδου. Τέλος πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν ἐκφράζουν σοβαρὲς ἀμφιβολίες γιὰ τὸ τί τελικὰ θὰ συμβεῖ. Ὅλα τοῦτα γιατί παραμένουν ἀνοιχτὰ πολλὰ ζητήματα ὄχι μόνο ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἀρχικὰ εἶχε σχεδιαστεῖ νὰ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Προδιαγεγραμμένη ἡ ἀποτυχία τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου λόγῳ Οἰκουμενισμοῦ

Γράφει ὁ πρωτοπρεσβ. ***π. Ἄγγελος Ἀγγελακόπουλος****, ἐφημ. Ἱ. Ν. Ἁγίας Παρασκευῆς Νέας Καλλιπόλεως Πειραιῶς*

Βλέπε εἰς τὴν 7ην σελ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἡ προσευχή: Μέσον σωστικόν! Ἑρμηνεία τοῦ Ψαλτηρίου: Ὁ 17ος Ψαλμός.** *Γράφει ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας.* Σελ. 4
- **Ἡ περὶ θεώσεως διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ.** *Γράφει ὁ Ἀρχιμ. π. Κύριλλος Κεφαλόπουλος.* Σελ. 6
- **Προειδοποίησις Ἁγίου Μάρκου εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ Ἀθήνας διὰ τὸν Οἰκουμενισμόν.** Σελ. 6
- **Ἕνας μόνον Μητροπολίτης ὑπεχρέωσε τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Χώρας εἰς ὀπισθοχώρησιν!** Σελ. 8

Ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὸν Θεόν

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΠΟΙΟΣ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῶν κοσμικῶν καὶ ἄπιστων ἀνθρώπων; Ἡ καλύτερα ποιὸν θεωροῦν μεγαλύτερο ἐχθρό τους; Εἶναι φοβερὴ ἡ ἀπάντηση. Θεωροῦν τὸν Θεό, γιατὶ τοὺς ἐμποδίζει στὴν ἀκόρεστη ἡδονή, στὴ φιλοδοξία καὶ τὴν πλεονεξία. Δὲν θέλουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐμπόδια στὴν ἱκανοποίηση τῶν ἁμαρτωλῶν τους παθῶν, δὲν ἀναγνωρίζουν ἠθικὲς ἐντολὲς καὶ ἀρνοῦνται κάθε περιορισμὸ τῆς ἐλευθερίας τους, γι' αὐτὸ κι ἔχουν κηρύξει πόλεμο κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν κληρικῶν. Προσπαθοῦν νὰ θέσουν στὸ περιθώριο καθετί ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὸν Θεό -ὁ ὁποῖος γι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει!- καὶ κινοῦνται χωρὶς σαφῆ προσανατολισμό. Ἄλλοι ἔχουν πολιτικὲς ἰδέες καὶ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐπικράτησή τους, προκειμένου ὁ λαὸς νὰ εὐημερεῖ καὶ νὰ ζεῖ μέρες εὐτυχίας, ἄλλοι ὑπερτονίζουν τὴν πνευματικὴ ἀξία τοῦ πολιτισμοῦ, ἄλλοι μεθοῦν μὲ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας καὶ γενικὰ μὲ κάθε ἐπιτυχία, ποὺ ἐντυπωσιάζει. Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἔχουν σχετικὴ ἀξία καὶ δὲν ἐξασφαλίζουν ἐκεῖνα ποὺ κάνουν τὴ ζωὴ καλύτερη. Δὲν δίνουν νόημα στὴ ζωή. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ κατάσταση τῆς κοινωνίας εἶναι ἀποκαρδιωτική. Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀνυψώνονται, δὲν ἀποκτοῦν ἀρετές, δὲν πιστεύουν, στὴν ἄλλη ζωὴ καὶ δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἡ δυστυχία τοὺς συνοδεύει παντοῦ. Εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀπομάκρυνσής τους ἀπὸ τὸ Θεό.

Ὁ ἀείμνηστος γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος ἔλεγε ὅτι ἡ δυστυχία τῶν ἀνθρώπων ὀφείλεται στὴν ἀπιστία τους. Εἶναι χαρακτηριστικὰ τὰ λόγια του: «Παντοῦ θλίψη, παντοῦ στενοχώριες, παντοῦ στεναγμοί, πόνοι καὶ θάνατοι. Μεγάλη ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Νόμισαν οἱ ἀχάριστοι ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τὶς βλασφημίες, ποὺ κάθε μέρα ἐξεστόμιζαν ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα στόματά τους. Νόμισαν ὅτι δὲν βλέπει τὶς ἀσωτεῖες, τὶς ἀδικίες, τὶς πλεονεξίες, τοὺς δόλους, τὶς συκοφαντίες. Πλανήθηκαν οἱ σκοτισμένοι, προτίμησαν περισσότερο τὸ σκότος ἀπὸ τὸ φῶς, τὸν διάβολο ἀπὸ τὸν Χριστό, τώρα πληρώνονται, λαμβάνουν τὴν τιμὴ τῶν κακῶν, τὰ ὁποῖα ἐργάσηκαν. Θερίζουν ὅ,τι ἔσπειραν. Τρυγοῦν τοὺς καρποὺς τῆς ἀσεβείας, τῆς ἀπιστίας καὶ ἀκολασίας τους. Δυστυχῶς δὲν μετανοοῦν, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὸν Θεό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀπομακρύνθηκαν. Ἔκλεισαν τοὺς ὀφθαλμούς τους, γιὰ νὰ μὴ βλέπουν, βούλωσαν τὰ αὐτιά τους, γιὰ νὰ μὴ ἀκοῦν, πωρώθηκαν, σκληρύνθηκαν, ἔπεσαν οἱ ταλαίπωροι σὲ τέλεια ἀναισθησία…» (Γνωριμία μὲ τὸν γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο, Θεσ/νίκη 2014, σελ. 150-151).

Μακάρι κάποτε οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐπιστρέψουν στὸν Θεὸ καὶ νὰ γίνουν συνειδητοὶ χριστιανοί. Νὰ βροῦν δηλ. τὸ πραγματικὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἀποκτήσουν ὅλα τὰ πνευματικὰ ὅπλα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἀντιμετωπίζουν τὶς μεθοδεῖες τοῦ διαβόλου καὶ τὰ προβλήματα, ποὺ θὰ παρουσιάζονται στὴ ζωή τους.

«Μετανοεῖτε, ἤγγικε γὰρ ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν»

Τοῦ ***Ἁγιορείτου Μοναχοῦ Νικολάου***

Ἂν καὶ τὸ ἐδάφιο αὐτὸ τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου δὲν τὸ κάνουμε πράξη, γιὰ ἐγερτήριο σάλπισμα μετανοίας, γιὰ τὴν πνευματική μας ὑγεία, τότε μᾶς ἁρμόζῃ ἕτερο ἐδάφιο τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, ποὺ ἀναφέρει τὰ ἑξῆς. «Ἤδη δὲ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ρίζαν τῶν δένδρων κεῖται· πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται». (Ματθ. 3-10).

Ἂν ἐπιμένουμε νὰ βαδίζουμε τὴν κατηφορικὴ αὐτὴ ὁδὸ τῆς ἀπωλείας, ποὺ νομοθέτησε πρόσφατα ἡ πολιτεία, θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ σίγουρα στὴν αἰώνια καταδίκη τοῦ σκότους τῆς κολάσεως. Ἂς σφραγίσουμε λοιπὸν τὴν κερκόπορτα τῆς ἀπωλείας, καὶ ἂς ἀνέβουμε στὰ τείχη νὰ πολεμήσουμε καὶ νὰ ἐκδιώξουμε μακρυὰ τοὺς νοητοὺς ἐχθρούς μας, ποὺ ἐπιθυμοῦν πολὺ νὰ μᾶς σκλαβώσουν αἰώνια, ὥστε νὰ μᾶς κάνουν μόνιμους κατοίκους τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ὅσο ἀκόμη διαρκῆ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τῆς παρούσης ζωῆς μας, ἂς ἐντείνουμε τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν πνευματική μας ὑγεία, προτοῦ μᾶς καταλάβῃ τὸ σκότος τῆς νυκτός. Ὁ καρπὸς ἀπὸ τὶς ἐξετάσεις τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ, μὲ τὴν Χάρη τῆς Παναγίας Τριάδος θὰ εἶναι ἡ μόνιμος κατοικία μας στὴν αἰώνια ζωή. Καλὴ ἐπιστροφὴ καὶ καλὴ μετάνοια.

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ Ο ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ

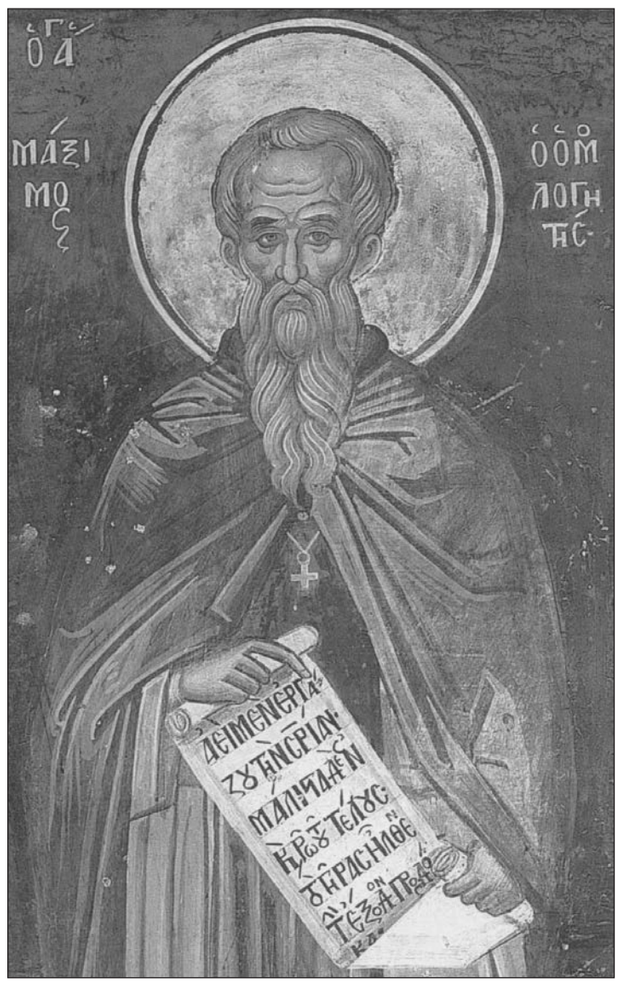

Τὴν 21ην Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Προβληματικὴ ἡ «Μεγάλη» Σύνοδος

Γράφει ὁ ***κ. Γεώργιος Παπαδάκης***

Ἡ ἑνότητα τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν μὲ βάση τὴν πίστη τους στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή, τὴν Ἱερὰ Παράδοση καὶ τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας (Ἀποστόλους, Μάρτυρες, Ὁμολογητές, Πατέρες, Μητέρες), ἔχει ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς ἐχθρούς. Οἱ πρῶτοι ἀντιμετωπίζονται **μὲ ἀγάπη καὶ διαρκῆ ἀντίσταση,** οἱ δεύτεροι ἐπίσης **μὲ ἀγάπη, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἀποκλείει τὴν καταδίκη τους,** γιὰ νὰ συναισθανθοῦν τὸ κακὸ ποὺ κάνουν στὴν Ἐκκλησία καὶ γιὰ νὰ προφυλαχθεῖ τὸ πλήρωμά της ἀπὸ τὶς κακοδοξίες τους.

1. Οἱ οἰκουμενισταί

Ἐχθροὶ τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας **ἀπὸ μέσα** εἶναι σήμερα οἱ οἰκουμενιστὲς (παπόφιλοι, προτεσταντόφιλοι, θρησκειόφιλοι κ.λπ.) μὲ ἀρχηγὸ δυστυχῶς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη. Ἀντὶ μὲ τὶς σπουδές του στὴν Ἰταλία νὰ δεῖ τὸ βάραθρο τοῦ παπισμοῦ, ὅπως τὸ εἶχαν δεῖ ὁ Μελέτιος Πηγᾶς, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὁ Φώτης Κόντογλου καὶ ἄλλοι, ἐκεῖνος, φαίνεται, σαγηνεύτηκε ἀπὸ τὴν ἐξουσιαστική του ὀργάνωση πάνω στὰ ἔθνη καὶ ἔγινε φίλος καὶ ὑποστηρικτής του. Γι' αὐτὸ τοὺς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἀμφισβήτησαν, ἤλεγξαν καὶ καταδίκασαν τὸν παπισμὸ (Μ. Φώτιος, Γρηγόριος Παλαμᾶς, Μᾶρκος Εὐγενικός, Κοσμᾶς Αἰτωλὸς κ.λπ.), τοὺς θεώρησε καὶ τοὺς θεωρεῖ, ἀφοῦ δὲν τὸ ἔχει πάρει πίσω, «θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως», δηλαδὴ ὅτι **ὁ διάβολος τοὺς περέσυρε καὶ τὸν καταδίκασαν!**

Ὅπως φαίνεται ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ πολλοὶ οἰκουμενιστὲς εἶναι ἕτοιμοι νὰ δεχτοῦν τὴν ἰντερκομμούνιο (intercommunio), δηλαδὴ **τὴν θεϊκὴ κοινωνία ἀπὸ τὸ ἴδιο ἅγιο δισκοπότηρο** μὲ τοὺς παπικούς, ἐνῶ οἱ διαφορὲς στὴν πίστη εἶναι ἀγεφύρωτες λόγῳ τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων αἱρέσεων, ποὺ ἔχουν ἐφεύρει καὶ ἀκολουθοῦν, ὡς ὅῆθεν δική τους «χριστιανική» παράδοση.

Ἀλλ' ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ οἱ οἰκουμενιστὲς ἀγαποῦν, χωρὶς ἔλεγχο ἀληθείας, καὶ τοὺς προτεστάντες τοῦ παγκοσμίου συμβουλίου ἐκκλησιῶν (=αἱρέσεων), οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀκόμη περισσότερο ἀποχριστιανιστεῖ. Ἐπίσης ἀγαποῦν, χωρὶς ἔλεγχο ἀληθείας, καὶ ὅλες τὶς θρησκεῖες, τὶς ὁποῖες θεωροῦν «δρόμους σωτηρίας» τῶν ἀνθρώπων: Ἑπομένως ὁ Χριστὸς κακῶς ἦλθε, γιὰ νὰ σώσει τὸν κόσμο, ἀφοῦ μποροῦσε νὰ σωθεῖ καὶ χωρὶς αὐτόν, δηλαδὴ οἱ οἰκουμενιστὲς **ἀρν

Γεγονότα καὶ Σχόλια

Τὸ 2100ὸν φύλλον τῆς ἐφημερίδος μας!

ΑΝ ΑΥΤΟ δὲν εἶναι ὁλοζώντανο θαῦμα, τότε τί εἶναι; Μὲ ἀνύπαρκτα μέσα, χωρὶς χορηγούς, χωρὶς διαφημίσεις, χωρὶς ἀποθεματικὰ καὶ ἄλλους πόρους, μὲ χιλιάδες εὑρὼ χρωστούμενα ἀπὸ συνδρομητές μας, μὲ μεγάλες αὐξήσεις τῶν ὑλικῶν, μὲ «ἀπογείωση» τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, μὲ ὑπέρογκες αὐξήσεις τῶν ὀργανισμῶν κοινῆς ὠφέλειας, καὶ ἄλλες δαπάνες, κατορθώνουμε καὶ ὑπάρχουμε! Ὅταν μεγάλες ἐφημερίδες, μεγάλων ἐκδοτικῶν τράστ καὶ περιοδικὰ μεγάλης κυκλοφορίας, μὲ ἐξασφαλισμένο ἀναγνωστικὸ κοινό, σταμάτησαν νὰ κυκλοφοροῦν, ἐμεῖς συνεχίζουμε νὰ κυκλοφοροῦμε! Ὅταν ὁ ἔντυπος τύπος ἔχει συρρικνωθεῖ σὲ δραματικὸ ἐπίπεδο, ἡ ἐφημερίδα μας συνεχίζει νὰ κυκλοφορεῖ! Ἰδοὺ τὸ συνεχιζόμενο θαῦμα, ἐδῶ καὶ περισσότερο ἀπὸ μισὸ αἰῶνα ἀδιάκοπης κυκλοφορίας! Σὲ ὅλους ἐμᾶς τοὺς συντελεστὲς τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», καθὼς καὶ σὲ σᾶς τοὺς ἀναγνῶστες μας, ὑπάρχει ἡ ἀκράδαντη πίστη, ὅτι ὁ μεγάλος χορηγὸς καὶ ἀρωγός μας, εἶναι ὁ Τριαδικὸς Θεός, τοῦ Ὁποίου προσπαθοῦμε νὰ δοξάσουμε τὸ πανάγιο ὄνομά Του καὶ νὰ ὑπηρετήσουμε τὴν ἁγία Του Ἐκκλησία. Ὁ μακαριστὸς Γέροντάς μας π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, ἔκαμε τὸ μεγάλο τόλμημα: νὰ δημιουργήσει αὐτὸν ἐδῶ τὸν «ἄμβωνα» στὸ χῶρο τοῦ τύπου, νὰ ὑπηρετεῖ τὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἐνημερώνει, νὰ ἐλέγχει, νὰ καθοδηγεῖ. Αὐτὸ ἔκανε ὡς τώρα, αὐτὸ συνεχίζει νὰ κάνει, αὐτό, σὺν Θεῷ, θὰ συνεχίσει νὰ κάνει, ὅσο Ἐκεῖνος θὰ εὐλογεῖ τὴν προσπάθειά μας. Ἂν στὴν πεντηκονταετῆ πορεία του ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος», προσέφερε πολυτιμότατη ὑπηρεσία στὴν Ἐκκλησία μας, σήμερα ἡ συνέχιση τῆς ἔκδοσής του, κρίνεται ἄκρως ἀπαραίτητη, διότι βιώνουμε ἀποκαλυπτικὲς μέρες. Ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες: Ἡ συνέχισή του ἔγκειται βεβαίως στὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ στὴ δική σας ἀρωγή. Βοηθεῖστε νὰ μὴ σιγήσει ἡ ὁμολογιακή του φωνή! Σᾶς παρακαλοῦμε καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε!

Ἀπρόσμενος στροφὴ τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας

ΜΑΣ ΗΡΘΕ ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμέναμε! Ὁ δεδηλωμένος οἰκουμενιστὴς Πατριάρχης Σερβίας κ. Εἰρηναῖος ἄρχισε νὰ ὀρθώνει ὀρθόδοξο λόγο! Μὲ πρόσφατη βαρυσήμαντη δήλωσή του «ἔσεισε» τὰ θεμέλια τοῦ οἰκουμενιστικοῦ οἰκοδομήματος. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης, ποὺ μέχρι πρότινος ἐναγκαλίζονταν μὲ τοὺς αἱρετικοὺς παπικούς, τώρα τοὺς θέτει στὸ περιθώριο, ὅσον ἀφορᾶ τὴν θεματολογία τῆς Μεγάλης Συνόδου, ποὺ θὰ γίνει (ἐκτὸς ἀπροόπτου) τὸν ἐρχόμενο Ἰούνιο. Δεῖτε τὴν ἐνθαρρυντικὴ ἀποκάλυψη τοῦ ἔγκριτου δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασόπουλου: «Τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Σερβίας τέλος τόνισε τὴν ἄποψη ὅτι κακῶς λέγεται ὡς αἰτιολογία ποὺ ἡ Σύνοδος δὲν ἀποκαλεῖται Οἰκουμενική, ὅτι δὲν συμμετέχουν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ οἱ Προτεστάντες. " Ὅταν τὸ λέμε αὐτὸ εἶναι ὡς νὰ δεχόμαστε τὴ θεωρία τῶν κλάδων. Δὲν ὑπάρχει διηρημένη Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία καὶ Ἀδιαίρετη" τόνισαν. Ἐπίσης ζήτησαν νὰ ἀρχίσει ἐπεξεργασία θεμάτων ὥστε νὰ διοργανωθεῖ ἡ 10η Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, στὴν ὁποία θὰ ἀναγνωριστοῦν ἡ 8η καὶ ἡ 9η Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι. Ἐπίσης σημείωσαν ὅτι στὰ χρόνια ποὺ κύλησαν τὰ θέματα ποὺ θὰ ἀπασχολήσουν τὴν Πανορθόδοξη εἶναι ξεπερασμένα, ἐνῷ βρίσκονται στὴν ἐπικαιρότητα ἄλλα μείζονος σημασίας γιὰ τὴ ζωή τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν» (Ἰστολ. Ἀκτῖνες)! Ἐλπίζουμε οἱ Ἱεράρχες τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐπανῆρθαν στὴ γραμμὴ τοῦ ἁγίου καὶ ὁμολογητοῦ Ἰουστίνου Πόποβιτς!

Ἰδοὺ διατὶ δὲν θὰ εἶναι Οἰκουμενικὴ ἡ ἁγία Σύνοδος!

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΑΣ τὴν ἱστορικὴ παρέμβαση τοῦ Πατριαρχείου τῆς Σερβίας, σχετικὰ μὲ τὴν Μεγάλη Σύνοδο, θέλουμε νὰ ἐπιμείνουμε στὸ γεγονὸς τῆς ἄρνησης τῶν διοργανωτῶν νὰ ὁρισθεῖ αὐτὴ ὡς Οἰκουμενική. Δὲν τὴν ὁρίζουν ὡς Οἰκουμενική, ὄχι ὅτι δὲν ἔχει τὶς προϋποθέσεις, ἀλλὰ γιὰ καθαρὰ οἰκουμενιστικοὺς λόγους. Ἐπειδὴ δὲν θὰ συμμετέχουν ὅλοι οἱ χριστιανοί, ἐπειδὴ δὲν θὰ συμμετάσχουν οἱ παπικοὶ καὶ οἱ προτεστάντες, δηλαδὴ οἱ ἄλλες «ἐκκλησίες»! Ἀλλά, ὅταν εἶχαν συγκληθεῖ οἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, δὲν ὑπῆρχαν ἀποκομμένοι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία αἱρετικοὶ χριστιανοί; Ἀσφαλῶς ναί! Παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ θεοφόροι Πατέρες τὶς ὥριζαν ὡς Οἰκουμενικές! Ὅμως γιὰ τοὺς οἰκουμενιστὲς ὁ παπισμὸς καὶ ὁ προτεσταντισμὸς δὲν εἶναι αἱρέσεις, ἀλλὰ «ἐκκλησίες» μὲ «διαφορετικὲς παραδόσεις» (ἔτσι χαρακτηρίζουν τὶς κακοδοξίες τους) καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔπρεπε (κατ' αὐτοὺς) νὰ συμμετάσχουν στὴ Σύνοδο, γιὰ νὰ χαρακτηρισθεῖ ὡς Οἰκουμενική! Ὑπάρχει ἀκόμα καὶ τὸ ἑξῆς σημαντικὸ πρόβλημα γι' αὐτούς. Ἂν τὴ χαρακτήριζαν ὡς Οἰκουμενικὴ ἔπρεπε νὰ ἀναγνωριστοῦν σὲ αὐτὴ ὡς Οἰκουμενικὲς ἡ Η΄ καὶ ἡ Θ΄. Ὅμως ἂν γιγόταν κάτι τέτοιο αὐτομάτως θὰ ἦταν καταδικασμένες οἱ παπικὲς κακοδοξίες ἀπὸ Οἰκουμενικὲς Συνόδους καὶ θὰ «χάλαγε ἡ σούπα» τῆς «ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν»! Ἰδοὺ τὰ σκοτεινὰ παρασκήνια καὶ οἱ δόλιες σκοπιμότητες, οἱ ὁποῖες ἀπωθοῦν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀπὸ αὐτή, γιὰ νὰ εἶναι γνήσια καὶ ὄχι ληστρική! Εἴδομεν!

Ὁ Πάπας Φραγκίσκος βλέπει συντόμως «ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν»!

Ο «ΑΛΑΘΗΤΟΣ» καταληψίας τοῦ θρόνου τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος «τὰ ξέρει ὅλα» καὶ «δὲν σφάλλει», ὅπως ἀποφάνθηκε ἡ παπικὴ «οἰκουμενικὴ σύνοδος» (Α΄ Βατικάνεια), δήλωσε πὼς δὲν ὑπάρχουν πιὰ ἐμπόδια γιὰ τὴν μυστηριακὴ κοινωνία μεταξὺ «καθολικῶν» καὶ Ὀρθοδόξων καὶ πὼς ἀνὰ Πάσα στιγμή, ἂν τὸ θελήσουμε ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι (γιατί οἱ παπικοὶ τὸ ἔχουν προαποφασισμένο), μποροῦμε νὰ ἑνωθοῦμε μαζί τους! Δεῖτε τὴν εἴδηση, ὅπως τὴν ἀποκάλυψε ὁ δημοσιογράφος κ. Γ. Παπαθανασόπουλος: «Ὁ Πάπας Φραγκίσκος στὸ μήνυμα ποὺ ἀπέστειλε πρὸς τὸν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαῖο, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς θρονικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, τονίζει ὅτι "δὲν ὑπάρχουν πλέον ἐμπόδια στὴν εὐχαριστιακὴ κοινωνία μεταξὺ καθολικῶν καὶ ὀρθοδόξων". Ἡ εἴδηση κάνει τὸν γύρο τοῦ κόσμου. Τὰ Ρωμαιοκαθολικὰ ΜΜΕ τονίζουν ὅτι ἡ ἕνωσή τους εἶναι πρὸ τῶν πυλῶν...» (Ἰστολ. Ἀκτῖνες)! Ἀλλὰ ὁ «ἀλάθητος» πιάστηκε ἀδιάβαστος, διότι τὴν «ἕνωση» αὐτὴ ποὺ «ὀνειρεύεται», τὴν ἔκαμε ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Φερράρας – Φλωρεντίας ἐδῶ καὶ 600 χρόνια! Ἡ «ἕνωση» καὶ ἡ «εὐχαριστιακὴ κοινωνία», σημαίνει ὐλοποίηση τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν λόγῳ ψευδοσυνόδου, ἡ ὁποία γιὰ τοὺς παπικοὺς εἶναι… Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ ἄρα, κατ' αὐτούς, οἱ ἀποφάσεις της ἐφαρμοστέες! Κοντολογῆς: Τὴν «ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν» τὴ βλέπει, ὁ «ἀλάθητος» ὡς ὑποταγὴ στὴν ἀφεντιά του! Ἀμ' δέ!

Ὁ Πάπας καλεῖ τοὺς Ὀρθοδόξους νὰ ζητήσουν συγγνώμην διὰ τὸ «Σχίσμα»!

ΣΤΟ «ΘΡΟΝΙΚΟ» μήνυμά του πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη ὁ «ἀλάθητος» δὲν μπόρεσε νὰ ἀποφύγει τὴν παπικὴ δολιότητα καὶ ὑποκρισία. Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ἔβαλε στὸ «ἴδιο τσουβάλι» τοὺς αἱρετικοὺς παπικούς, μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους, μὲ σκοπὸ βεβαίως νὰ «θολώσει τὰ νερά». Δεῖτε τί πρότεινε: «οἱ καθολικοὶ καὶ οἱ ὀρθόδοξοι ὀφείλουν σήμερα νὰ ζητήσουν συγγνώμη ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ μεταξύ τους γιὰ τοὺς χωρισμοὺς ποὺ ἐπέφεραν στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ»! Οἱ «καθολικοὶ» βεβαίως ἔχουν ὑποχρέωση νὰ ζητήσουν συγγνώμη, ἡ ὁποία θὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἀποβολὴ τῶν δεκάδων αἱρετικῶν κακοδοξιῶν τους καὶ ἐπιστροφή, ἐν ταπεινώσει, στὴν Ἐκκλησία, διότι αὐτοὶ ἀποσχίστηκαν ἀπὸ Αὐτὴ καὶ παραχάραξαν τὴν σώζουσα διδασκαλία Της. Οἱ Ὀρθόδοξοι ὅμως, γιατί νὰ ζητήσουν συγγνώμη; Ποῦ ἔφταιξαν γιὰ νὰ μετανοήσουν; Ποιὲς καινοτομίες πρόσθεσαν στὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας; Πότε, στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους ἐγέρθηκε ἀπὸ μέρους τῶν παπικῶν ζήτημα κακοδοξίας στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία; Ἀντίθετα μάλιστα: προσπαθοῦν νὰ δικαιολογοῦν τὶς δικές τους κακοδοξίες καὶ νὰ τὶς προβάλλουν ὡς δῆθεν «ἐκκλησιαστικὴ παράδοση»! Τὸν βολεύει πολὺ τὸν «ἀλάθητο» νὰ θεωρεῖ συνυπεύθυνη τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, γιὰ τὸ «σχίσμα», μὲ τὴν δική του ἁμαρτωλὴ «ἐκκλησία» καὶ γι' αὐτὸ ξεστομίζει αὐτὰ τὰ ἀπαράδεκτα, τὰ ὁποῖα, εἰρήσθω, «κάνουν γαργάρα» οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές, γιὰ νὰ μὴ «χαλάσουν τὸ κλίμα» μὲ τὸν ἰησουΐτη τοῦ Βατικανοῦ!

Νέα οἰκουμενιστικὴ «ἀσχήμια» εἰς τὴν Γερμανίαν!

Η ΙΕΡΑ Μητρόπολη Γερμανίας πρωτοστατεῖ στὰ «τολμηρὰ» οἰκουμενιστικὰ «ἀνοίγματα», ἀδιαφορώντας, ἂν σκανδαλίζει τὸν πιστὸ λαὸ καὶ ἂν «μεταθέτει ὅρια», τὰ ὁποῖα ἔθεσαν οἱ Πατέρες, μεταξὺ ἀλήθειας καὶ πλάνης. Τελευταῖο «κατόρθωμα» ἡ πραγματοποίηση στὶς 27 τοῦ περασμένου Νοεμβρίου, Ἑσπερινῆς Θείας Λειτουργίας, σὲ παπικὸ ναό! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Εἶναι ἡ πρώτη φορά στὴν ἱστορία, ποὺ στὸν παγκοσμίως γνωστὸ ρωμαιοκαθολικὸ καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Κολωνίας θὰ τελεστεῖ Ὀρθόδοξη Ἑσπερινὴ Λειτουργία. Μὲ ἀφορμὴ τὴ φθινοπωρινὴ γενικὴ συνέλευση Ὀρθόδοξων Ἐπισκοπῶν Γερμανίας (OBKD), ἡ ὁποία θὰ λάβει χώρα στὴν Κολωνία ἀπὸ τὶς 27 ἕως τὶς 29 Νοεμβρίου 2015, τὴν Παρασκευὴ 27 Νοεμβρίου καὶ ὥρα 17:00 θὰ πραγματοποιηθεῖ στὸν καθεδρικὸ ναὸ τῆς Κολωνίας ἡ πρώτη Ὀρθόδοξη Ἑσπερινὴ Λειτουργία, ἐνῷ στὴ συνέχεια θὰ ἀκολουθήσει προσκύνημα τῆς λειψανοθήκης τῶν ὀστῶν τῶν τριῶν Μάγων» (Ἰστολ. ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ)! Δηλαδή, ἂν καταλαβαίνουμε καλά, μὲ τόσους ναοὺς ὀρθοδόξους στὴ Γερμανία, ἀποφασίστηκε νὰ γίνει ἡ Θεία Λειτουργία σὲ παπικὸ ναό! Γιατί ἄραγε; Γιατί ἔτσι τὸ θέλει ὁ οἰκουμενισμός, στὸν ὁποῖο εἶναι παραδομένη ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Γερμανίας! Ἄ, καὶ κάτι ἄλλο: Προσκύνησαν λέει τὰ «Λείψανα τῶν τριῶν Μάγων»! Μήπως προσκύνησαν καὶ τὸ «φτερὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ», ποὺ τοῦ «ἔπεσε» κατὰ τὴν ὥρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἢ τὸ «γάλα τῆς Παναγίας» ἢ ἕνα ἀπὸ τὴν ἀπροσδιόριστη πληθώρα τῶν «καρφιῶν τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ», τὰ ὁποῖα ἐπιδεικνύουν οἱ παπικοί; Ἡ κατάσταση δὲν εἶναι γιὰ γέλια, ἀλλὰ γιὰ κλάματα καὶ γιὰ θρήνους γιὰ τὸ κατάντημα, τόσο τῶν αἱρετικῶν παπικῶν, ὅσο καὶ τῶν «δικῶν» μας οἰκουμενιστῶν! ΙΔΟΥ

Αἱ αἱρέσεις εἶναι φάρμακα ἠλλοιωμένα, τὰ ὁποῖα ὁδηγοῦν εἰς τὸν πνευματικὸν θάνατον!

ΤΡΑΓΙΚΑ καὶ ὀλέθρια εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς δράσεως τῶν αἱρετικῶν. Ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνὸς τὰ ἐπισημαίνει μὲ καταπληκτικὴ ἀκρίβεια: «Ἐδῶ ἀκριβῶς ἀποκαλύπτεται καὶ ἡ τραγικότητα ὅλων τῶν αἱρετικῶν, καὶ πρὸ πάντων τῶν αἱρεσιαρχῶν. Ἀφώτιστοι οἱ ἴδιοι, ζητοῦν νὰ φωτίσουν. Ἀθεράπευτοι οἱ ἴδιοι, ζητοῦν νὰ θεραπεύσουν. Ἄθεοι οἱ ἴδιοι (δηλαδὴ χωρὶς τὸν ἀληθινὸ Θεό), ζητοῦν νὰ θεολογήσουν. Θὰ μποροῦσαμε νὰ παρομοιάσουμε τοὺς αἱρετικοὺς μὲ ψευτογιατροὺς καὶ τσαρλατάνους, ποὺ ἀπατοῦν. Ἀλλ' εἶναι κάτι χειρότερο: εἶναι γιατροί, ποὺ προσφέρουν δολοφονικὴ θεραπεία, ποὺ σκοτώνει τὸν ἄνθρωπο αἰώνια. Εἶναι φαρμακοποιοί, ποὺ κυκλοφοροῦν φάρμακα δηλητηριασμένα – ἀλλοιωμένα, ποὺ εἶναι ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν δημόσια ὑγεία, καὶ ὄχι τὴν σωματική, ἀλλὰ τὴν πνευματικὴ καὶ αἰώνια» (Ἰστολ. trelogiannis)! Ἰδοὺ γιατί οἱ θεοφώτιστοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἀγωνίστηκαν μὲ σθένος κατὰ τῶν αἱρέσεων! Ἡ πλάνη καὶ τὸ ψεῦδος ἔχει τὴν πηγή του, τὸν «πατέρα τοῦ ψεύδους», τὸ διάβολο καὶ γι' αὐτὸ ἔχει διαμονικὴ ὑφὴ καὶ ἐνέργεια. Αὐτὰ ὅμως εἶναι «ψιλὰ γράμματα» γιὰ τοὺς «ἀνοιχτόμυαλους» οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι «βάπτισαν» τὶς αἱρέσεις ὡς «διαφορετικὲς ἐκκλησιαστικὲς παραδόσεις», τὶς ὁποῖες ἐπικαλοῦνται συχνά, γιὰ νὰ «ἐμπλουτίσουν τὴν παράδοσή» μας! Ἀξιοπαρατήρητη εἶναι ἡ προσπάθεια κάποιων «δικῶν» μας μεγαλοσχημόνων οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν τὸν «ἐμπλουτισμό» μας μὲ τὴν «παράδοση τῶν ἀδελφῶν μας καθολικῶν»! Ἀδιαφοροῦν ἂν αὐτὴ εἶναι «φάρμακο ἀλλοιωμένο», σωστὸ δηλητήριο, τὸ ὁποῖο ὁδηγεῖ στὸν πνευματικὸ θάνατο!

Ἡ ἐξήγησις διὰ τὴν «πολυμάθειαν» τῶν αἱρετικῶν

ΠΟΛΛΟΙ παραξενεύονται καὶ ἐντυπωσιάζονται μὲ τὴν «πολυμάθεια» τῶν αἱρετικῶν, ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τὴ γνώση τῶν Ἁγίων Γραφῶν. «Μανοῦλες» σὲ κάτι τέτοια εἶναι οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, οἱ ὁποῖοι δείχνουν νὰ «παίζουν τὴν Ἁγία Γραφὴ στὰ δάκτυλα»! Δεῖτε τὴν ἐξήγηση ποὺ δίνει ὁ σεβαστός μας καθηγητὴς π. Γεώργιος Μεταλληνός: «Ἡ αἵρεση δὲν εἶναι ἁπλὰ λογικὸ λάθος, οὔτε οἱ αἱρετικοὶ ἁπλῶς ἀστοχοῦν στὴν εὕρεση τῆς ἀλήθειας. Στὴν περίπτωσή τους συμβαίνει κάτι βαθύτερο καὶ οὐσιαστικότερο. Κατὰ τὸ γράμμα γνωρίζουν τὴν Γραφή, κατὰ τρόπο - πολλὲς φορὲς- ἐκπληκτικό. Τοὺς λείπει ὅμως κάτι οὐσιαστικό, καὶ ἡ ἔλλειψή του τοὺς διαφοροποιεῖ ριζικὰ ἀπὸ τοὺς Πατέρες. Τοὺς λείπει ἡ ἀγιοπνευματικὴ ἐμπειρία τῶν Πατέρων. Ὁ ἐσωτερικὸς φωτισμὸς τοῦ Πνεύματος. Γιατί δὲν ἔχουν περάσει τὴν θεραπεία τῆς Ἐκκλησίας. Μπορεῖ ἠθικὰ νὰ εἶναι (ἐξωτερικὰ) ἀνεπίληπτοι. Δὲν ἔχουν ὅμως μέσα τους τὸ Πνεῦμα. Δὲν βλέπουν, λοιπόν, ὅσα βλέπουν ἐν Πνεύματι οἱ Πατέρες. Μπορεῖ διανοητικὰ νὰ εἶναι ἐκπληκτικὰ ἀνεπτυγμένοι. Εἶναι πράγματι γεγονός, ὅτι ὅλοι οἱ μεγάλοι αἱρετικοὶ ἐντυπωσιάζουν μὲ τὴν πολυγνωσία καὶ «σοφία» τους! Ἀκόμη καὶ σήμερα… Δὲν ἔχουν ὅμως καθαρὴ τὴν καρδιά, οὔτε ἔχουν μεταβληθεῖ σὲ ναοὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. […] Ἡ ἐμπειρία τῆς θεώσεως, ποὺ καταξιώνει τοὺς Πατέρες, εἶναι αὐτό, ποὺ τοὺς λείπει» (Ἰστολ. trelogiannis)! Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα! Εὐχαριστοῦμε πολύ, σεβαστέ μας δάσκαλε π. Γεώργιε!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΟΣΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

ΣΤΙΣ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου. Ὁ ὅσιος Ἰωάννης ἔζησε κατά τούς χρόνους τοῦ Λέοντος τοῦ μεγάλου. Ὁ πατέρας του ἦταν Συγκλητικός καί ὀνομαζόταν Εὐτρόπιος ἡ δέ μητέρα του Θεοδώρα. Ὅταν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἦταν μικρός καί πήγαινε σχολεῖο ἀναχώρησε κρυφά ἀπό τό σπίτι του καί πῆγε στήν Μονή τῶν Ἀκοιμήτων, ὅπου ἐνδύθηκε τό μοναχικό σχῆμα καί ἀγωνιζόταν μέ μεγάλη αὐταπάρνηση. Ὁ διάβολος ὅμως τόν φθόνησε καί τόν ἐνοχλοῦσε μέ τήν ἐνθύμηση πρός τούς οἰκείους του. Ἔτσι ὁ ἀοίδιμος Ἰωάννης, γιά νά νικήση τό πάθος αὐτό, ἀφοῦ πῆρε τήν εὐχή τοῦ ἡγουμένου του γύρισε στό πατρικό του καί ἐγκαταστάθηκε σέ ἕνα οἰκίσκο στήν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ, ἐνδυμένος πολύ φτωχικά καί χωρίς νά φανερώνη σέ κανένα ποιός ἦταν, ζώντας μοναχική ζωή καί μάλιστα ἐμπαιζόμενος ἀπό τούς δούλους τοῦ σπιτιοῦ, οἱ ὁποῖοι καί τόν κακομεταχειρίζονταν χωρίς αὐτός νά ἀντιστέκεται. Ἔτσι ὁ μακάριος Ἰωάννης ἔζησε τρία χρόνια, κατόπιν ἀφοῦ αἰσθάνθηκε τήν ἐκδημία του φανέρωσε στήν μητέρα του ποιός ἦταν, δείχνοντάς της τό χρυσοκατασκεύαστο Εὐαγγέλιο πού τοῦ εἶχε δωρίσει, ὅταν ἦταν μικρός. Μετά τήν ἀποκάλυψη ὁ τρισμακάριος Ἰωάννης κοιμήθηκε καί ἀναχώρησε γιά τήν οὐράνια Βασιλεία.

Φιλόθεος Χατζῆς - ὁ Ἐθνομάρτυς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τα στὶς 23/09/1821 βρῆκε ζῶντες μόνο τρεῖς ἀπὸ τοὺς ὀχτὼ Ἀρχιερεῖς, ποὺ φυλακίστηκαν (Τριπόλεως Δανιήλ, Κορίνθου Κύριλλος καὶ Ἀνδρούσης Ἰωσὴφ) καθὼς καὶ τρεῖς προύχοντες.

Ὁ Μητροπολίτης Φιλόθεος Χατζῆς καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς φυλακισής του διατηροῦσε τὴν ψυχραιμία του καθὼς ἔτρεφε καὶ μῖσος κατὰ τῶν Τούρκων. Κάποια μέρα λοιπὸν κυκλοφόρησε ἡ φήμη ὅτι τὴν ἑπομένη ἡμέρα θὰ τοὺς ἐκτελοῦσαν. Ὁ Φιλόθεος εἶχε μαζί του 5.000 γρόσια, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἤθελε νὰ περιέλθουν στὰ χέρια τῶν Τούρκων μετὰ τὸ θάνατό του. Σκέφτηκε λοιπὸν καὶ «τὴ νύκτα λαβὼν τὸ οὐροδοχεῖον ἔρριψεν ἐντὸς αὐτοῦ πέντε χιλιάδες γρόσια ἐπὶ σκοπῷ του νὰ εὕρῃ αὐτὰ μετὰ θάνατον χριστιανὸς τίς, διότι οἱ Τοῦρκοι δὲν ἤγγιζον τοιοῦτα ἀγγεῖα. Τοιαῦτα δὲ ἰδὼν τὶς ἐκ τῶν Χεόντων τὰ οὖρα ἔλαβεν δι' ἑαυτόν».

Ὕστερα ἀπὸ πέντε ἡμέρες, ὅταν κατάλαβαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἀπόφαση νὰ ἐκτελεσθοῦν, ζήτησε τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἔλαβε «παρὰ χρῆμα».

Δυστυχῶς, ὁ καλὸς αὐτὸς συμπατριώτης μας δὲν ἄντεξε τὴν πεῖνα καὶ τὶς στερήσεις. Πέθανε λίγες μόνο ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἅλωση τῆς Τριπολιτσᾶς (μεταξὺ 17-22 Σεπτεμβρίου 1821). Ὁ Μητροπολίτης Τριπολιτσᾶς Δανιὴλ Παναγιωτόπουλος (1765-1831) περιέγραψε τὰ δεινὰ ποὺ ὑπέστησαν σὲ μακροσκελὲς στιχούργημα 752 στίχων, τὸ ὁποῖο συνέταξε τὸν Αὔγουστο τοῦ 1822 στὴ Μονὴ τῆς Ἄνω Χρέπας (Ἀπόστολος Βαρνάβας – Ἐπίσημο περιοδικὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Περ. Γ΄- τόμος Ν.Δ., Μάρτιος 1993, τεῦχος 3).

Γιὰ τὸν Μητροπολίτη Δημητσάνης Φιλόθεο Χατζῆ γράφει ὅτι πέθανε «τότε ὁ Δημητσάνης, ὁ τῆς ἐμῆς πατρίδος ποιμὴν ὁ ἀγιώτατος ἐκείνης τῆς μερίδος...» (Τάσου Γριτσόπουλου: «Μητροπολίτης Ἀμυκλῶν καὶ Τριπολιτσᾶς Δανιὴλ Παναγιωτόπουλος», Θεολογία, τόμος Λ.Α., Ἀθήνα 1960, σελ. 424-443, δημοσιεύεται ὅλο τὸ στιχούργημα – πρώτη φορά δημοσιεύτηκε στὴ «Φιλολογικὴ Ἀκρόπολη», τ.1, 1888-1889, σελ. 361 καὶ 375).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στὶς τελευταῖες του στιγμὲς ὁ Κύπριος αὐτὸς κληρικὸς δὲν ξεχνάει νὰ ἐκτελέσει τὸ πατριωτικό του χρέος. Ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Φιλόθεου Χατζῆ πρὸς τὴν παιδεία καὶ κατ' ἐπέκταση πρὸς τὴν πνευματικὴ ἀνόρθωση τοῦ ὑπόδουλου Γένους, φανερώνεται καὶ ἀπὸ τὴν τελευταία του πράξη. Ἐξομολογήθηκε στὸν Ἐπίσκοπο Δανιὴλ καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ ἐποπτεύσει, ὥστε νὰ διατεθοῦν ἀπὸ τὴν περιουσία του 5.000 γρόσια γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Σχολὴ τῆς Δημητσάνης (Θάνου Βαγενᾶ «Χρονικὰ τῆς Κύπρου, Ἀγῶνες τῶν Κυπρίων γιὰ τὴν Ἐλευθερία», Ἀθήνα 1954, σελ. 78-79).

Ὁ ἴδιος ὁ Δανιὴλ ἐπόπτευσε, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του ἀπὸ τὶς φυλακὲς τῆς Τριπολιτσᾶς, τὴν ὑλοποίηση τῆς ὕστατης ἐπιθυμίας τοῦ Φιλόθεου. Μάλιστα ὑπέγραψε σχετικὸ ἔγγραφο μὲ ἡμερομηνία 14 Δεκεμβρίου 1821, μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Φιλόθεου, Χατζηγεώργιο (Τάσου Γριτσόπουλου: «Ἡ Ἀρχιεπισκοπή...», σελ. 248, ὅπου δημοσιεύται τὸ σχετικὸ ἔγγραφο) ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἔμενε στὴ Δημητσάνα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἡ περιουσία του ὅμως μόλις ἔφθανε τὰ 2.500 γρόσια καὶ ὁ Χατζηγεώργιος συμπλήρωσε τὸ ποσὸ τῶν 5.000 μὲ μία ἀρχιερατικὴ στολὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, διάφορες ὁμολογίες καὶ ἄλλα ἀρχιερατικὰ ἡ ἐκποίηση τῶν ὁποίων ἀπέφερε χρήματα καὶ συμπληρώθηκε τὸ ποσὸ (Τάσου Γριτσόπουλου: «Σχολὴ Δημητσάνης, Ἀθήνα 1968, σελ. 64-65).

Ὁ Χατζηγεώργιος παρέμεινε στὴ Δημητσάνα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀπὸ σημείωμα σὲ κώδικα τοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τοῦ Παλαιοχωρίου, πληροφορούμαστε (Τάσου Γριτσόπουλου: «Ἡ Ἀρχιεπισκοπή...» σελ. 248-249) ὅτι: «...εἰς τὸ 1824 Φεβρουαρίου 10 ἦλθεν ὁ Κύρ. Γ. Χατζῆς ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Δημητσάνης Φιλοθέου καὶ ἔβαλεν ἐν τῷ ναῷ ἕνα αἴρανι, ἓν τριώδιον, μία φυλλάδα τῆς λειτουργίας καὶ ἓν στρῶμα τῆ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Συνέντευξις τοῦ κ. Σπαλιώρα διά φλέγοντα ζητήματα τῆς ἐπικαιρότητος

4ον

Ἐρώτηση:

- Τί ἔχετε νὰ μᾶς πεῖτε γιὰ τὸ θέμα τῆς γενοκτονίας τῶν Ποντίων καὶ τὶς ἀπαξιωτικὲς δηλώσεις κ. Φίλη καὶ ἄλλων κυβερνητικῶν ἐκπροσώπων;

Ἀπάντηση:

- Ὁ Ὑπουργός ὅπως καὶ κάθε πολίτης ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ ἐκφράσει τὶς προσωπικές του πεποιθήσεις. Ἀλλά, ὅταν ἐξοβελίζεται ἕνας λαὸς ἀπὸ τὸν τόπο του, ἀπὸ τὴν περιοχή του, μὲ συγκεκριμένο σκοπὸ καὶ γιὰ συγκεκριμένο λόγο, αὐτὸ δὲν εἶναι γενοκτονία; Τί εἶναι; Δὲν εἶναι γενοκτονία δηλαδὴ τὸ ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴ στὸν Πόντο δὲν ὑπάρχουν Ἕλληνες Πόντιοι; Ἤδη ἀπὸ τὸ 1918 μὲ τὴν ἐπικράτηση τῶν Νεοτούρκων στὴν περιοχὴ τοῦ ἀνατολικοῦ Πόντου καὶ στὸ Κάρς, ἀλλὰ καὶ τὸ 1920 καὶ κυρίως ἀπὸ τὸ 1922 καὶ μετά, ἔφυγαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κακὴν κακῶς ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἔφυγαν ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία κι ἀπ' ὅλες τὶς πάλαι ποτὲ Ἑλληνικὲς περιοχὲς μὲ βίαιο τρόπο καὶ ἐγκατέλειψαν τὶς ἑστίες τους. Γνωρίζουμε ὅλοι ἢ ὀφείλουμε νὰ γνωρίζουμε ὡς Ἕλληνες ἀπὸ τὴν ἱστορία μας ὅτι δὲν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Σμύρνης «συνωστιμένοι», ὅπως γράφτηκε πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἀλλὰ μὲ βίαιο τρόπο! Μὲ προκλητικὸ τρόπο δὲν ἐκδιώχθηκαν; Νομίζω ὅτι ἡ δήλωση περὶ συνωστισμοῦ ἦταν μεγάλο ἀτόπημα, ἦταν μία παραχάραξη τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ παράλληλα ἀμφισβήτηση τῶν πραγματικῶν γεγονότων· διότι ἔχουν πονέσει οἱ Ἕλληνες καὶ πονᾶνε ἀκόμη οἱ ἀπόγονοι ὅλων ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἐλάχιστος φόρος τιμῆς θὰ ἦταν ἡ σημερινὴ γενιά, δηλαδὴ ὅλοι ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε σήμερα ἐν ζωῇ, νὰ τοὺς μνημονεύουμε καὶ νὰ διεκδικοῦμε τὰ δίκαια, τὰ ὁποῖα ἔχουν χαθεῖ δυστυχῶς καὶ ἀπὸ λανθασμένες πολιτικὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ ὀφείλουμε νὰ μὴ συνεχίζουμε τὶς λανθασμένες ἐκεῖνες πολιτικὲς ἀκόμα καὶ σήμερα, γεγονὸς ποὺ θὰ ἔχει πολλαπλὲς ἀρνητικὲς συνέπειες ἐνδεχομένως γιὰ τὴν ὑφιστάμενη κατάσταση. Πρέπει στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ ἀναφέρουμε πὼς δυστυχῶς τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας «φρόντισε» νὰ ἐξαιρέσει ἀπὸ τὴν ὕλη τοῦ μαθήματος τῆς Ἱστορίας τῆς Γ΄ Λυκείου τὸ κεφάλαιο «Παρευξείνιος Ἑλληνισμὸς τὸν 19ο καὶ τὸν 20ο αἰώνα», μέσα στὸ ὁποῖο γίνεται λόγος γιὰ τὴ Γενοκτονία τῶν Ποντίων! Δὲν διδάσκεται! Τὴν ἀφαίρεσε τὴν ἐνότητα αὐτή! Γιατί ἄραγε; Μπορεῖτε νὰ φαντασθεῖτε ἑπομένως ὅτι ὅλα γίνονται μεθοδευμένα!

Ἐρώτηση:

- Ποιὰ εἶναι ἡ στάση τῆς Π.Ε.Θ.

Ἡ ἀνυπακοή

Λέγει ὁ Ἅγιος Διάδοχος: «Ἡ Ὑπακοὴ ἔχει ἀναγνωρισθῆ ὡς τό πρῶτο καλό ἐκ τῶν ἀρχικῶν ἀρετῶν, πού πρέπει νά ἀποκτήση κανείς. Διότι ἀποβάλλει τήν ὑπερηφάνεια, καί γεννᾶ σέ ἐμᾶς τήν ταπεινοφροσύνη. Γι' αὐτό σέ αὐτούς, πού εὐχαρίστως τήν δέχονται, γίνεται ἡ πόρτα ἀπό τήν ὁποία εἰσέρχεται ἡ ἀγάπη πρός τόν Θεό. Τήν ὑπακοή ἀπέβαλε ὁ Ἀδάμ καί κατρακύλησε στά Τάρταρα τοῦ Ἅδου».

Ὅταν ἕνας δέν ὑπακούη στόν πνευματικό του, κάνει τό δικό του θέλημα.

Ὁ Ὅσιος Κασσιανός λέγει: «Μέ κανένα ἄλλο ἐλάττωμα δέν κατακρημνίζει τόσο ἀποτελεσματικά ὁ διάβολος τόν ἄνθρωπο στό βάραθρο τῆς ἀπωλείας, ὅσο μέ τό νά τόν πείση νά μή καταδέχεται νά ρυθμίζη τήν ζωή του σύμφωνα μέ τίς διδασκαλίες καί συμβουλὲς τῶν Πατέρων, ἀλλά νά ἀκολουθῆ τό ἴδιον θέλημα. Διότι ἐκεῖνος πού ἀκολουθεῖ τήν δική του κρίση καί γνώμη οὐδέποτε θά βαδίση μέ ἀσφάλεια, ἀλλά θά σκοντάψη σέ πολλά ἐμπόδια καί θά πλανηθῆ καί θά ἀντιμετωπίση πολλούς καί φοβερούς κινδύνους, ἀνά καί θά βαδίζη συνέχεια μέσα στό σκοτάδι.

* * *

Στόν βίο τοῦ Ἁγίου Σάββα (5 Δεκεμβρίου) διαβάζουμε:

Κάποιος μοναχός ἀπό τά Ἱεροσόλυμα, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα ἦταν Ἰάκωβος μέ ἀπρεπῆ συμπεριφορά παρεκίνησε καί ἄλλους μοναχούς καί πῆγαν σέ ἄλλο τόπο χωρίς εὐλογία, νά κτίσουν δικό τους Μοναστήρι. Πράγματι ἔκτισαν Ἱ. Ναό, κελλιά καί ἄλλα κτίρια καί ὅ,τι ἀπαραίτητα χρειάζονταν. Οἱ ἀδελφοί τῆς Λαύρας ἀγανάκτησαν ἐναντίον τους καί τούς ἐμπόδιζαν νά πραγματοποιήσουν τά σχέδιά τους, διότι δέν εἶχαν πάρει τήν εὐλογία τοῦ Ἁγίου. Ὁ Γέροντας ἔτυχε νά ἀπουσιάζη τότε. Αὐτοί ὅμως εἶπαν ψέματα ὅτι δῆθεν εἶχαν τήν συγκατάθεσή του. Τότε οἱ ἀδελφοί τῆς Λαύρας πίστεψαν στά λόγια τους καί τούς ἄφησαν νά προχωρήσουν τό ἔργο τους.

Ὅταν ὁ Ὅσιος ἐπέστρεψε στήν Λαύρα, κάλεσε τόν Ἰάκωβο καί μέ πατρικές συμβουλές προσεπάθησε νά τόν πείση νά ἐγκαταλείψη αὐτό τό ἔργο, διότι εἶχε τὴν γνώμη ὅτι δέν ἦταν σύμφωνο μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μάλιστα τοῦ ἔλεγε ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά γίνη προεστός καί ἡγούμενος ἄλλων, πρίν ὁ ἴδιος παιδαγωγήση τόν ἑαυτόν του.

Ὁ Ὅσιος Σάββας τόν συμβούλευε μέ πατρικό ἐνδιαφέρον:

«Ἐγώ παιδί μου, σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ σέ συμβουλεύω καί σύ δέν ὑπακούεις; Πρόσεχε μήπως πάθης μεγάλη ζημιά καί τότε θά γνωρίσης τό συμφέρον σου».

Αὐτά τοῦ εἶπε ὁ Ὅσιος καί πῆγε στό κελλί του.

Ἀμέσως ἔπαθε κρίση ὁ Ἰάκωβος καί ἔτρεμε ὅλο τό σῶμα του. Ἀνέβασε ὑψηλό πυρετό καί γιά ἑπτά ὁλόκληρους μῆνες ἔμεινε κατάκοιτος καί ὑπέφερε ἐλεεινά.

Ἀπελπισμένος τότε θυμήθηκε τήν παρακοή του στίς συμβουλές τοῦ Ὁσίου. Γιά νά μή πεθάνη ἀσυγχώρητος καί γιά νά τόν λύση ὁ Ὅσιος ἀπό τόν δεσμό τῆς παρακοῆς του, παρεκάλεσε τούς ἄλλους ἀδελφούς νά τόν μεταφέρουν στόν Ὅσιο καί νά τόν παρακαλέσουν νά τόν λυπηθῆ.

Πράγματι ὁ Ὅσιος, πρᾶος καί ἄκακος ὅπως ἦταν, μόλις τόν εἶδε τόν λυπήθηκε καί τοῦ εἶπε μέ πραότητα.

«Γνώρισες, ἀδελφέ, ποιός εἶναι ὁ καρπός τῆς ἀνυπακοῆς;».

Τότε αὐτός μέ μεγάλη δυσκολία τοῦ εἶπε:

«Συγχώρεσέ με, Πάτερ μου, ἐπειδή τώρα χωρίζομαι ἀπό τήν ποίμνη σου καί πεδαίνω».

Ἀμέσως ὁ Ὅσιος τόν ἔπιασε μέ τό χέρι του καί, ὦ τοῦ θαύματος! ἔφυγε ἡ ἀρρώστια του καί ἔγινε τελείως καλά. Μετά κοινώνησε τῶν θείων Μυστηρίων καί ἔφαγε λίγη τροφή.

Ὁ Ὅσιος τότε τοῦ ἔβαλε κανόνα νά μή ξαναπάη στό Μοναστήρι, πού ἔκτισε. Ὅταν ὁ Πατριάρχης ἔμαθε τό γεγονός, ἔστειλε ἀμέσως ἀνδρώπους καί γκρέμισαν ἐκ θεμελίων τήν οἰκοδομή αὐτή τῆς παρακοῆς.

* * *

Στὸν Εὐεργετινὸ (Α΄ τόμος) διαβάζουμε:

Διὰ τὸν μαθητὴ τοῦ Ἀββᾶ Παύλου τὸν Ἰωάννη, ἔλεγαν ὅτι εἶχε μεγάλη ὑπακοή. Ὑπῆρχαν λοιπὸν σὲ ἕνα γειτονικὸ τόπο μνημεῖα καὶ σ' αὐτὰ κατοικοῦσε μία ὕαινα. Ὁ Γέροντας εἶδε βολβοὺς στὴν περιοχὴ ἐκείνη καὶ λέγει στὸν Ἰωάννη νὰ ὑπάγη καὶ νὰ τοὺς φέρῃ.

-Ἀββᾶ, τί θὰ κάνω μὲ τὴν ὕαινα; ἐρώτησε ὁ Ἰωάννης.

-Ἐὰν ἐπιτεθῇ ἐναντίον σου -ἀπάντησε ἀστειευόμενος ὁ Γέροντας- νὰ τὴν δέσῃς καὶ νὰ τὴν φέρῃς ἐδῶ.

Ὁ ἀδελφὸς Ἰωάννης ἐπῆγε, πράγματι, στὸ μέρος ἐκεῖνο ἀργὰ πρὸς τὸ βράδυ· καὶ ἡ ὕαινα ὥρμησε κατ' ἐπάνω του· ἐκεῖνος ὅμως σύμφωνα μὲ τὴν διαταγὴ τοῦ Γέροντός του, ὥρμησε νὰ τὴν συλλάβῃ, καὶ ἡ ὕαινα ἔφυγε· ὁ Ἰωάννης τὴν κατεδίωκε καὶ ἔλεγε· ὁ Ἀββᾶς μου, μοῦ εἶπε νὰ σὲ δέσω· καὶ ἀφοῦ τὴν ἔπιασε, τὴν ἔδεσε.

Ὁ Γέροντας ἐν τῷ μεταξὺ ἐστενοχωρεῖτο ἀπὸ τὴν ἀργοπορία του καὶ καθόταν ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί του καὶ τὸν ἐπερίμενε. Καὶ νὰ ἔρχεται ὁ Ἰωάννης κρατώντας τὴν ὕαινα δεμένη. Μόλις εἶδε αὐτὸ ὁ Γέροντας, ἐθαύμασε. Θέλοντας ὅμως νὰ τὸν ταπεινώσῃ, τὸν ἐκτύπησε καὶ τοῦ λέγει·

- Κουτέ, ἕνα παλιόσκυλο μοῦ ἔφερες ἐδῶ;

Ἀφοῦ δὲ τὴν ἔλυσε, ὁ Γέροντας τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ΄ΛΟΥΚΑ
24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Α΄ Τιμ. α΄ 15-17
Εὐαγγέλιον: Λουκᾶ ιη΄ 35 - 43
Ἦχος: α΄.– Ἑωθινόν: Α΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Περὶ τῆς σκληρότητος τῶν Χριστιανῶν

«Οἱ δὲ προάγοντες ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν».

Ἂν ὑπάρχῃ δυστυχία καὶ κακοδαιμονία σήμερον εἰς τὸν κόσμον -καὶ ὑπάρχει πολλή- ὀφείλεται κατὰ κύριον λόγον εἰς τοὺς χριστιανούς. Ἡ σκληρότης ἡ ἰδική μας καὶ ἡ ἀπονιὰ εἶναι ἡ αἰτία νὰ ἐπικρατῇ τόση ἀθλιότης, νὰ ὑποφέρῃ ὁ κόσμος καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸν καὶ ἐμεῖς. Σᾶς φαίνεται ἴσως παράδοξον. Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές, ἀληθέστατον. Ἂς παρακολουθήσωμεν, σᾶς παρακαλῶ, μὲ προσοχὴν τὴν περικοπὴν τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου καὶ θὰ πεισθῶμεν περὶ αὐτοῦ.

Α΄

Πολλοί, μᾶς ἀφηγεῖται, παρὰ πολλοί, ἀκολουθοῦσαν τὸν Κύριον χαρούμενοι. Εἶχαν γλυκαθῆ ἀπὸ τὴν μελίρρυτον διδασκαλίαν Του. Εἶχαν ἰδεῖ τὰ πρωτοφανῆ θαύματά του. Δι' αὐτὸ ἄφησαν τὰ σπίτια των, τὰς ἐργασίας των, τὰ χωριὰ καὶ τὰς πόλεις των καὶ τὸν ἀκολουθοῦν. Καὶ τώρα ἡ μεγάλη καὶ χαρούμενη ἀκολουθία τοῦ Χριστοῦ ἐγγίζει τὴν πολυάνθρωπον Ἱεριχώ. Εἰς κάποιον πολυσύχναστον δρόμον της συναντοῦν ἕνα τυφλόν. Εἶναι ὁ Βαρτίμαιος, ὅπως τὸν ὀνομάζει ἕτερος Εὐαγγελιστής. Εἶναι ὅμως, ἀξιολύπητος. Ἡ ζωή του εἶναι μαρτυρική. Ζῇ διαρκῶς εἰς τὸ σκοτάδι. Ὤ! τὸν δυστυχῆ! Μία μόνη ἐλπὶς τοῦ ἔμενε νὰ πλησιάσῃ τὸν Κύριον, διὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Δυστυχῶς δὲν βλέπει νὰ πάῃ μόνος του.

Ἀλλά, νά! τόσοι ἀκολουθοῦν τὸν Κύριον. Καί, διὰ νὰ τὸν ἀκολουθοῦν, πρέπει νὰ εἶναι καλοὶ καὶ σπλαγχνικοί. Αὐτοὶ μποροῦσαν νὰ τὸν πάρουν, νὰ τὸν πᾶνε εἰς τὸν Χριστὸν καὶ νὰ τὸν κάμῃ καλά. Νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν τύφλωσιν καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα δεινά της. Νὰ τὸν κάμῃ νὰ ζήσῃ εἰς τὸ ἑξῆς εὐτυχισμένος καὶ χαρούμενος ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀκόλουθοί του. Δὲν τὸ κάνουν ὅμως. Ἀδιαφοροῦν. Κοιτάζουν τὸν ἑαυτόν τους μόνον. Καὶ ἀφήνουν τὸν δυστυχῆ τυφλὸν εἰς τὰ βάσανά του. Οὔτε ἕνας δὲν βρίσκεται νὰ τὸν χειραγωγήσῃ. Εἶναι ἀτομισταί. Εἶναι φίλαυτοι. Εἶναι σκληροὶ ἄνθρωποι, καὶ ποὺ πηγαίνουν κοντὰ εἰς τὸν Χριστόν.

Ἀλλὰ τοιοῦτοι, εἴμεθα καὶ ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί, οἱ σημερινοὶ ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ. Ναί, ἐμεῖς ποὺ πιστεύομεν εἰς τὸν Χριστόν, ποὺ προσευχόμεθα, ποὺ κοινωνοῦμε, ποὺ πηγαίνομεν εἰς κηρύγματα καὶ γενικῶς ἐμεῖς ποὺ τὸν ἀκολουθοῦμε. Ἐμεῖς; Θὰ πῆτε. Ἐμεῖς, ἂν ἤμεθα ἐκεῖ τότε, θὰ τὸν ἐπαίρναμε εἰς τὰ χέρια. Σηκωτὸν θὰ τὸν ἐπηγαίναμεν εἰς τὸν Χριστόν. Γιατί, σᾶς παρακαλῶ, δὲν τὸ κάμνομεν καὶ τώρα αὐτό; Τώρα; Ποῦ νὰ τὸν βροῦμε τὸν τυφλόν; Ἔχει πεθάνει ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες χρόνια. Πέθανε, βέβαια ὁ Βαρτίμαιος, ἀλλ' εἶναι ἄλλοι τυφλοὶ σήμερα. Καὶ ὄχι ἕνας, ἀλλὰ πολλοί. Αὐτοὶ ἔχουν χειρότερη τύφλωσιν, ψυχικήν.

Τί! δὲν εἶναι τυφλοὶ οἱ ἄπιστοι; Βλέπουν αὐτοὶ τίποτε ἀπὸ πνευματικὸν κόσμον καὶ τὰ πνευματικά; Ἀπὸ ποῦ ἦλθαν, τὸ ξέρουν; Ὄχι, Ποῦ πηγαίνουν, τὸ διακρίνουν; Ὄχι. Ποιὸς εἶναι ὁ προορισμός των τὸ γνωρίζουν; Οὔτε αὐτό. Τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας των τὸν βλέπουν; Καθόλου. Ἔχουν μεσάνυκτα ἀπὸ αὐτά. Ἀκούουν βέβαια, σὰν τὸν τυφλὸν Βαρτίμαιον, ὅπ, ἄλλοι, ποὺ ἀκολουθοῦν τὸν Χριστὸν εἶναι χαρούμενοι καὶ εὐτυχισμένοι, ἀλλ' αὐτοὶ ἐφ' ὅσον κάθηνται εἰς τὴν ἀπιστίαν των, μακρὰν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ζοῦν ζωὴν δυστυχισμένην.

Ὁ τυφλὸς γλυστροῦσε καὶ ἔπεφτε εἰς λάκκους.

Ἔτσι καὶ οἱ πνευματικῶς τυφλοί. Τότε ποὺ τρέχουν νὰ βγάλουν τὸ ψωμί των, τότε σκοντάπτουν, εἰς τὴν ἀδικίαν, εἰς τὴν ἀτιμίαν, εἰς τὴν ψευτιὰν καὶ εἰς τὴν ἁμαρτίαν γενικῶς. Πόσον πονοῦν κατόπιν ἀπὸ τὰ σκοντάματα αὐτά!

Ὅλη αὐτὴ ἡ δυστυχία θὰ ἐξέλιπε καὶ θὰ μποροῦσαν αὐτοὶ μὲ μίαν προσπάθειαν ἰδικήν μας νὰ γίνουν καλά. Ἀλλ' ἐμεῖς δυστυχῶς ἀδιαφοροῦμεν. Εἴμεθα πολλοί, ποὺ ἀκολουθοῦμεν τὸν Χριστόν, ἀλλὰ κοιτάζομεν τὸν ἑαυτόν μας. Καὶ δὲν μᾶς νοιάζει διὰ τὸν πλησίον μας.

Ἐγνώρισες σὺ τὴν ἀλήθειαν; Βρῆκες τὸ δρόμον καὶ ἔρχεσαι εἰς τὸ κήρυγμα καὶ εἶσαι εὐχαριστημένος; Δὲν ὠδήγησες ὅμως ἐδῶ καὶ τὸν ἄλλον, ποὺ δὲν ξεύρει καὶ εὑρίσκεται εἰς τὸ σκοτάδι καὶ ζητιανεύει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νὰ βρῇ κανένα ψυχίον ἀληθείας.

Ἀκολούθησες ἐσὺ τὸν Χριστὸν καὶ ἔβαλες σειρὰν χριστιανικὴν εἰς τὴν οἰκογένειάν σου. Ἀδιαφορεῖς ὅμως διὰ τὸν γείτονά σου, ποὺ τὸν ἐστράβωσε ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ δὲν βλέπει τί κάμνει εἰς τὸ σπίτι του. Μὲ τὸ ξύλο, μὲ τὸ κακό, τὴν γκρίνια καὶ τὴν κακοδιοίκησίν του, ὑποφέρει ἡ οἰκογένειά του, δυστυχεῖ καὶ βρίσκεται εἰς τὰ πρόθυρα τῆς διαλύσεως. Δὲν προσπάθησες νὰ τὸν φέρῃς εἰς τὸν Χριστόν, διὰ νὰ σωθῇ ἡ οἰκογένεια αὐτή.

Ἐὰν ὅλοι, ὅλοι ὅσοι πλησιάζομεν τὸν Χριστόν- εἴμεθα πολλοὶ ἱερεῖς, Ἀρχιερεῖς, θεολόγοι, πιστοί -ἐτρέχαμεν μὲ πόνον καὶ ζῆλον καὶ ἐνδιαφέρον, διὰ νὰ φέρωμεν ἄλλους εἰς τὸν Χριστόν, θὰ σταματοῦσε ὁ πόνος καὶ ἡ δυστυχία, διότι δὲν θὰ ὑπῆρχον μέθυσοι, χαρτοπαίκται, ἄσωτοι, ἐγωϊσταί, ἀνάποδοι, γκρινιάριδες, ἅρπαγες καὶ ἄδικοι, κλέπται καὶ συκοφάνται, Θὰ ζοῦσαν οἱ ἄνθρωποι καλλίτερα. Εἶναι λοιπὸν σκληρότης αὐτὴ τῶν Χριστιανῶν ἢ δὲν εἶναι;

Β΄

Εἶναι καὶ γίνεται καὶ ἐγκληματική. Διότι ἐμποδίζουν τοὺς ἄλλους νὰ πλησιάζουν τὸν Χριστὸν καὶ ὅταν ἐκεῖνοι θέλουν. Φαίνεται ἀπὸ τὴν συνέχειαν τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ἰδέτε ἐκείνους ποὺ ἀκολουθοῦν τὸν Χριστόν. Κοιτάξατε καὶ τὸν τυφλὸν τῆς Ἰεριχοῦς, ποὺ θέλει καὶ αὐτὸς νὰ πλησιάσῃ τὸν Χριστόν. Ἐρωτᾶ «ποιὸς διέρχεται» καὶ τοῦ λέγουν, ὁ «Ἰησοῦς». Εὐκαιρία μοναδικὴ ἦταν νὰ θεραπευθῇ. Φωνάζει λοιπόν: «Ἰησοῦ, υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με». Ἀλλὰ ὁ κόσμος, ἄχ! αὐτὸς ὁ κόσμος, ὄχι μόνον δὲν τὸν διευκολύνουν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐμποδίζουν. Τὸν ἐπιπλήττουν, διὰ νὰ σιωπήσῃ. Θέλουν νὰ τοῦ βουλώσουν τὸ στόμα. «Οἱ δὲ προάγοντες ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ». Τί σκληρότης! Αὐτοὶ ποὺ πήγαιναν κοντὰ εἰς τὸν Χριστὸν νὰ μὴ ἀφήνουν τὸν ἄλλον νὰ πλησιάσῃ τὸν Χριστόν;

Μὴ σᾶς φαίνεται παράδοξον. Αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται καὶ σήμερον. Ἐμποδίζουν καὶ σήμερον πολλοὺς νὰ πλησιάσουν τὸν Χριστὸν ἄνθρωποι, ποὺ θὰ ἔπρεπε αὐτοὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν. Θέλει ἐπὶ παραδείγματι τὸ παιδὶ νὰ πλησιάσῃ τὸν Χριστόν, θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸ κήρυγμα, εἰς τὸ κατηχητικόν, θέλει νὰ φωτισθῇ καὶ νὰ ζήσῃ χριστιανικὴν ζωήν. Ἀμέσως θὰ παρουσιασθῇ ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ἡ ἀδελφή, ὁ ἀδελφός, ὁ συγγενής, τὸ ἀφεντικὸν διὰ τὸν ὑπάλληλον, ἡ κυρία γιὰ τὴν ὑπηρέτριαν καὶ θὰ τοὺς ἐμποδίσουν. «Καὶ ἐμεῖς χριστιανοὶ δὲν εἴμαστε; Τί, καλόγρηα καὶ καλόγερο θὰ σὲ κάνω;». Ἂν ξενυχτᾷ τὸ παιδί, δὲν ζητοῦν λόγον. Μόνον, ὅταν θελήσουν νὰ πλησιάσουν τὸν Χριστὸν ἐπιπιμοῦν καὶ ἐπιπλήττουν, κατακεφαλιάζουν καὶ γίνονται θηρία! Καὶ ὅταν δὲν κάμνῃ ὅρκον ψέματα, θὰ παρουσιασθῇ ὁ συγγενὴς ἢ ὁ δικηγόρος καὶ θὰ τοῦ τὸ ἐπιβάλῃ.

Ξεύρετε τί εἶναι ὅλοι αὐτοί; Εἶναι χριστιανοὶ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Εἶναι χριστιανοί, ποὺ γίνονται ὄργανα τοῦ διαβόλου πρώτης τάξεως. Δι' αὐτοὺς ἔλεγεν ὁ Κύριος· «Ὀδηγοὶ τυφλοί. Ὑμεῖς οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν» καὶ «οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ, δι' οὗ τὸ σκάνδαλον (=ἐμπόδιον) ἔρχεται».

†Ἀρχ/της Χαράλαμπος Βασιλόπουλος,
«Τὰ Μυστικὰ τῆς Εὐτυχίας»

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν

Τοῦ ***κ. Λέοντος Μπράνγκ****, Δρος Θεολογίας*

14ον

Δικαίωσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἱκανοποίησις τοῦ Θεοῦ

Στὸ προηγούμενο ἄρθρο μας ἀναφερθήκαμε στὴν ποινὴ ποὺ ἐπιβάλλει ὁ δικαστὴς - ἐξομολόγος ἀνάλογα μὲ τὴ βαρύτητα τῆς ἁμαρτίας. Τονίσαμε ὅτι ἀκόμα καὶ γιὰ τὶς ἐλαφριὲς ἁμαρτίες, πολὺ περισσότερο βέβαια γιὰ τὶς θανάσιμες, πρέπει ὁ ἐξομολογούμενος νὰ προσφέρει ἔργα ἱκανοποίησης. Καὶ ἐὰν ἡ ἱκανοποίηση δὲν δίνεται σ' αὐτὴν τὴν ζωή πρέπει νὰ δοθεῖ μετὰ τὸ θάνατο στὸ καθαρτήριο πῦρ. Γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση αὐτῆς τῆς ἀνάγκης τοῦ κάθε ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου βρέθηκε ἀπὸ νωρὶς στὸν Παπισμὸ ἡ λύση τῶν ἀφέσεων - λυσίποινων (λατινικὰ indulgentia. Ὁ Ὅρος σημαίνει ἀρχικά: συγκατάβαση, χάρη, τρυφερότητα. Ὡς indulgentia principis χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὸν 2ο αἰ., γιὰ νὰ ἐκφράσει τὴν χάρη ποὺ δίνει ὁ αὐτοκράτορας). Τὰ λυσίποινα – indulgentia ὁρίζονται σήμερα ἀπὸ τὸν κανόνα 992 τοῦ Κώδικα τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου - Codex iuris canonici, ἔκδοση 1983 ὡς ἑξῆς: «Λυσίποινα εἶναι ἡ ἄφεση μπροστὰ στὸν Θεὸ τῆς πρόσκαιρης ποινῆς τῶν ἁμαρτιῶν, ἡ ἐνοχὴ τῶν ὁποίων ἔχει ἤδη σβησθεῖ· μία ἄφεση ποὺ ὁ πιστός, μὲ καλὲς διαθέσεις καὶ μὲ ὁρισμένες συγκεκριμένες προϋποθέσεις, κατορθώνει νὰ ἀποκτήσει μὲ τὴ δράση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, ὡς οἰκονόμος τῆς λυτρώσεως, διανέμει καὶ ἐφαρμόζει μὲ τὴν αὐθεντία της τὸ θησαυρὸ τῶν ἀξιομισθίων τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων». Μὲ ἄλλα λόγια τὰ λυσίποινα δὲν εἶναι μυστήριο στὸν Παπισμό, προϋποθέτουν τὴν ἐξομολόγηση καὶ τὴ συγχώρεση τῶν ἁμαρτιῶν. Ἀντιμετωπίζουν τὸ ζήτημα τῶν ποινῶν ποὺ ἔχουν ὁριστεῖ ἀπὸ τὸν ἐξομολόγο – δικαστὴ γιὰ τὶς ἁμαρτίες προκειμένου νὰ δοθεῖ ἡ ἀντίστοιχη ἱκανοποίηση τῆς θείας δικαιοσύνης. Μπορεῖ νὰ δοθεῖ μερικὴ ἢ πλήρης ἄφεση αὐτῶν τῶν πρόσκαιρων ποινῶν (καν. 993) ὅπως ἐπίσης τὰ λυσίποινα μποροῦν νὰ ἀποκτηθοῦν σὲ μερικὴ ἢ πλήρη μορφὴ ἀπὸ τὸν κάθε πιστὸ ἢ γιὰ τὸν ἑαυτό του ἢ γιὰ λογαριασμὸ ἤδη κοιμηθέντων (καν. 994). Ἡ ὑψίστη αὐθεντία γιὰ τὴν παροχὴ αὐτῶν τῶν λυσίποινων εἶναι ὁ παπικὸς θεσμός, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ μεταβιβάσει τὸ δικαίωμα αὐτὸ ὅπως καὶ τὸ δικαίωμα τῆς μεταβίβασης καὶ σὲ ἄλλους (καν. 995) (βλ. καὶ τὰ ἄρθρα 1471 – 1479 στὴν «Κατήχηση τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας», Ἐκδόσεις Κάκτος – Libreria Editrice Vaticana, Ἀθήνα 1996, σσ. 464-466).

Πῶς ὅμως ἔχει ἡ ἱστορία τῶν λυσίποινων στὸν Παπισμό; Οἱ Παπικοὶ ἀνάγουν τὶς ποινὲς ποὺ ἐπιβάλλουν γιὰ λόγους ἱκανοποίησης τῆς θείας δικαιοσύνης στοὺς ἐξομολογούμενους στὰ ἐπιτίμια ποὺ ὁρίζουν οἱ ἀρχαῖες σύνοδοι (τοπικὲς καὶ οἰκουμενικὲς) γιὰ τὸν κανονισμὸ ἁμαρτημάτων καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀδικημάτων. Λόγω τοῦ δικανικοῦ τους πνεύματος δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ συνειδητοποιήσουν τὸν οὐσιαστικὸ θεραπευτικὸ χαρακτήρα αὐτῶν τῶν ἐπιπιμίων. Χαρακτηριστικὰ στὴν ἑρμηνεία τοῦ ΙΒ΄ καν. τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου σημειώνει ὁ ἅγ. Νικόδημος, ἐπικαλούμενος τὸν ἅγ. Ἰωάννη Χρυσόστομο (Πηδάλιο, Ἀθήνα 1976, σ. 139, ὑποσημ. 2): «Δὲν πρέπει κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἁμαρτιῶν νὰ ἐπιφέρῃ ὁ ποιμὴν καὶ τὰ ἐπιτίμια, ἀλλὰ νὰ στοχάζεται καὶ τὴν προαίρεσιν τῶν ἁμαρτανόντων, μήπως θέλοντας νὰ ράψῃ τὸ ἐσχισμένον, τὸ σχίσῃ χειρότερα, καὶ σπουδάζωντας νὰ ἀνορθώσῃ τὸν πεσμένον, περισσότερον τὸν ἐγκρημνίσῃ. ... Διὰ τοῦτο λοιπὸν πολλὴν σύνεσιν χρειάζεται νὰ ἔχῃ ὁ ποιμήν, καὶ μυρία ὀμμάτια, διὰ νὰ βλέπῃ πανταχόθεν τὴν ἕξιν τῆς ψυχῆς. Διατί καθὼς πινὲς μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπομείνουν τὸν αὐστηρὸν Κανόνα, γίνονται σκληροτράχηλοι, καὶ ἀποσκιρτῶντες πίπτουσιν εἰς ἀπόγνωσιν, ἔτσι ἐκ τοῦ ἐναντίου πάλιν εἰναί τινες, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ νὰ μὴ λάβουν Κανόνα ἴσον μὲ τὰς ἁμαρτί

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

1ον – Πρόλογος

Εἴδαμε τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα τὸ πόσο ἔχει ἀλλάξει ἡ νοοτροπία στὴν Πατρίδα μας ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴ τῆς Συνθήκης τοῦ Λονδίνου ποὺ ὑπεγράφη στὶς 6 Ἰουλίου τοῦ 1827 καὶ σηματοδότησε τὴν δημιουργία τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, μέχρι τὴν ὑπογραφὴ μιᾶς ἄλλης Συνθήκης, αὐτῆς τοῦ Maastricht[1], ποὺ ὑπεγράφη στὶς 7 Φεβρουαρίου τοῦ 1992 καὶ σηματοδότησε τὴν "Εὐρωπαϊκὴ πορεία" τῆς Ἑλλάδος.

Ἔχει μεγάλη σημασία νὰ μελετήσουμε προσεκτικὰ αὐτὴν τὴν συνθήκη ποὺ εἶναι ἡ αἰτία πολλῶν ἀπὸ τὰ δεινὰ ποὺ ὑφίσταται σήμερα ἡ Πατρίδα μας. Ὡστόσο, πρὶν ἀπὸ αὐτὴν προηγήθηκαν ἀρκετὲς διεργασίες καὶ μεγάλος ἀριθμὸς σταδιακῶν βημάτων, ποὺ προετοίμασαν τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης γιὰ αὐτὰ ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσαν.

Τὸ ὅραμα τῆς "ἑνωμένης Εὐρώπης" εἶναι ἀρκετὰ παλιὰ ὑπόθεση καὶ ξεκινάει ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου καὶ τὴν ἀποτυχία τῆς Γερμανίας νὰ "ἑνώσει" ὁλόκληρη τὴν γηραιὰ ἤπειρο κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεμονία της. Αὐτὸ ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ πετύχουν τὰ ὅπλα –δηλαδὴ τὴν ἕνωση ὅλων τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης– ἄρχισε νὰ καλλιεργεῖται στὶς συνειδήσεις τῶν Εὐρωπαίων πολιτῶν ὡς ἡ ἀπόλυτη ἔκφραση τῆς προόδου, τῆς εὐημερίας καὶ τῆς εἰρήνης.

Στὶς 23 Νοεμβρίου τοῦ 1959, ὁ Γάλλος στρατηγὸς καὶ τότε πρόεδρος τῆς Γαλλίας Charles de Gaulle[2], σὲ ὁμιλία του στὸ Στρασβοῦργο συνόψισε τὸν διακαῆ πόθο του μέσα σὲ μία πρόταση: «Oui, c'est l'Europe, depuis l'Atlantique jusqu'a l'Oural, c'est toute l'Europe, qui decidera du destin du monde» ποὺ σημαίνει «Ναί, εἶναι ἡ Εὐρώπη, ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ ἕως τὰ Οὐράλια, εἶναι τὸ σύνολο τῆς Εὐρώπης, ποὺ θὰ ἀποφασίσει τὸ πεπρωμένο τοῦ κόσμου». Ὁ de Gaulle ὑπῆρξε σὲ γενικὲς γραμμὲς ἔντιμος στρατιωτικὸς καὶ πολιτικός, ὡστόσο –ἐνδεχομένως παρὰ τὴν θέλησή του ἢ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του– ὑπηρέτησε μὲ τὴν στάση καὶ τὶς ἀρχές του τὴν μετέπειτα Εὐρωπαϊκὴ πορεία προὸς μία στρεβλὴ ἕνωση ποὺ ἀποσκοπεῖ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὸ νὰ ἐξυπηρετήσει τὰ σχέδια μιᾶς οἰκουμενιστικῆς (παγκοσμιοποιημένης) ἀθεϊστικῆς πραγματικότητος.

Αὐτὸ τὸ "ὅραμα", ποὺ ἔμελλε πολὺ σύντομα νὰ μετατραπεῖ στὸν ἐφιάλτη τῆς Εὐρώπης, ἄρχισε νὰ ὑλοποιεῖται μὲ τὴν δημιουργία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητας (ΕΟΚ) ἤ, ὅπως ἦταν πιὸ γνωστὴ τὰ πρῶτα χρόνια, τῆς «Κοινῆς Ἀγορᾶς». Εἶχε προηγηθεῖ στὶς 9 Μαΐου τοῦ 1950 ἡ Διακήρυξη τοῦ Jean-Baptiste Nicolas Robert Schuman[3] ποὺ πρότεινε νὰ τεθοῦν κάτω ἀπὸ κοινὸ ἔλεγχο καὶ κοινὴ διοίκηση οἱ βιομηχανίες τοῦ ἄνθρακα καὶ τοῦ χάλυβα τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας. Ἡ Διακήρυξη Schuman καθιέρωσε τὸν ἑορτασμὸ τῆς 9ης Μαΐου ὡς «Ἡμέρας τῆς Εὐρώπης» καὶ ἀποτέλεσε τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν δημιουργία τῆς Ἑνωμένης Εὐρώπης.

Στὴν συνέχεια ἀκολούθησε ἡ ὑπογραφὴ τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης[4], στὶς 25 Μαρτίου τοῦ 1957 μὲ ἰσχὺ ἀπὸ τὴν 1η Ἰανουαρίου (πρωτοχρονιὰ) τοῦ 1958, ὅπου καὶ ἐτέθησαν τὰ θεμέλια ἀρχικὰ τῆς «Κοινῆς Ἀγορᾶς» (ΕΟΚ) καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος Ἀτομικῆς Ἐνέργειας (ΕΥΡΑΤΟΜ), ποὺ ἀργότερα ἐξελίχθηκαν στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση μὲ τὴν σημερινή της μορφή.

Στὶς 14 Ἰουνίου τοῦ 1985 στὴν κωμόπολη τοῦ Schengen τοῦ Λουξεμβούργου ὑπεγράφη ἀνάμεσα σὲ πέντε κράτη μέλη τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων (Βέλγιο, Γερμανία, Γαλλία, Λουξεμβοῦργο καὶ Ὁλλανδία) ἡ γνωστὴ σὲ ὅλους Συνθήκη τοῦ Schengen ποὺ εἶχε ὡς στόχο τὴν προοδευτικὴ κατάργηση τῶν ἐλέγχων στὰ κοινὰ σύνορα, τὴν ἐλεύθερη κυκλοφορία ὅλων τῶν ὑπηκόων τῶν κρατῶν ποὺ ὑπέγραψαν τὴ Συμφωνία, καθὼς καὶ τὴν ἀστυνομικὴ καὶ τὴν δικαστικὴ συνεργασία. Στὶς 19 Ἰουνίου τοῦ 1990 ὑπεγράφη ἐκ νέου στὸ Schengen, ἡ Σύμβαση Ἐφαρμογῆς τῆς Συμφωνίας τοῦ Schengen, ποὺ συμπλήρωνε καὶ ἐξειδίκευε τὴν ἀρχικὴ Συμφωνία. Ἡ Συμφωνία τοῦ Schengen καὶ ἡ δημιουργία τῆς Ζώνης τοῦ Schengen, ὅπως τὴν γνωρίζουμε σήμερα τέθηκε σὲ ἰσχὺ στὶς 26 Μαρτίου τοῦ 1995 καί, ἴσως, θὰ πρέπει νὰ ἀποτελέσει καὶ αὐτὴ ἀντικείμενο μελλοντικῆς ἔρευνας τῶν λεπτομερειῶν τῶν διατυπώσεών της.

Φτάνουμε, λοιπόν, στὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht, ποὺ ἐπισήμως εἶναι γνωστὴ ὡς «Συνθήκη γιὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση» καὶ θεωρεῖται ἡ σημαντικότερη καὶ πιὸ ἱστορικὴ συνθήκη στὴν Εὐρώπη. Ἡ σημασία ποὺ τῆς ἀποδίδεται ἀπὸ τὸ Δυτικὸ πολιτικὸ σύστημα εἶναι τόσο μεγάλη ποὺ τὴν κατατάσσει δεύτερη σὲ παγκόσμια κλίμακα μετὰ τὴν Συνθήκη τῆς ἵδρυσης τοῦ ΟΗΕ. Μέχρι σήμερα δὲν ἔχει ὑπάρξει ἄλλη Συνθήκη ποὺ νὰ καλύπτει τόσους τομεῖς τῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν (θρησκευτικό, οἰκονομικό, πολιτικό, κοινωνικό, θεσμικὸ καὶ πολιτισμικό), δηλαδή, οὐσιαστικὰ νὰ ἀλλάζει τὴν μορφὴ καὶ τὴν ταυτότητα τῶν κρατῶν ποὺ τὴν ὑπέγραψαν.

Ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht ἔλαβε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη πόλη τῆς Ὁλλανδίας ὅπου ὑπεγράφη στὶς 7 Φεβρουαρίου τοῦ 1992 καὶ ἀποτελεῖ τὴν τρίτη κατὰ σειρὰ θεμελιώδη Συνθήκη, μὲ τὴν ὁποία ὁλοκληρώθηκε ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση στὴν σημερινή της μορφή, ὕστερα ἀπὸ τὴ Συνθήκη τῆς Ρώμης καὶ τὴν Ἑνιαία Εὐρωπαϊκὴ Πράξη[5] (17 Φεβρουαρίου τοῦ 1986). Ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος τὴν ὑπέγραψε ἡ κυβέρνηση τοῦ Κωνσταντίνου Μητσοτάκη καὶ συγκεκριμένα ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Ἀντώνης Σαμαρᾶς καὶ ὁ τότε ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας Εὐθύμιος Χριστοδούλου.

Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ καταλάβουμε τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς ποὺ ἔχει ὑποστεῖ ἡ Ἑλλάδα μας ὑπογράφοντας αὐτὴ τὴν Συνθήκη θὰ ἐπιχειρήσουμε, σὺν Θεῷ, νὰ μελετήσουμε τὰ σημεῖα ἐκεῖνα ποὺ μαρτυροῦν ποιὸς εἶναι ὁ ἀπώτερος σκοπὸς αὐτῆς τῆς Συνθήκης καὶ γενικότερα τοῦ "ὁράματος" τῆς Ἑνωμένης Εὐρώπης. Ὀπωσδήποτε βέβαια δὲν εἶναι ἡ εἰρηνικὴ συμβίωση τῶν λαῶν τῆς ἠπείρου, ὅπως προσπαθοῦν νὰ μᾶς πείσουν, ἀλλὰ ἡ κατάργηση τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τους καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς θρησκείας ποὺ ἐγκρίνει ἡ Δύση καὶ τὸ Δυτικὸ πνεῦμα, ὅπως τὸ ἀναλύσαμε διεξοδικὰ στὰ προηγούμενα ἄρθρα μας. Σὲ αὐτὴν τὴν Ἑνωμένη Εὐρώπη ἡ Ἱστορία ἐρμηνεύεται, ὅπως ἐξυπηρετεῖ τὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα τῶν ἐλάχιστων ἰσχυρῶν, ποὺ τὴν διοικοῦν. Αὐτὴ ἡ Ἑνωμένη Εὐρώπη ἔχει μία γλώσσα, τὴν γλώσσα τοῦ χρήματος καὶ μία ἠθική, τὸ ἄηθες ἦθος τῆς Δύσεως.

Μόνο ἕνας ἐμπαθὴς ἄνθρωπος ἀρνεῖται νὰ δεῖ ὅτι ἡ Ἑνωμένη Εὐρώπη εἶναι ἐπιτυχία τοῦ ὀνείρου τοῦ Hitler ποὺ κερδήθηκε ὄχι μὲ τὰ ὅπλα ἀλλὰ μὲ ἕναν διαφορετικό, πλάγιο τρόπο. Ἔτσι, θὰ μᾶς ἐπιτραπεῖ τὸ λογοπαίγνιο, ὅτι ἡ Ἀρία Φυλὴ θὰ ἔπρεπε νὰ γράφεται ὡς Ἀρεία, ἀφοῦ δὲν προσδιορίζεται ἀπὸ τὸ ξανθὸ δέρμα καὶ τὰ ἀνοιχτόχρωμα μάτια, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀπευθείας καταγωγὴ ἀπὸ τὸν πρῶτο καὶ μέγα αἰρεσιάρχη, τὸν Ἄρειο, καὶ τὸν δικό του πατέρα ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἑωσφόρο.

Μ. Β.

Σημειώσεις:

1. http://tinyurl.com/hfwr4v7
2. Ὁ Charles Andre Joseph Marie de Gaulle, ὅπως εἶναι τὸ πλῆρες ὄνομά του, γεννήθηκε στὶς 22 Νοεμβρίου τοῦ 1890 καὶ πέθανε στὶς 9 Νοεμβρίου τοῦ 1970. Ἀπὸ τὸ 1944 μέχρι τὸ 1946 ὑπῆρξε ἐπικεφαλῆς τῆς προσωρινῆς κυβέρνησης στὴν Γαλλία, ἐνῷ ἀπὸ τὴν 1η Ἰουνίου τοῦ 1958 μέχρι καὶ τὶς 8 Ἰανουαρίου τοῦ 1959 διετέλεσε πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας. Κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῆς τῆς θητείας του ἐμπνεύστηκε τὸ νέο Σύνταγμα τῆς χώρας. Διετέλεσε Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῆς Γαλλίας ἀπὸ τὶς 8 Ἰανουαρίου τοῦ 1959 μέχρι τὶς 28 Ἀπριλίου τοῦ 1969. Ἡ πολιτικὴ του ἰδεολογία, ποὺ εἶναι γνωστὴ ὡς Gaullisme, ἔχει ἐπηρεάσει σημαντικὰ τὴν ἔκφραση τῆς πολιτικῆς στὴν Γαλλία μέχρι καὶ σήμερα.
3. http://tinyurl.com/z699yec
4. http://tinyurl.com/j5d4tjc
5. http://tinyurl.com/j4qo3ru

Ἡ προσευχή: Μέσον σωστικόν!

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ: Ο 17ος ΨΑΛΜΟΣ

Γράφει ***ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας***

1ον (στίχ. 2-20)

1. Συνεχίζουμε, ἀγαπητοί μου χριστιανοί, τὴν ἑρμηνεία τοῦ ἱεροῦ Ψαλτηρίου. Βρισκόμαστε στὸν 17ο Ψαλμό. – Στὸν Ψαλμὸ αὐτὸ μιλάει ὁ Δαβὶδ καί εὐχαριστεῖ τόν Θεό (στίχ. 2-4), γιατί μέ τήν θαυμαστή παντοδυναμία Του τόν ἔσωσε ἀπό πολλούς κινδύνους (στίχ. 5-20). Ἀλλά καί αὐτός ὑπῆρξε πιστός στόν Θεό του (στίχ. 21-31) καί γιά τήν πιστότητά του αὐτή ὁ Θεός τοῦ χάρισε πολλές στρατιωτικές ἐπιτυχίες καί εὐλογίες πού προέκυψαν ἀπό τίς ἐπιτυχίες του αὐτές (στίχ. 32-46). Τέλος, ὁ Δαβὶδ στόν ἐπίλογο τοῦ ὡραίου του αὐτοῦ Ψαλμοῦ ἀνακεφαλαιώνει τά εὐχαριστήριά του στόν Θεό. Αὐτός εἶναι ὁ Ψαλμός μέ λίγα λόγια. Ὅπως τό καταλαβαίνετε ὅμως ὁ Ψαλμός αὐτός εἶναι μεγάλος καί γι' αὐτό δέν εἶναι δυνατόν νά τόν ἀναλύσουμε σέ ἕνα κήρυγμα. Σήμερα θά ἀναπτύξουμε τό πρῶτο μόνο τμῆμα τοῦ Ψαλμοῦ.

2. Γιά τίς μεγάλες εὐεργεσίες πού ἔλαβε στήν ζωή του ὁ Δαβὶδ ἀπό τόν Θεό ὑπόσχεται ὅτι θά τόν ἀγαπᾶ. «Ἀγαπήσω σε, Κύριε», λέγει (στίχ. 2). Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σέ μᾶς, χριστιανοί μου, πρέπει νά πληρώνεται μέ τήν δική μας ἀγάπη σ' Αὐτόν. Ἀλλά πρέπει νά εἶναι μεγάλη ἡ ἀγάπη μας αὐτή πρός τόν Θεό. Γι' αὐτό καί ἐδῶ ὁ προφητάναξ Δαβὶδ, λέγοντας ὅτι θά ἀγαπάει τόν Θεό («ἀγαπήσω σε Κύριε»), χρησιμοποιεῖ στήν ἑβραϊκή γλώσσα, στήν ὁποία γράφει τόν Ψαλμό, ἕνα πολύ τρυφερό και δυνατό ρῆμα, τό «ἐρχομκά», τό ὁποῖο κατά λέξη σημαίνει κολλάω στά μητρικά στήθη καί θερμαίνομαι σ' αὐτά! Τέτοια δυνατή ἀγάπη καί προσκόλληση πρέπει νά ἔχουμε στόν Θεό. Σάν τό νήπιο στήν ἀγκαλιά τῆς μάνας του!

Τόν Θεό ὁ Δαβὶδ, ἐκφράζοντας τήν ἀγάπη του καί τήν εὐγνωμοσύνη του σ' Αὐτόν, τόν καλεῖ μέ ἑπτά προσδιορισμούς, γιά νά δηλωθεῖ τό πλῆρες καί τό τέλειο τοῦ Θεοῦ• γιατί ὁ ἀριθμός 7 θεωρεῖται πλήρης στήν Παλαιά Διαθήκη. Ὀνομάζει λοιπόν ὁ Δαβὶδ τόν Θεό «ἰσχύν» του, δηλαδή, δύναμή του. «Ἀγαπήσω σε, Κύριε ἡ ἰσχύς μου», λέγει. Τόν ὀνομάζει ἔπειτα «στερέωμά» του, «καταφυγή» του, «ρύστη» του, «ὑπερασπιστή» του καί «κέρας σωτηρίας» καί «ἀντιλήπτορά» του (στίχ. 2.3). Ὅλοι αὐτοί οἱ ἑπτά προσδιορισμοί εἶναι ὅλοι παρμένοι ἀπό τό στρατιωτικό στάδιο, γιατί ὁ Δαβὶδ ἦταν βασιλεύς καί πολλές φορές εἶχε δεῖ τήν προστασία τοῦ Θεοῦ νά τόν σώζει ἀπό τούς κινδύνους στούς πολέμους. Ἀλλά εἶναι ὡραῖο αὐτό πού λέγει στό τέλος τοῦ αἴνου του ὁ Δαβίδ: «Αἰνῶν – λέγει – ἐπικαλέσομαι τόν Κύριον καί ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου σωθήσομαι» (στίχ. 4). Δηλαδή: Ἐνῶ δοξάζει τόν Θεό («αἰνῶν») γιά τίς περασμένες εὐεργεσίες Του, ὅμως λέγει καί «ἐπικαλέσομαι τόν Κύριον». Τόν παρακαλεῖ γιά νά ἔχει καί στό μέλλον τήν βοήθειά Του. Γιατί ξέρει ὅτι καί πάλι θά βρεθεῖ σέ κινδύνους ἀπό τούς ἐχθρούς του καί πάλι, λοιπόν, θά ἔχει ἀνάγκη ἀπό τήν προστασία τοῦ Θεοῦ. «Καί ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου σωθήσομαι» καί τότε, λέγει. Δηλαδή, χριστιανοί μου, καί ὅταν εὐχαριστοῦμε μέ χαρά τόν Θεό γιά κάποια βοήθεια πού μᾶς ἔδωσε, πρέπει ἡ εὐχαριστία μας αὐτή νά ἔχει καί παράκληση, γιά νά μᾶς βοηθήσει πάλι σέ ἕνα ἄλλο κίνδυνο πού θά μᾶς ἔλθει. Γιατί ζοῦμε ἐν μέσῳ κινδύνων. Ἡ ἰδέα αὐτή τοῦ Ψαλμοῦ μας ἐδῶ εἶναι αὐτό πού λέγει ὁ λαός μας: «Δόξα Σοι ὁ Θεός καί βόηθα Παναγιά»!

3. Στήν συνέχεια ὁ ψαλμωδός μας γράφει γιά τούς κινδύνους, πού βρέθηκε καί ἀπό τούς ὁποίους τόν ἔσωσε ὁ Θεός. Οἱ κίνδυνοι αὐτοί παριστάνονται σάν πόνος γυναίκας, πού γεννάει, καί σάν χείμαρροι πού ἀφήνιασαν καί ἀπειλοῦν κατακλυσμό. «Χείμαρροι ἀνομίας», λέει (στίχ.5-6)! Μάλιστα τό Ἑβραϊκό κείμενο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης λέει γιά τούς κινδύνους τοῦ Δαβὶδ ὅτι ἦταν «χείμαρροι τοῦ Βελίαρ», σατανικοί κίνδυνοι, δηλαδή.

Στούς κινδύνους του αὐτούς ὁ Δαβίδ, ὅταν τοῦ συνέβαιναν, «ἔκραζε» καί «ἐπεκαλεῖτο» τόν Θεό (στίχ. 7α). Καί βεβαίως, χριστιανοί μου, ἡ προσευχή εἶναι τό πιό σωστικό μέσο στήν θλίψη μας καί τούς πειρασμούς μας καί σ' ὅλες τίς δυσκολίες μας. Καί ὁ Δαβὶδ λέγει ἐδῶ στόν Ψαλμό μας ὅτι ἡ κραυγή του, ἡ προσευχή του, ἔφτασε στά ὦτα τοῦ Κυρίου καί σώθηκε (στίχ. 7β).

4. Μέ πολύ παραστατικότητα καί μεγαλοπρέπεια παριστάνει ὁ ψαλμωδός μας τόν ἐρχομό τοῦ Θεοῦ στούς κινδύνους του, γιά νά τόν σώσει. Τά λέει μάλιστα μέ τέτοια παραστατικότητα πού μᾶς προκαλοῦν τήν ἀπορία. Σᾶς τά λέω ὅπως τά λέει ἐδῶ ὁ ψαλμός μας: Ἐρχόμενος ὁ Κύριος γιά βοήθεια στόν Δαβίδ – λέει ὁ ψαλμός μας – «σαλεύτηκε ἡ γῆ καί τρόμαξε. Καί αὐτά τά θεμέλια τῶν ὀρέων ταράχθηκαν καί σαλεύθηκαν. Στήν ὀργή Του ὁ Θεός ἔκανε καπνό νά ἀνέβει ψηλά. Κατέβηκε ἀπό τά οὐράνια... ἔβαλε τό σκοτάδι νά τόν κρύβει. Ἀπό τό φῶς τῆς ἀστραπῆς μπροστά Του διαλύθηκαν τά σύννεφα. Ἔστειλε τά βέλη του καί σκόρπισε τούς ἐχθρούς Του. Φάνηκαν οἱ πυθμένες τῶν θαλασσῶν καί ξεσκεπάστηκαν τά θεμέλια τῆς οἰκουμένης» (στίχ. 8-16)!

Οἱ ἐκφράσεις αὐτές καί ἄλλες ἀκόμη πού παρέλειψα, εἶναι πραγματικά τολμηρές καί δημιουργοῦν τήν ἀπορία: Τί; Γιά τήν βοήθεια τοῦ Δαβὶδ κατά τῶν ἐχθρῶν του, μπορεῖ νά ἔγιναν τέτοιες συνταρακτικές θεοφάνειες; Ἡ ἀλήθεια, χριστιανοί μου, εἶναι, ὅτι ὅλες οἱ παραπάνω ἐκφράσεις πού λέει ὁ Ψαλμός μας λέγονται γιά τήν σκηνή στό ὄρος Σινᾶ, ὅταν ὁ Θεός ἔδινε τόν Νόμο Του στόν Μωϋσῆ. Οἱ ἐκφράσεις αὐτές λέγονται γιά τήν θαυματουργική διάβαση τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπό τήν Ἐρυθρά θάλασσα καί τόν πνιγμό τῶν ἁρμάτων τοῦ Φαραώ σ' αὐτήν. Ἀλλά οἱ μεγαλοπρεπεῖς αὐτές σκηνές καί ἐκφράσεις πού γράφηκαν γιά τήν σωτηρία τοῦ Ἰσραήλ ἔγιναν παροιμιώδεις στήν Παλαιά Διαθήκη καί λέγονται καί ἀπό εὐσεβεῖς ἀνθρώπους, πού σέ σοβαρούς κινδύνους ἔβλεπαν φανερά τήν ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ γιά τήν σωτηρία τους. Καί ὁ Δαβὶδ ἐδῶ λοιπόν, βασιλεύς αὐτός, παριστάνει τόν ἑαυτό του σάν τό ἔθνος τοῦ Ἰσραήλ, καί ἀναφέρει φραστικά καί στόν ἑαυτό του τίς θαυματουργικές ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ, πού ἔκανε γιά τήν σωτηρία τοῦ λαοῦ Του. Εἶναι καί ὁ Δαβὶδ ἕνας ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ καί μάλιστα βασιλεύς του. Ἀκόμη στόν Ψαλμό μας ἐδῶ παριστάνει ὁ Δαβὶδ τόν ἑαυτό του μέ τόν Μωϋσῆ, πού σώθηκε ἀπό τά νερά, ὅπως ξέρουμε ἀπό τήν ἱστορία του. Ἔτσι καί ὁ Δαβὶδ ἀναφερόμενος στόν ἑαυτό του λέγει γιά τόν Θεό «ἔλαβέ με καί προσελάβετό με ἐξ ὑδάτων πολλῶν» (στίχ.17). Καί ὁ Δαβὶδ λοιπόν ὐδατόσωστος!

Οἱ μεγαλοπρεπεῖς λοιπόν θεοφάνειες πού λέγοντα στόν ψαλμό μας ὡς βοήθεια τοῦ Θεοῦ πρός τόν Δαβὶδ στήν πραγματικότητα δέν συνέβησαν• λέγονται μόνο ποιητικά μέ νοήματα καί ἐκφράσεις ἀπό τίς γενόμενες πράγματι θεοφάνειες κατά τήν γένεση καί σωτηρία τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ ἔθνους. Ὡραῖα τό λέγει αὐτό ὁ Θεοδώρητος ὁ ἀκολουθῶν στά ἑρμηνευτικά τόν ἱερό Χρυσόστομο: «Ταῦτα ἅπαντα (δηλαδή αὐτές οἱ θεοφάνειες πού λέγονται στούς στίχ. 8-17 ὅτι ἔγιναν ὑπέρ τοῦ Δαβίδ) τέθεικεν (ἀπό τόν ψαλμωδό), οὐχ ὡς πάντως οὕτω γεγενημένα, ἀλλ' ὡς οὕτω τῇ πίστει νενοημένα»!

Ἀλλά θά συνεχίσουμε τόν Ψαλμό μας στά ἑπόμενα κηρύγματά μας.

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ Ο ΓΡΑΙΚΟΣ

Τὴν 21ην Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Γραικοῦ.

Τό ἡμερολόγιον τῆς Π.Ο.Ε. 2016

2ον
Ὁ Χριστὸς
γιὰ τοὺς αἱρετικούς

«Βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ.

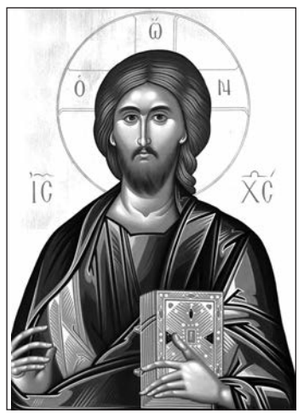

Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσι... Καὶ πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐγερθήσονται καὶ πλανήσουσι πολλούς» (Ματθ. κδ΄ 4, 5 καὶ 11). Δηλαδή: Προσέχετε μήπως τυχὸν σᾶς πλανήσει κανείς. Διότι πολλοὶ θὰ ἔλθουν μὲ τὸ δικό μου ὄνομα καὶ θὰ λέγουν· ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστὸς καὶ θὰ παρασύρουν πολλοὺς στὸ δρόμο τῆς πλάνης. Ἀκόμη πολλοὶ ψευδοπροφῆτες θὰ ἐμφανισθοῦν καὶ θὰ πλανήσουν πολλούς.

Οἱ αἱρετικοὶ δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησία καὶ ἑπομένως δὲν ἔχουν Μυστήρια:

«Ἡ διδασκαλία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, διατυπωθεῖσα ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων, ὑπὸ τῶν ἁγίων Συνόδων, περὶ τῶν αἱρετικῶν εἶναι ἡ ἑξῆς: αἱ αἱρέσεις δὲν εἶναι Ἐκκλησία, οὔτε δύνανται νὰ εἶναι Ἐκκλησία. Διὰ τοῦτο δὲν δύνανται αὗται νὰ ἔχουν ἅγια Μυστήρια».

«Ἕνεκα τούτου, συμφώνως πρὸς τὸ φρόνημα τῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ συμφώνως πρὸς ὁλόκληρον τὴν ὀρθόδοξον Παράδοσιν, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν παραδέχεται τὴν ὕπαρξιν ἄλλων μυστηρίων ἔξω ἀπ' αὐτήν, οὔτε θεωρεῖ αὐτὰ ὡς μυστήρια, ἕως ὅτου προσέλθῃ τις διὰ τῆς μετανοίας ἐκ τῆς αἱρετικῆς "ἐκκλησίας", δηλαδὴ ψευδοεκκλησίας, εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Μέχρις ὅτου δὲ μένει τις ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, μὴ ἡνωμένος μετ' αὐτῆς διὰ τῆς μετανοίας, μέχρι τότε εἶναι οὗτος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν αἱρετικὸς καὶ ἀναποφεύκτως εὑρίσκεται ἐκτὸς τῆς σωτηριώδους Κοινωνίας =Communio. Διότι "τίς μετοχὴ δικαιοσύνῃ καὶ ἀνομίᾳ; τὶς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος" (Β΄ Κορ. στ. 14)».

Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς
«Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμός»

Τὸ Βατικανὸ δὲν εἶναι Ἐκκλησία

«Τὸ Βατικανὸ δὲν εἶναι Ἐκκλησία, ἀλλ' ἕνα πολιτικοοικονομικὸ σύστημα, εὑρισκόμενο ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὁ Πάπας, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ κληρικοὶ τοῦ Βατικανοῦ δὲν εἶναι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, **δὲν ἔχουν ἀποστολικὴ παράδοση καὶ διαδοχή...** Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ὑπάρχει ἱερωσύνη στοὺς παπικούς, δι' αὐτὸ **δὲν ὑπάρχουν μυστήρια** καὶ ὅσα τελοῦνται **δὲν εἶναι ἁγιαστικὰ μυστήρια»!**

Μητροπ. Ναυπάκτου -
Ἁγ. Βλασίου **Ἱερόθεος**

Νόθευση τῆς πίστεως

Κάποτε ἔστειλε ἕνα ὑποτακτικό του ὁ Μέγας Παΐσιος γιὰ δουλειὰ στὴν πόλη. Στὸ δρόμο ὁ ὑποτακτικὸς βρῆκε ἕνα Ἑβραῖο. Αὐτὸς βλέποντας ὅτι ὁ μοναχὸς εἶναι ἀπλοϊκὸς τοῦ λέγει: «Ἀγαπητέ μου, πιστεύεις σ' ἕνα ἁπλό, σταυρωμένο ἄνθρωπο, ἐνῶ Αὐτὸς δὲν ἦταν καθόλου ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας; Κάποιος ἄλλος πρόκειται νὰ ἔρθει, ὄχι Αὐτός. Δὲν γεννήθηκε ἀκόμη, τὸν περιμένουμε». Καὶ ὁ ὑποτακτικὸς εἶπε: «Ἴσως αὐτὰ ποὺ λές, νὰ εἶναι σωστά».

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν ἔρημο, ὁ ὅσιος Παΐσιος δὲν τοῦ ἔλεγε κουβέντα. Τελικά, μετὰ ἀπὸ πολλὲς παρακλήσεις τοῦ ὑποτακτικοῦ, ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε:

«Ποιὸς εἶσαι σύ; Δὲν σὲ ξέρω. Ὁ ὑποτακτικός μου ἦταν Χριστιανὸς καὶ εἶχε ἐπάνω του τὴ σφραγῖδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλ' ἐσὺ δὲν εἶσαι ἔτσι. Ἂν εἶσαι πραγματικὰ ὁ ὑποτακτικός μου, τότε ἡ χάρη τοῦ βαπτίσματος σ' ἔχει ἐγκαταλείψει καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστιανοῦ ἔχει ἀφαιρεθῆ.

Ὁ ὑποτακτικὸς διηγήθηκε μὲ δάκρυα τὴ συζήτησή του μὲ τὸν Ἑβραῖο, κι ὁ ἅγιος ἀπάντησε:

«Δυστυχισμένε! Τὶ μπορεῖ νὰ ἦταν χειρότερο καὶ πιὸ ἀνόητο ἀπὸ τέτοια λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα ἀπαρνήθηκες τὸ Χριστὸ καὶ τὸ θεῖο Του Βάπτισμα; Τώρα πήγαινε καὶ θρήνησε γιὰ τὸν ἑαυτό σου ὅπως θέλεις, γιατὶ δὲν ἔχεις θέση μαζί μου. Τὸ ὄνομά σου γράφτηκε

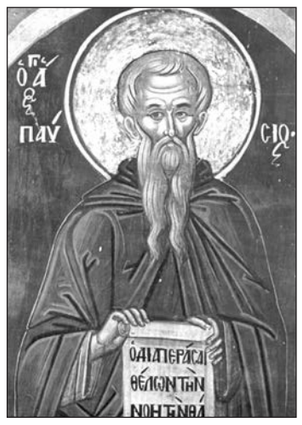

μ' ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀρνηθῆ τὸ Χριστό, καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς θὰ κριθῆς καὶ θὰ βασανιστῆς».

Αἵρεση: Καταχθόνιο διαβολικὸ τέχνασμα

«Ὁ Διάβολος, ὅταν εἶδε ὅτι πλέον ἡ ἰσχύς του κυριολεκτικὰ κατερρακώθη μὲ τὸν Σταυρὸ καὶ τὴν Ἀνάστασ

Ἠθικοκοινωνική, πολιτιστική καί σωτηριολογική προσφορά τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τόν κόσμον*

Τοῦ **κ. Παύλου Ἀθ. Παλούκα,** Ἐπ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε

3ον.-Τελευταῖον

Β΄

Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀναγέννησις τοῦ «πεσμένου» ἀνθρώπου

(Σωτηριολογική προσφορά)

«Καυτά» παραμένουν τά ἐρωτήματα ἀκόμη καί σήμερα, μετά ἀπό 2015 χρόνια δυναμικῆς καί εὐεργετικῆς γιά τήν Ἀνθρωπότητα παρουσίας τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου Του:

Γιατί ἦρθε ὁ Χριστός; Τί ἔφερε τελικά ἡ Ἐνσάρκωσή του στόν ταλαίπωρο ἄνθρωπο; Τί πρόσφερε στήν ἀνθρωπότητα; Ἔχει ἰσχύ ἡ προσφορά του καί σήμερα καί στούς αἰῶνες πού θ' ἀκολουθήσουν;

Στό Α΄μέρος εἶδαμε τήν τεράστια ἠθικοκοινωνική καί πολιτιστική προσφορά του.

Ἐδῶ, χωρίς πολλές περιστροφές καί φιλοσοφίες ἀπαντοῦμε εὐθέως καί ἐπιγραμματικά στά τεθέντα ἐρωτήματα, πού ἴσως καί πολλούς ἀπό μᾶς τούς χριστιανούς ἐσωτερικά μᾶς βασανίζουν καί περιμένουν τήν ἀπάντησή τους (ὅσο κι ἄν μᾶς φαίνεται παράδοξο αὐτό).

α) Μέ τήν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ:

- *«Αὐτός γάρ ἐνηνθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν»*[29] (Μ. Ἀθανάσιος). Δηλαδή: **Ὁ Θεός γίνεται καί ἄνθρωπος (Θεάνθρωπος), γιά νά γίνει ὁ ἄνθρωπος «θεός»,** νά ὑψωθεῖ πνευματικά. Καί ὁ ἐκκλησιαστικός ὕμνος θά συνηγορήσει: *«Ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεόν τόν Ἀδάμ ἀπεργάσηται»*[30]. Μυστήριο πρᾶγμα! Ναί. Καί τά μυστήρια δέν ἐρμηνεύονται, ἀλλά βιώνονται. Δέν πρέπει νά «χανόμαστε» σέ φιλολογικές καί φιλοσοφικές συζητήσεις γύρω ἀπό τό Μυστήριο τῆς Σωτηρίας μας, ἀλλά νά τό ζοῦμε.

- **Ὁ Παράδεισος, πού τόν εἶχε κλείσει ἑρμητικά ἡ ἁμαρτία (ἡ πτώση τοῦ ἀνθρώπου), τώρα ἀνοίγει.** Καί ὁ Ἀδάμ (στό πρόσωπο τοῦ ὁποίου, κάθε ἄνθρωπος, ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα) ἐλευθερώνεται ἀπό τή δουλεία τῆς ἁμαρτίας καί ξαναβρίσκει τόν γνήσιο ἑαυτό του, *«τό ἀρχαῖο κάλλος»*. Ἀποκτᾶ τήν ἠθικοπνευματική, ἀλλά καί τήν κοινωνική του ἐλευθερία.

- **Τά εἴδωλα, οἱ ἀρχαῖοι θεοί τῆς ἀνθρώπινης φαντασίας καί τῶν μέτρων τοῦ ἀνθρώπου αὐτογκρεμίζονται** (ὅπως ἀναφέρθηκε παραπάνω)˙ δέν ἀντέχουν στό σφυροκόπημα τῆς Ἀληθινῆς Θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ˙ σβήνουν ἀπό τή νέα θεϊκή δυναμική ἀκτινοβολία τοῦ *«Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης*[31]*»*˙ τά κεράκια δέν εἶναι τίποτα μπροστά στό φῶς τοῦ ἥλιου.

- **Ὁ ἄνθρωπος ἀναγεννᾶται.** Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἰσοδυναμεῖ μέ τήν ἀναγέννηση τοῦ *«πεσμένου»* ἀνθρώπου. Ἀναμορφώνεται ὅμως καί ψυχικά, ἠθικά, κοινωνικά καί πολιτιστικά. Εἶναι, ὅπως θά λέγαμε παραστατικά, *«εὐρέος φάσματος ἀντιβιοτικό»* ἡ Ἐνσάρκωση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

- **Τελικά, αὐτά πού ἔλειπαν ἀπό τή ζωή τῶν ἀνθρώπων, ἔρχονται ὡς πνευματικά δῶρα, καί εἶναι:**

Χαρά, ἐλπίδα, εἰρήνη, ἀγάπη, δικαιοσύνη, ἰσότητα… Ἡ Λύτρωση καί Σωτηρία τοῦ κόσμου, τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτή ἦταν καί ἡ μεγάλη ὑπαρξιακή ἀνάγκη καί ἐπιθυμία ὅλων τῶν λαῶν. *«Αὐτός ἦταν ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν*[32]*»*. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν καί εἶναι *«γιά πτώση καί ἀνάσταση πολλῶν*[33]*»*, κατά τήν εὐαγγελική ρήση.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος συνοψίζει τό λυτρωτικό ἔργο τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τή μεγάλη σημασία τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τά θαυμαστά ἀποτελέσματα τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ, σέ διάφορες ὁμιλίες του:

«Σήμερα λύθηκαν τά μακροχρόνια δεσμά. Ὁ διάβολος καταντροπιάστηκε. Οἱ δαίμονες δραπέτευσαν. Ὁ θάνατος καταργήθηκε. Ὁ παράδεισος ἀνοίχτηκε. Ἡ κατάρα ἐξαφανίστηκε. Ἡ ἁμαρτία διώχτηκε. Ἡ πλάνη ἀπομακρύνθηκε. Ἡ ἀλήθεια ἀποκαλύφθηκε. Τό κήρυγμα τῆς εὐσέβειας ξεχύθηκε καί διαδόθηκε παντοῦ. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μεταφυτεύθηκε στή γῆ. Οἱ ἄγγελοι συνομιλοῦν μέ τούς ἀνθρώπους. Ὅλα ἔγιναν ἕνα. Γιατί; Γιατί κατέβηκε ὁ Θεός στή γῆ κι ὁ ἄνθρωπος ἀνέβηκε στούς οὐρανούς. Κατέβηκε ὁ Θεός στή γῆ καί πάλι βρίσκεται στόν οὐρανό. Ὁλόκληρος εἶναι στόν οὐρανό κι ὁλόκληρος στή γῆ. Ἔγινε ἄνθρωπος κι εἶναι Θεός. Εἶναι Θεός καί πῆρε σάρκα. Κρατιέται σέ παρθενική ἀγκαλιά καί στά χέρια Του κρατάει τήν οἰκουμένη.»[34].

Καί σέ ἄλλη ὁμιλία του (Εἰς Ψαλμ.Η΄ 1) μέ κάθε σαφήνεια καί ἀκρίβεια ἀναλύει τίς εὐεργετικές συνέπειες τῆς παρουσίας τοῦ Ὀνόματός Του γιά τόν *«πεπτωκότα»* ἄνθρωπο: *«Ὡς θαυμαστόν τό ὄνομά σου". Ἐν γάρ τῷ ὀνόματι τούτῳ θάνατος ἐλύθη, δαίμονες ἐδέθησαν, οὐρανός ἀνεῴχθη, παραδείσου θύραι ἀνεπετάσθησαν, Πνεῦμα κατεπέμφθη, οἱ δοῦλοι γεγόνασιν ἐλεύθεροι, οἱ ἐχθροί, οἱ υἱοί, οἱ ἀλλότριοι κληρονόμοι, οἱ ἄνθρωποι ἄγγελοι. Τί λέγω ἄγγελοι;Θεός ἄνθρωπος γέγονε καί ἄνθρωπος Θεός˙ οὐρανός ἐδέξατο τήν φύσιν τήν ἀπό τῆς γῆς˙ ἡ γῆ ἐδέξατο τόν ἐπί τῶν Χερουβείμ καθήμενον μετά τῆς στρατιᾶς ἀγγελικῆς. Τό μεσότοιχον ἀνῃρέθη, ὁ φραγμός ἐλύθη, τά διεστῶτα ἡνώθη, τό σκότος ἐσβέσθη, τό φῶς ἔλαμψεν, ὁ θάνατος κατεπόθη»*[35].

Δηλαδή: *«Πόσο θαυμαστό εἶναι τό Ὄνομά Σου».* Γιατί, διά τοῦ Ὀνόματος Αὐτοῦ καταλύθηκε ὁ θάνατος, δέθηκαν οἱ δαίμονες, ἄνοιξε ὁ οὐρανός, ἄνοιξαν διάπλατα οἱ πόρτες τοῦ παραδείσου, ἐστάλη τό Ἅγιο Πνεῦμα, οἱ δοῦλοι ἔγιναν ἐλεύθεροι, οἱ ἐχθροί, οἱ γιοί, οἱ ξένοι ἔγιναν κληρονόμοι, οἱ ἄνθρωποι ἄγγελοι. Γιατί λέγω ἄγγελοι; Ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος καί ὁ ἄνθρωπος θεός˙ ὁ οὐρανός δέχτηκε τή γήινη φύση, ἡ γῆ δέχτηκε Αὐτόν πού κάθεται ἐπάνω στά Χερουβίμ μαζί μέ τό ἀγγελικό στράτευμα. Τό μεσότοιχο γκρεμίστηκε, ὁ φραγμός καταλύθηκε, τά διαιρεμένα ἐνώθηκαν, τό σκοτάδι σβήστηκε, τό φῶς ἔλαμψε, ὁ θάνατος κατατροπώθηκε.

β) Ἦρθε ὁ Χριστός στήν ἀνθρωπότητα ἀπό ἀγάπη καί μόνο γιά:

- **Νά μαρτυρήσει γιά τήν Ἀλήθεια**[36].

Ἀποκάλυψε στούς ἀνθρώπους αὐτό, πού μόνοι τους οἱ ἄνθρωποι, αἰῶνες φιλοσοφικῆς ἀναζήτησης, δέν μπόρεσαν νά ἀνακαλύψουν : τήν ΑΛΗΘΕΙΑ γιά τόν ΘΕΟ καί τή ΖΩΗ. Αὐτό δηλώνει λ.χ. καί ὁ βωμός στόν *«ἄγνωστο Θεό*[37]*»*.

- **Νά φέρει τό ΦΩΣ, τό πνευματικό καί ἀληθινό**[38], πού διαλύει τά πνευματικά σκοτάδια καί φωτίζεται ἡ ζωή καί ἡ πορεία τοῦ ἀνθρώπου.

Γιατί πρίν ἀπό τή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, *«ἦταν φῶτα, χίλια φῶτα, μά δέν ἤτανε τό φῶς»*, κατά τόν ποιητή μας Γ. Βερίτη.

- **Νά δώσει ζωή, χαρά, ἠθικοπνευματική ἐλευθερία καί ἐλπίδα** μέ τόν Σταυρό καί τήν Ἀνάσταση[39], καταργώντας *«τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τόν Διάβολον»*[40].

Ποιός τόλμησε, ποτέ, νά ξεστομίσει τά: *«Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός, καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή»*[41], *«ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου»*[42], *«ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή»*[43]; Μόνο ὁ Χριστός, γιατί εἶχε αὐτοσυνειδησία, ὅτι εἶναι αὐτό πού ἔλεγε.

- **Νά βρεῖ καί νά σώσει τούς ἠθικοπνευματικά χαμένους,** *«τά ἀπολωλότα πρόβατα»*[44].

- **Νά καλέσει τούς ἁμαρτωλούς σέ μετάνοια**[45], ὅπως μιά πόρνη, ἕνα ληστή, ἕνα τελώνη, ἕνα ἄσωτο… Γνωρίζει καλά αὐτό πού ὁ Ἴδιος ἔλεγε: *«Οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες*[46]*»*.

- **Νά διακονήσει,** νά ὑπηρετήσει τούς ἄλλους καί ὄχι νά τόν ὑπηρετήσουν[47]˙ νά καλύψει ὅλες τίς ψυχοσωματικές τους ἀνάγκες.

- **Νά μή ὑπάρχει πρόφαση** (δικαιολογία) ἀπό κανένα, ὅτι δηλαδή δέν τόν γνώριζε (-σε), ὅτι δέν πληροφορήθηκε τήν Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καί τόν ἠθικό του Νόμο, τό Θέλημά του: *«… νῦν δέ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περί τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν*[48]*»*.

- **Νά μᾶς δώσει τόν Τέλειο Ἠθικό Νόμο,** τόν Νόμο τῆς Χάριτος, τό **Εὐαγγέλιο τῆς Σωτηρίας.** Καμιά ἠθική διδασκαλία δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ μέ τόν τέλειο Εὐαγγελικό Νόμο τοῦ Χριστοῦ. Ἀπολύτως καμιά. Τήν ἀξία του δέν ἀμφισβήτησαν οὔτε καί οἱ ἀρνητές τῆς Θεότητας τοῦ Χριστοῦ (λ.χ. Ρενάν κ.ἄ.) καί συνεχίζει νά ἀποτελεῖ τόν ἠθικό καί πνευματικό *«μπούσουλα»* τῆς ζωῆς μας.

- **Νά φέρει τή λύτρωση καί νά σώσει τόν κόσμο**[49].

«Ἐτέχθη (=γεννήθηκε) *ὑμῖν* (=γιά σᾶς, γιά μᾶς) *σήμερον σωτήρ»*[50], διαλαλοῦν οἱ ἄγγελοί του πρός ὅλη τήν ἀνθρωπότητα.

Ἐπίμετρον-προβληματισμός

Ἡ Ἐνσάρκωση μᾶς δείχνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος μόνος του δέν μπορεῖ νά πλησιάσει τόν Θεό, ἑπομένως καί νά σωθεῖ, ἐφ' ὅσον μέ τήν ἁμαρτία του ἀπομακρύνθηκε καί ἀπομακρύνεται συνεχῶς ἀπ' τόν Θεό τῆς ἀγάπης.

Κάπου μᾶς λέει ὁ ποιητής Πίνδαρος: *«Ἀλλά ὅταν ἔλθει μιά ἀκτῖνα ἀπό τό Θεό, τότε ὅλα γίνονται φῶς καί ἥμερη ζωή».* Αὐτή ὅμως ἡ νοσταλγία ἔγινε, πρίν ἀπό 2.015 χρόνια, πραγματικότητα. Καί ὄχι *«μιά ἀκτῖνα»*, ἀλλά ὁλόκληρη ἡ Θεότητα ἦρθε στόν κόσμο.

Καί ἐνῶ λοιπόν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πραγματοποίησε αὐτό τό λυτρωτικό ἔργο γιά τή σωτηρία τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου καί συνεχίζεται μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία Του, ὁ ἄνθρωπος ἐγωιστικά θέλει νά μένει στά *«παλαιά»*.

Ἔτσι, ὑψώνει τείχη κολάσεως καί προσκυνᾶ σύγχρονα εἴδωλα, τά ὁποῖα τελικά δεσμεύουν τήν ἐλευθερία του, τόν αὐτοτιμωροῦν καί τόν *«σκοτώνουν»*. Παραμέρισε ὁ ἄνθρωπος τοῦ 21ου αἰῶνος τόν Πανάγαθο ἀληθινό Θεό τῆς Ἀγάπης, τόν Πάνσοφο καί Παντοδύναμο Τριαδικό Δημιουργό Θεό τῆς Ἀποκαλύψεως καί θεοποίησε ἤ ἔκανε εἴδωλό του: Τά πολιτικά κόμματα, τά κοινωνικοπολιτικά συστήματα, τό ποδόσφαιρο καί τούς παΐκτες του, τίς *«χρυσές φωνές»*, τήν ἐπιστήμη, τόν ἑαυτό του, τό σέξ, τήν ὕλη καί ἄλλα. Δέν εἶναι κατακριτέα καί ἀπόβλητα. Τό λάθος μας βρίσκεται στήν ἀπολυτοποίηση καί θεοποίησή τους[51].

Καί τί πέτυχε χωρίς Θεό καί τίς αἰώνιες Χριστιανικές Ἀξίες τοῦ Εὐαγγελίου; Ἀπλούστατα: Τήν ὑποδούλωσή του στήν ὕλη, στά δικά του τεχνολογικά ἐπιτεύγματα, στό *«κόμμα»*, στή σαρκολατρία καί λοιπά γήινα καί παροδικά πράγματα.

Εἶναι χαρακτηριστικές οἱ κραυγές ἀγωνίας ἀπό ἐπιστήμονες καί διανοούμενους, πού σέβονται τόν ἑαυτό τούς, τόν ἄνθρωπο καί τήν ἐπιστήμη τους. Σέ ἀντίθεση πρός ἄλλους, πού μιλοῦν ἀκόμη σήμερα γιά *«εἰκονίσματα»* τοῦ αὐτοκαταρρεύσαντος Μαρξισμοῦ, ἤ τελοῦν *«βαφτίσια»* καί *«γάμους»* στόν Ὄλυμπο καί στόν Παρνασσό, κατά τό ἀρχαῖο εἰδωλολατρικό *«Τυπικό»*, ἀνατείλαντος μάλιστα τοῦ 21ου αἰῶνος.

Εἶναι βέβαια δικαίωμα καί θέμα δικῆς τους ἐπιλογῆς, ὄχι ὅμως καί νά ψεύδονται ἤ νά κατηγοροῦν τόν Χριστιανισμό καί νά τόν *«πετροβολοῦν»*.

Πρέπει νά γνωρίζουν, ὅμως, ὅτι ὁ Χριστός ἦλθε καί ἄλλαξε κυριολεκτικά τόν κόσμο (θρησκευτικά, ἠθικά, κοινωνικά, πολιτιστικά κ.λπ.). Τά εἴδωλα ἔπεσαν μιά καί καλή, ὅσο κι ἄν προσπαθοῦν μερικοί νά τά ἀναστήσουν καί νά τά κρατήσουν ἔστω καί «ἐρειπωμένα». Εἶναι μόνο στή διάθεση τῆς ἐπιστήμης τῆς ἀρχαιολογίας καί ἄλλων σχετικῶν ἐπιστημῶν (θρησκειολογίας, ἐθνολογίας κ.λπ.) γιά ἔρευνα καί συναγωγή συμπερασμάτων.

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ἀλήθεια, γι' αὐτό καί Αὐτοδύναμος˙ εἶναι τό Φῶς, πού διαλύει τά πνευματικά σκοτάδια˙ εἶναι ἡ Ζωή, γι' αὐτό καί καταργεῖ τόν θάνατο˙ εἶναι τό Α καί τό Ω, εἶναι τό Πᾶν. Γι' αὐτό καί θά συνεχίζει νά νικᾶ, νά θριαμβεύει καί νά ἀναγεννᾶ τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Καί αὐτῶν, ἀκόμη, πού ὑποδύονται τό ρόλο *«τοῦ σφαγέα καί διώκτη Ἡρώδη».*

Ὀρθά λοιπόν ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει *«Χριστός γεννᾶται…»* καί ὄχι *«γεννήθηκε»* μιά φορά καί τελείωσε. Ὄχι. Γεννᾶται καί σταυρώνεται καί ἀνασταίνεται συνεχῶς, μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Ἔτσι, μέ τή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ χαρίζεται ἡ ἀναγέννηση τῶν ψυχῶν καί ἀκούεται ὁ θριαμβευτικός λόγος: *«Οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν»*[52], καί, *«καθεῖλε δυνάστας ἀπό θρόνων καί ὕψωσε ταπεινούς, πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν καί πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς*[53]*».*

Πόσο ἀληθινός βγῆκε ὁ προφητικός αὐτός λόγος καί στίς μέρες μας ἀκόμη! Αὐτό θά πεῖ ἀληθινά Χριστούγεννα!

Δέν εἶναι πράγματι τά πιό σημαντικά Χριστούγεννα τῶν τελευταίων ἐτῶν, ἀφοῦ συνέβησαν κοσμογονικές ἀλλαγές στήν ἀνθρωπότητα καί στροφή 180 μοιρῶν πρός τήν θρησκεία, τήν ἐκκλησία καί τίς ἠθικοπνευματικές ἀξίες, ἀπό Ἀμερική μέχρι καί Ἀνατολική Εὐρώπη; Ἰδιαιτέρως σ' αὐτήν.

Οἱ ὁμολογίες πρώην Μαρξιστῶν καί ἀξιωματούχων Σοβιετικῶν, Τσέχων, Οὐγγρων κ.ἄ., γιά τήν ἀξία τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, τή σημαντική θέση καί παρουσία τῆς Ἐκκλησίας στή ζωή, τήν κοινωνία, τόν πολιτισμό καί τήν εἰρηνική συμβίωση τῶν λαῶν˙ ἡ ἀναγνώριση τοῦ λάθους τους, δηλαδή τῆς ἕως τώρα ἀρνητικῆς στάσης ἀπέναντι πρός τήν Ἐκκλησία καί τήν Ὀρθοδοξία ἐπί τόσα χρόνια ἐκεῖ, καί ἐδῶ ἀκόμη˙ ἡ συμμετοχή πολιτικῶν τοῦ τ. *«ὑπαρκτοῦ Σοσιαλισμοῦ»* στή Θεία Λατρεία καί σέ ἐκκλησιαστικές ἐκδηλώσεις (ἀγιασμούς, λιτανεῖες, κ.λπ.) καί ἡ παρουσία ἱερωμένων στή Βουλή τους˙ ἡ διδασκαλία τοῦ *«Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν»*, ἔστω καί σταδιακά, στά σχολεῖα Λιθουανίας, Ρωσίας, Πολωνίας, Βουλγαρίας, Οὐγγαρίας κ.ἄ. πού ἄλλοτε ἦταν ἀπαγορευμένη˙ ἡ ἀνεξιθρησκία˙ ἡ πηγαία ἀναζήτηση καί κυκλοφορία τῆς Ἁγ. Γραφῆς καί ἡ σύστασή της (ἀπό ἀθέους ἀκόμη), γιά νά διαβάζεται καί ἀπ' αὐτούς, διότι ἀλλιῶς δέν μποροῦν νά θεωροῦνται μορφωμένοι ἄνθρωποι˙ αὐτά καί τόσα ἄλλα παράδοξα, πού συμβαίνουν σήμερα ἰδιαίτερα στίς χῶρες τῆς Ἀνατ. Εὐρώπης καί ἀφήνουν ἄναυδους ὅλους μας, δέν σημαίνουν ὅτι πράγματι *«γεννήθηκε»* ὁ Θεάνθρωπος Χριστός μέσα στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, καί μάλιστα αὐτῶν πού στό παρελθόν τόν ἐδίωκαν, ἐχλεύαζαν τήν πίστη καί ἐκήρυταν ὅτι *«ἡ θρησκεία εἶναι τό ὄπιο τοῦ λαοῦ»;* Σήμερα ἔρχονται δικοί τους ἐκπρόσωποι νά ὁμολογήσουν ἀκριβῶς τό ἀντίθετο. Ὅτι δηλαδή τό εὐαγγέλιο καί ἡ χριστιανική πίστη εἶναι *«ἐπανάσταση»* καί ὄχι *«ὄπιο τοῦ λαοῦ»*. Καί ὅποιος τά βάζει μέ τή χριστιανική πίστη εἶναι σάν νά καταπολεμᾶ τήν Ἐπανάσταση. Γιά παράδειγμα ἀναφέρουμε τόν Γάλλο φιλόσοφο καί πολιτικό, πρώην μαρξιστή, R. Garaudy (Ροζέ Γκαροντί), ὁ ὁποῖος, γιά τόν ριζοσπαστικό χριστιανισμό, εἶπε πώς *«μιά τέτοια πίστη δέν εἶναι ὄπιο, ἀλλά ζύμη γιά τόν μετασχηματισμό τοῦ κόσμου καί ὅποιος χτυπᾶ αὐτήν τήν πίστη, χτυπᾶ τήν ἐπανάσταση*[54]*».* Τήν ἴδια γνώμη, σήμερα, ἔχει καί ὁ πρώην μαρξιστής ἡγέτης τῆς Κούβας Φ. Κάστρο, ὅτι δηλαδή *«ὁ Χριστός ὑπῆρξε μεγάλος ἐπαναστάτης»* καί *«ἔχει τήν ἐντύπωση ὅτι τό περιεχόμενο τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι περιεχόμενο βαθιά ἐπαναστατικό. Πιστεύω ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ εἶναι βαθιά ἐπαναστατική*[55]*».* Περιορισθήκαμε σέ δύο μόνο παραδείγματα ἄν καί ὑπάρχουν πάμπολλα, μέ τέτοιες δυνατές, γενναῖες καί εἰλικρινεῖς ὁμολογίες καί *«ἐκ βαθέων»* ἐξομολογήσεις. Κανείς δέν μπορεῖ πλέον νά ἀμφιβάλλει ὅτι *«ζῇ Κύριος»* καί θριαμβεύει!

Διατί ὡρισμένοι δέν τόν ἐδέχθησαν; Ἡ ἰδική μας στάσις.

Τώρα, γιατί ἡ ἀνθρωπότητα δέν ἔγινε *«φῶς καί ἥμερη ζωή»* καί γιατί ὡρισμένοι ἄνθρωποι δέν τόν δέχονται, ὑπεύθυνοι εἶναι αὐτοί οἱ ἴδιοι πού ἀπωθοῦν τό φῶς τῆς Βηθλεέμ. Καί τό ἀπωθοῦν, γιατί δέν θέλουν νά φωτίζεται ἡ ἁμαρτωλή ζωή τους καί νά ἐλέγχεται. Ἡ παρουσία του δέν συμφέρει στά πονηρά ἔργα, στά ἄνομα καί ἀνήθικα συμφέροντα. Εἶναι *«ἐπικίνδυνος»* ὁ Χριστός γι' αὐτούς. *«Πᾶς γάρ ὁ φαῦλα πράσσων μισεῖ τό φῶς»*[56]. Θέλουν τήν ἀσυδοσία τους, γιατί *«δίχως Θεό ὅλα ἐπιτρέπονται»* (Ντοστογιέφσκυ). Δέν θέλουν τήν Ἠθική τοῦ Εὐαγγελίου, γιατί ἀπαιτεῖ ἀγώνα, θυσία καί ἠθική συνέπεια (ἀγάπη, δικαιοσύνη, εἰρήνη κ.λπ.). Σ' αὐτούς ταιριάζει ἐκεῖνο, πού ἔλεγαν οἱ δύο μεγάλοι μαθηματικοί καί φιλόσοφοι, ὁ Πασκάλ καί ὁ Λάϊμπνιτς, ὅτι: *«ἄν τά μαθηματικά καί γεωμετρικά ἀξιώματα ἀπαιτοῦσαν ἀπό τόν ἄνθρωπο ἠθική συνέπεια θά τά ἀπέρριπτε καί αὐτά*[57]*».* Οἱ λόγοι, λοιπόν, εἶναι ἠθικοί καί ψυχολογικοί.

Πολύ εὔστοχα καί ὁ δρ. Γκλέν Σήμπργκ, Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ἀτομικῆς ἐνέργειας τῶν Η.Π.Α., ἀναπτύσσοντας τίς ἀπόψεις του *«ἐν ὄψει τοῦ κινδύνου παγκοσμίου καταστροφῆς ἀπό τήν ἐπιστήμη»*, μεταξύ ἄλλων εἶχε πεῖ τά ἑξῆς βαρυσήμαντα λόγια: *«Σήμερα ὁ ἄνθρωπος ἔχει νά ἀντιμετωπίσει ἐναγώνια προβλήματα, τά ὁποῖα ὀφείλονται εἰς τήν γεωμετρικῶς ἐπιταχυνομένην πρόοδο τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας. Ὅσο δέ περισσότερο ταχεῖα γίνεται ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης τόσο περισσότερο πιεστική ἐμφανίζεται ἡ ἀνάγκη νά ἀντιμετωπισθοῦν τά πράγματα μέ* ***γνώμονα ἀξίες περισσότερο ἀνθρώπινες.*** *Μέ ἄλλα λόγια ἤ θά γίνουμε περισσότερο ἄνθρωποι ἤ θά παύσουμε νά ὑπάρχουμε*[58]*».*

Πάντως, ὁ μόνος ἀνεύθυνος πλέον εἶναι ὁ Χριστός, πού ἦρθε καί γιά ἕνα ἐπί πλέον λόγο, δηλ. νά μή βρίσκουν πρόφαση καί ἀφορμή οἱ ἄνθρωποι, ὅτι δέν γνωρίζουν ποιό εἶναι τό ἠθικό, σωστό καί τό τέλειο, πού πρέπει νά πράξουν.

Τελικά, ὅ,τι καί νά κάνουμε, ὅπου καί νά καταφεύγουμε, ὅ,τι καί νά εἰδωλοποιοῦμε ἤ νά θεοποιοῦμε στή ζωή μας, πάντοτε θά ὑπάρχει ἡ ἀναζήτηση κάποιου Μεσσία, κάποιου Ἀληθινοῦ Θεοῦ (πάνω ἀπό τά εἴδωλα – θεούς)˙ κάποιου *«ἄγνωστου Θεοῦ».* Τά *«ὑποκατάστατα»* τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ποτέ δέν θά μπορέσουν νά ἱκανοποιήσουν τίς ἐνδόμυχες, ἐσωτερικές, μεταφυσικές καί ὑπαρξιακές ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου˙ τό αἴτημα τῆς ψυχῆς γιά λύτρωση καί σωτηρία.

Εἶναι δικαιολογημένες, λοιπόν, οἱ διαπιστώσεις, ἡ ἀγωνία καί ἡ προτροπή κάποιων κορυφαίων τοῦ περασμένου αἰώνα:

Ὁ διαπρεπής φυσικός Μάξ Πλάνκ προέτρεπε τήν *«ἐπιστροφή στό Θεό ἄν ἐπιθυμοῦμε τή σωτηρία μας*[59]*».* Ὅ,τι καί νά κάνουμε *«πάντα θά ἀναζητοῦμε ἕνα Σωτήρα καί δέν θά τόν βρίσκομε παρά μόνο στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ»*, τόνιζε ὁ διάσημος Ἄγγλος ποιητής Ἔλιοτ.

Ἀπό ἐφέτος, λοιπόν, καί γιά πάντα, ἄς ἀφήσομε ἐλεύθερη τήν ψυχή μας ἀπό τά εἴδωλα, τίς προκαταλήψεις, τή δυσπιστία καί τίς ἀμφισβητήσεις (ἄρα νά μετανοήσουμε εἰλικρινά καί ν' ἀποκτήσουμε ἀγαθή διάθεση καί νά ὑποποιοῦμε *«τήν καλήν ἀλλοίωσιν»*), ὥστε νά δεχτεῖ τό φῶς τῆς Βηθλεέμ, γιά νά φωτίζει τήν πορεία τῆς ζωῆς μας.

Ἄς παρακαλοῦμε μέ λαχτάρα μαζί μέ τόν ποιητή Γ. Βερίτη:

«Μέσ' στίς ψυχές νά φέξει ἡ πίστις, πεντάκτινο ἄστρο τῆς αὐγῆς, κι ἄς ποῦν τό "δόξα ἐν ὑψίστοις", γλῶσσες, λαοί, φυλές τῆς γῆς».

Τότε ἡ κοινωνία μας θά εἶναι ἀγγελική, *«φῶς καί ἥμερη ζωή».*

Ἄνθρωπε τοῦ ἀνατείλαντος 21ου αἰῶνος, ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ μας δηλώνει: *«Τά ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδού γέγονεν καινά τά πάντα*[60]*».*

Ζῆσε λοιπόν ζωή καινή, ζωή ἀληθινή, ὅπως καί τήν ἐπιθυμεῖς καί σοῦ χάρισε ὁ ἐνανθρωπήσας Χριστός. Σοῦ πρέπει!

Ἔτσι θά μπορεῖς νά ὑμνεῖς, μέ τόν ὑπέροχο ποιητικό λόγο τοῦ ἁγίου Ἀμφιλοχίου (ἐπισκόπου Ἰκονίου τοῦ 4ου μ.Χ. αἰ.), τήν εὐφρόσυνη ἑορτή τῶν Χριστουγέννων, *«τήν πρώτη ἑορτή»*, τήν *«μητρόπολι τῶν ἑορτῶν»*, τήν *«γενέθλιο ἡμέρα τῆς ἀνθρωπότητος»* καί *«ἑορτή τῆς ἀναδημιουργίας»* καί ἀπαρχῆς τῆς σωτηρίας μας:

«Ὦ Ἡμέρα (τῶν Χριστουγέννων) *μύρων ἀξία ἐν ᾗ ἀνέτειλεν ἡμῖν τό Ἄστρον ἐξ Ἰακώβ, ὁ Ἄνθρωπος ὁ ἐπουράνιος ὅς ὤφθη ἐξ Ἰσραήλ! Ἐπεδήμησεν ἡμῖν ὁ ἰσχυρός Θεός καί ὁ τῆς Δικαιοσύνης ἐπέλαμψεν ἥλιος! Ὁ τῶν θείων ἀρετῶν ἠνέῳκται θησαυρός καί τό τῆς ζωῆς φυτόν ἀνθρώποις ἐβλάστησε καί ἡ ἀνατολή ἐξ ὕψους ἐπέλαμψεν! Ὁ τῶν οὐρανίων καί τῶν ἐπιγείων Δεσπότης ἐκ παρθενικῶν λαγόνων ὑπέρ κόσμου λυτρώσεως εἰς κόσμον φθαρτόν ἐλήλυθε*[61]*».*

Παραπομπές:

29. Ε.Π.Ε. 1, 366. **30.** Δοξαστικό αἴνων Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. **31.** Ἀπολυτίκιον Χριστουγέννων. Ἐπηρέασε τόν ποιητή Ὀδυσ. Ἐλύτη καί τή συναντοῦμε τή φράση αὐτή λίγο διαφοροποιημένη σέ ποίημά του: *«τῆς δικαιοσύνης, ἥλιε νοητέ»*. **32.** Γέν. 49, 10. **33.** Λουκ. 2, 34. **34.** Ὁμιλίες τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου: α) *«Εἰς τό γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»*, Λόγος Β΄, Ε.Π.Ε. 35, 463-489. β) Εἰς Ματθαῖον, ὁμιλία Α΄, 2, Ε.Π.Ε. 20-22 – MG 57, 15-16. γ) Εἰς Ψαλμόν ΜΔ΄, 7, Ε.Π.Ε. 6, 44 –MG 55, 193. δ) Εἰς Ψαλμόν Η΄, 1, Ε.Π.Ε. 5, 386 –MG 55, 107. ε) Εἰς Ἠσαΐαν, κεφ. Ζ΄, 5-6, Ε.Π.Ε. 8, 466-472 – MG 56, 84-85. **35.** Εἰς Ψαλμ. Η΄1, ΕΠΕ 5, 386-MG 55, 107. **36.** Ἰωάν. 18, 37. **37.** Πράξ. 17, 23. **38.** Ἰωάν. 12, 46. **39.**

Ἡ περὶ θεώσεως διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ

Γράφει ***ὁ Ἀρχιμ. π. Κύριλλος Κεφαλόπουλος***

Ἕνα μεγάλο κενὸ παραμένει ὡς πρὸς τὴν μελέτη καὶ παρουσίαση τῆς θεολογίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Τὴν προσπάθεια τοῦ ὁποίου μελετητοῦ τῆς θεολογικῆς σκέψεως τοῦ Ἁγίου Μάρκου δυσχεραίνει τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἔργων του παραμένει ἀνέκδοτο, διασκορπισμένο σὲ χειρόγραφα βιβλιοθηκῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τῆς Ἑλλάδος καὶ χωρῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐν πολλοῖς ἄγνωστο καὶ δυσπρόσιτο στοὺς μελετητές.

Ἐπιχειροῦντες νὰ διερευνήσουμε τὴν περὶ θεώσεως θεολογία τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, θὰ διαπιστώσουμε ὅτι ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ἀναδεικνύεται ὡς ἕνας μεγάλος θεολόγος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, συνεχιστὴς τῆς ἀσκητικῆς, νηπτικῆς καὶ ἁγιοπατερικῆς θεολογίας καὶ βαθὺς γνώστης τῶν κειμένων τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἰδίως τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, ἐπὶ τῆς ἡσυχαστικῆς θεολογίας τοῦ ὁποίου ἐδράζεται καὶ θεμελιώνεται ἡ θεολογία τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ (πρβλ. τὴν συνοπτικὴ μελέτη τοῦ π. A. Schmemann, "Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός", ἐν πέρ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, τόμ 34 (1951), σσ. 34-43 καὶ 230-241).

Ἡ προσπάθεια νὰ παρουσιάσουμε τὴν περὶ θεώσεως θεολογία καὶ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἔχει πολλὲς δυσκολίες. Παρ' ὅλο ποὺ στὰ συγγράμματά του ὑπάρχουν διάσπαρτες ἀναφορὲς στὴν ἐμπειρία τῆς θέωσεως, ποὺ φανερώνουν ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Μᾶρκος εἶχε βιωματικὴ γνώση καὶ ἐμπειρία, ἐν τούτοις δὲν ὑπάρχει μία συστηματικὴ διαπραγμάτευση τοῦ θέματος.

Ὑπάρχουν ὡστόσο κάποια ἔργα τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ποὺ μποροῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ συνθέσουμε τὴν διδασκαλία του περὶ θεώσεως. Ὁμιλοῦμε κυρίως γιὰ ἐκεῖνα τὰ ἔργα ποὺ ἀναφέρονται στὴν θεολογία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ περὶ διακρίσεως τῆς θείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας. Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ἀναδεικνύεται ἔτσι σὲ βαθὺ γνώστη καὶ συνεχιστὴ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ.

Τὰ ἔργα στὰ ὁποῖα θὰ ἔχουμε συνεχεῖς καὶ πολλαπλὲς ἀναφορὲς εἶναι τὰ "Κεφάλαια συλλογιστικὰ κατὰ τῆς αἱρέσεως τῶν Ἀκινδυνιστῶν περὶ διακρίσεως θείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας" (ἐφ' ἑξῆς θὰ παραπέμπουμε ὡς "Κατὰ Ἀκινδυνιστῶν), τὰ "Πρὸς τὰ πρῶτα τῶν εἰρημένων Μανουὴλ τοῦ Καλέκα κατὰ τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου λόγος ἀντιρρητικὸς πρῶτος ἢ περὶ διακρίσεως θείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας" (ἐφ' ἑξῆς θὰ παραπέμπουμε ὡς "Κατὰ Ἀκινδυνιστῶν"), καὶ τὰ "Πρὸς τὰ δεύτερα τῶν εἰρημένων Μανουὴλ τοῦ Καλέκα κατὰ τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου λόγος ἀντιρρητικὸς δεύτερος ἢ περὶ τοῦ κατὰ τὴν διάκρισιν ἀσυνθέτου τῆς θείας οὐσίας καὶ ἐνεργείας" (ἀπὸ τὸ χειρόγραφο τῆς Ὀξφόρδης Canonicus Graecus 49, φφ. 55-91), (ἐφ' ἑξῆς θὰ παραπέμπουμε ὡς "Ἀντιρρητικὸς Β'). Ἐπίσης, κατὰ περίπτωσιν θὰ παραπέμπουμε καὶ σὲ ἄλλα ἔργα τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Μᾶρκο, ἡ θέωση ποὺ ἐκλαμβάνεται ὡς μέθεξη τῆς θείας ζωῆς, ἀποτελεῖ τὴν κυρίως κλήση τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀποκτᾶται ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζεῖ μία ἀγιοπνευματικὴ ζωή. "Τὸ Πνεῦμα καὶ ἐν ἑαυτῷ ἔχει τὴν ζωὴν καὶ οἱ μετέχοντες αὐτοῦ ζῶσι θεοπρεπῶς, ζωὴν θείαν καὶ οὐράνιον κεκτημένοι" (Ἀντιρρητικὸς Α', φ. 48). Καὶ ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ φθάσει στὴν κατ' οὐσίαν θέωση, μπορεῖ ὅμως νὰ βιώσει πνευματικὲς χαρισματικὲς ἐμπειρίες ποὺ θὰ τὸν ἑνώσουν μὲ τὸν Θεό, ὥστε νὰ καταστεῖ κατὰ χάριν θεός. Ἑπομένως, ἡ θέωση δὲν εἶναι μία ἁπλῶς ἠθικὴ καλυτέρευση τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ μία χαρισματικὴ ἐμπειρία πιὸ βαθιά, πιὸ οὐσιαστική, ποὺ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὸ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ βάση καὶ ἡ αἰτία ποὺ παρέχει στὸν ἄνθρωπο τὴν δυνατότητα τῆς θεώσεως ἔγκειται στὸ μέγα μυστήριον τῆς Σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ Σαρκωθεὶς Χριστὸς προσλαμβάνει τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ τὴν θεώνει. "Ὅλη ἡ θεότης ἐσαρκώθη, ἀλλ' ἐν μιᾷ τῶν αὐτῆς ὑποστάσεων, καθάπερ καὶ ὅλη ἡ ἀνθρωπότης προσελήφθη καὶ ἐθεώθη, ἀλλ' ἐν μιᾷ τοῦ Χριστοῦ ὑποστάσει" (Λύσεις πρὸς τινα ἀπορήσαντα, ἀπὸ τὸ χειρόγραφο τῆς Bibliotheque Nationale, Paris Gr. 1218, φ. 128).

Ὡς πρὸς τοῦτο, ὁ Ἅγιος Μᾶρκος εὑρίσκεται σὲ συμφωνία μὲ τοὺς προγενεστέρους Πατέρες (consensus Patrum), ὅπως λ.χ. ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ποὺ γράφει ὅτι "Αὐτὸς γὰρ ἐνηνθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν" (Μέγας Ἀθανάσιος, Περὶ Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου, 54. P.G. 25, 192), ἢ ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς ὅτι "ὁ θεώσας αὐτὴν τῇ δυνάμει τῆς ἐνανθρωπήσεως" (Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, Πρὸς Θαλάσσιον, 54. P.G. 90, 520).

Ἡ βάση τῆς θεώσεώς μας εἶναι χριστολογικὴ ἀλλὰ καὶ ἁγιοπνευματική. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καθαγιάζει καὶ θεώνει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοὺς καθιστᾶ ὄντως πνευματικοὺς καὶ θεοειδεῖς. " Καὶ γὰρ ἡ ζωὴ Πᾶσα τῶν κατὰ Θεὸν ζώντων ἑτέρα παρὰ τὴν φυσικήν ἐστι, πνευματικὴ καὶ θεοειδὴς οὖσα. Ταύτην καὶ ὁ Παῦλος ἔζη μηκέτι ζῶν τῇ σαρκί, ἀλλὰ ζῶντα ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὸν Χριστόν, ὅς ἐστι τῶν χαρισμάτων τὸ πλήρωμα" (Κατὰ Ἀκινδυνιστῶν, 45).

Ὁ χῶρος τῆς σωτηρίας καὶ τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἡ θέωση ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς χάριτος τῶν ἁγίων μυστηρίων. Ὁ δρόμος πρὸς τὴν θέωση περνάει μέσα ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ καὶ μυστηριακὴ ζωή. Γράφει ὁ Ἅγιος Μᾶρκος: "εἰ φυσικὸν τί σπέρμα ἐγκαταβεβλημένον ἡ θέωσις ἦν, οὐκ ἂν ἡμῖν ἔδει ἀναγεννήσεως οὐδὲ τῶν λοιπῶν μυστηρίων, ἐξ ὧν ἡ θεία χάρις ἐπιφοιτεῖ τοῖς καὶ τῷ βίῳ κεκαθαρμένοις" (Κατὰ Ἀκινδυνιστῶν, 64).

Ἀξίζει νὰ σταθοῦμε στὴν ἐπισήμανση τοῦ Ἁγίου Μάρκου ὅτι ἡ θεία χάρις ἐπιφοιτᾶ σὲ ὅσους ἔχουν κεκαθαρμένο βίο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ θέωση εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς θείας χάριτος, δῶρον Θεοῦ, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ τὴν συνέργεια τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐπενεργοῦν μὲ μαγικὸ τρόπο, ἀλλὰ ἀπαιτεῖται ἐκ μέρους τοῦ πιστοῦ προσωπικὸς ἀγώνας κατὰ τῶν παθῶν, ἄσκηση, καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν, ἐργασία τῶν ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ὥστε σὲ μία κεκαθαρμένη καρδιὰ καὶ διάνοια νὰ ἐπενεργήσει ἡ θεία χάρις καὶ νὰ ἀνοίξει ἡ ὁδὸς τῆς θεώσεως.

Ὁ θεούμενος ἄνθρωπος γεύεται τὴν ἐμπειρία τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἑνώσεως μὲ τὸν Θεό, ὄχι βεβαίως στὴν ἀμέθεκτη θεία οὐσία, ἀλλὰ στὶς μεθεκτὲς ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ. " Ὁ Θεὸς ταῦτα καὶ ἡμῖν κατὰ χάριν δωρεῖται... τῆς γὰρ οὐσίας αὐτοῦ οὐδενὶ μεταδίδωσι" (Κατὰ Ἀκινδυνιστῶν, 24).

Ὅσοι ἀξιώνονται τῆς θείας αὐτῆς μεθέξεως, φθάνουν στὴν τελείωση, στὸ "τελειοῦσθαι" (Ἀντιρρητικὸς Β', φ. 76). Τὸ τέρμα τῆς πνευματικῆς πορείας τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸ εἶναι ἡ θέωση, νὰ φθάσει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἑνωθεῖ μὲ τὸν Θεὸ καὶ νὰ γίνει "κοινωνὸς θείας φύσεως" (Β' Πετρ. 1:4). Γράφει χαρακτηριστικῶς ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὅτι "ἁπάντων ἐν ἡμῖν γινομένων, φυσικὰ γὰρ εἰσὶν ἰδιώματα τοῦ Θεοῦ, συμμορφούμεθα κατ' αὐτὰ τῷ Θεῷ καὶ κοινωνοὶ γινόμεθα θείας φύσεως, ὡς ὁ θεσπέσιος ἔφη Πέτρος. Καὶ τῶν πολλῶν ἡμῶν ἑτεροτήτων συμπτυσσομένων, ἑνούμεθα διὰ τούτων ἑαυτοῖς τε καὶ τῷ Θεῷ, τῷ ἑνιαίως ταῦτα προέχοντί τε καὶ ὑπερέχοντι. Καὶ τοῦτο ἐστιν ἡ προσδοκωμένη θέωσις τοῖς ἀξίοις, ἡ κοινωνία τῶν θείων ἰδιωμάτων, ἐφ ὅσον ἐστὶν συγχωροῦν" (Ἀντιρρητικὸς Β', φ. 76).

Ἡ θέωση νοουμένη ὡς "κοινωνία τῶν θείων ἰδιωμάτων", δηλαδὴ τῶν θείων ἐνεργειῶν, καθιστᾶ τοὺς ἀνθρώπους κατὰ χάριν θεούς, ὅσον αὐτό "ἐστι συγχωροῦν", ὅσον δηλαδὴ αὐτὸ εἶναι ἐφικτὸ ἀπὸ τὴν νῦν ἐπίγεια ζωή. Ἡ πλήρης καὶ τελεία θέωση θὰ ἐπιτευχθεῖ στὸ ἐσχατολογικὸ μέλλον, "ὅταν ἄφθαρτοι καὶ ἀθάνατοι γενώμεθα καὶ τῆς χριστοειδοῦς καὶ μακαρίας ἐφικώμεθα λήξεως (ὅπερ ἔσται ποὺ πάντως κατὰ τὸν αἰῶνα τὸν μέλλοντα" (Ἀντιρρητικὸς Β', φ. 76).

Ὁ ἄνθρωπος ὁ πορευόμενος πρὸς τὴν θέωση προγεύεται ἐδῶ ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἐμπειρία τῆς θείας μεθέξεως, ἡ ὁποία θὰ τελειωθεῖ ἐν τῷ μέλλοντι. Ὁ Θεὸς δίνει στὸν ἄνθρωπο μία πρόγευση τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ποὺ νοεῖται ὡς κατὰ χάριν μετάδοση τῶν θείων ἐνεργειῶν. Δηλαδὴ ἡ θέωση ταυτίζεται μὲ τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν (Ἀντιρρητικὸς Β', φ. 76. Πρβλ. Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Κεφάλαια θεολογικὰ 2, 90. P.G. 90, 1168).

Πάνω ἀπὸ ὅλα, ἡ θέωση νοεῖται ὡς χαρισματικὴ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο. Διὰ τῆς θείας χάριτος ὁ Θεὸς μεταδίδει ζωὴ καὶ ζωοποιὸ δύναμη στοὺς ἀνθρώπους. Διὰ τῶν θείων ἐνεργειῶν ὁ Θεὸς προσφέρει στὸν ἄνθρωπο τὸ μεγάλο δῶρο καὶ τὴν δυνατότητα νὰ γίνει κοινωνὸς θείας φύσεως. Ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει στὸν Θεό, ὁ Ὁποῖος ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸ πλάσμα Του, ἀνοίγεται καὶ κοινωνεῖ ἑαυτὸν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος μετὰ ἀπὸ πνευματικὸ ἀγῶνα ἔχει ἐπιτύχει τὴν κάθαρση τῶν παθῶν καὶ ἔχει καταστεῖ δεκτικὸς τῆς μεγάλης δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ, τῆς θεώσεως.

Γράφει χαρακτηριστικῶς ὁ Ἅγιος Μᾶρκος: " τὴν ἐκ τῆς οὐσίας προαγομένην ἀγαθοποιὸν καὶ ζωοποιὸν δύναμιν ἐννοοῦμεν, καθ' ἣν ὁ Θεὸς ἑαυτοῦ κοινωνεῖ τοῖς δεκτικοῖς" (Ἀντιρρητικὸς Β', φ. 57).

Εἶναι σαφὲς ὅτι ὁ Ἅγιος Μᾶρκος προσδιορίζει τὴν θέωση ὡς κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κατορθωθεῖ μόνον ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες προσπάθειες, ἀλλὰ ἀποτελεῖ κατ' ἐξοχὴν καὶ καθ' ὑπεροχὴν δῶρον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀνοίγεται ἀγαπητικῶς πρὸς τὸ πλάσμα Του. "Οὐ φύσει ἡ θέωσις, οὐδὲ κατ' ἐπιτηδειότητα καὶ σπουδὴν ἡμετέραν" (Ἀντιρρητικὸς Α', φ. 36), ἀλλὰ ἐκ τῆς χαρισματικῆς μεθέξεως τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἐπίσης σαφὲς ὅτι ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ἐκλαμβάνει τὴν θέωση ὡς μετοχὴ θείας ζωῆς, ὡς μία χαρισματικὴ κατάσταση καὶ ὄχι ὡς ἁπλῶς μία φυσικὴ τελειοποίηση ἢ ἠθικὴ καλυτέρευση τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀνθρώπινη φύση ἔχει πεπερασμένες δυνατότητες, ἀλλὰ χωρὶς τὴν θεοποιὸ χάριν τοῦ Θεοῦ δὲν μπορεῖ νὰ φθάσει στὴν θέωση. "Ἡ φυσικὴ τελειότης ἀνθρώπου ποιεῖ τὸν κατ' αὐτὴν τελειούμενον, οὐ Θεόν. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ δύναμιν φύσει δεκτικὴν θεότητος ἔχομεν, μὴ τί γέ δη θεότητι. Τί γὰρ δὴ καὶ τῆς ἀναγεννήσεως ἡμῖν ἔδει καὶ τῶν λοιπῶν μυστηρίων, ἐξ ὧν ἡ θεία ζωὴ συγέστηκεν, εἰ παρ' ἑαυτῆς ἡ φύσις εἶχε τὴν τοῦ θεοῦσθαι δύναμιν;" (Ἀντιρρητικὸς Β', φ.85).

Ἡ θεία χάρις ἔρχεται καὶ ἐνοικεῖ στὸν θεούμενο ἄνθρωπο, ὥστε αὐτὸς πλέον νὰ ζεῖ μία ἀναγεννημένη ἐν Χριστῷ ζωή, νὰ ἔχει ζῶντα ἐν ἑαυτῷ τὸν Χριστόν, τῶν χαρισμάτων τὸ πλήρωμα (Κατὰ Ἀκινδυνιστῶν, 45), καὶ νὰ βιώνει μία χαρισματικὴ ἐμπειρία, "ἥτις οὐ κατὰ φύσιν, ἀλλὰ ὑπὲρ φύσιν ἐπιγίνεται τῇ προσκαίρῳ ταύτῃ ζωῇ" (Ἀντιρρητικὸς Α' , φ. 48), ὥστε ἤδη ἀπὸ τὴν παροῦσα πρόσκαιρη ἐπίγεια ζωή νὰ ζεῖ ὑπὲρ φύσιν καὶ κατὰ χάριν.

Σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Μᾶρκο, ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου νοεῖται ὡς μέθεξη τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐμπεριέχει τὸ στοιχεῖο τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Ὁ θεούμενος ἀποκτᾶ ὄχι μία ἀκαθόριστη, γενικὴ καὶ θεωρητικὴ γνώση τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἔρχεται σὲ βιωματικὴ ἐμπειρία γνωριμίας καὶ κοινωνίας μὲ τὸν Θεό. Ἡ θέωση συνεπάγεται γνώση καὶ ἐμπειρία Θεοῦ.

Ὡς πρὸς τοῦτο, ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ἀκολουθεῖ τὸν Ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητή. Γράφει λοιπὸν ὁ Ἅγιος Μᾶρκος: " ἀλλ' ἄκουε τοῦ ὡς ἀληθῶς θεοπνεύστου καὶ θεολόγου Μαξίμου, τὴν ἀληθῆ θεότητά τε καὶ θέωσιν οὐ φυσιολογοῦντος, ἀλλὰ θεολογοῦντος, καὶ ὁποία ποτ' ἐστι σαφηνίζοντος, εἰ καὶ μόνῃ τῇ πείρᾳ γνωρίζεται" (Ἀντιρρητικὸς Β', φ. 85).

Ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ προϋποθέτει τὴν ἐξ Ἀποκαλύψεως ἀλήθεια περὶ Θεοῦ, ἡ ὁποία πηγὴ της ἔχει τὸν Σαρκωθέντα Θεὸ Λόγο. Ὁ ἐνανθρωπήσας Ἰησοῦς Χριστὸς ἔρχεται νὰ φανερώσει στοὺς ἀνθρώπους τὸν Θεὸ Πατέρα. Ἑπομένως, ἡ βάση τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ ἐν γένει τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τὸ Μυστήριο τῆς Ἐνσαρκώσεως.

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος, στηριζόμενος στὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη ποὺ γράφει ὅτι "αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστὸν" (Ἰω. 17:3), ἐπισημαίνει ὅτι "ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ τοῦ Θεοῦ Θεὸς Λόγος ὁ προαιώνιος πᾶσιν ἀνθρώποις ὀφθῆναι καὶ πρὸς τὴν ἀληθῆ θεογνωσίαν αὐτοὺς ἀγαγεῖν καὶ τῆς τῶν εἰδώλων ἀποστῆσαι πλάνης καὶ τῆς τῶν δαιμόνων ἀπαλλάξαι τυραννίδος καὶ τὴν φύσιν ἅπασαν ἀνακανίσαι καὶ ἁγιᾶσαι καὶ τῷ ἑαυτοῦ Πατρὶ καταλλάξαι... προῆλθεν ἐπὶ σωτηρίαν τοῦ κόσμου" (Λύσεις πρὸς τινα ἀπορήσαντα, Paris Gr. 1218, φ. 127).

Κατὰ τὸν Ἅγιο Μᾶρκο, ἡ θέωση νοουμένη καὶ ὡς γνώση τοῦ Θεοῦ, ὁδηγεῖ τὸν θεούμενον νὰ ἔχει ἀληθινὴ ἐμπειρία καὶ θέα τοῦ Θεοῦ, ὅπως συνέβη μὲ τὸν θεόπτη Μωϋσῆ στὸ Ὄρος Σινᾶ καὶ τοὺς μαθητὲς τοῦ Κυρίου στὸ Ὄρος Θαβὼρ στὴν Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος.

Ὡστόσο, ἡ θεοπτικὴ ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ εἶναι προσωπικὴ καὶ βιωματικὴ ἐπιφυλασσόμενη στοὺς καθαροὺς τῇ καρδίᾳ. Σὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ πλησιάσουν τὸν Θεὸ μὲ τὴν λογικὴ καὶ ἐπιχειροῦν νὰ ἐξιχνιάσουν τὰ θεῖα μυστήρια μὲ σχολαστικοὺς λογισμούς, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποκτήσουν γνώση καὶ ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ, ἀκριβῶς διότι σὲ αὐτοὺς ἀπουσιάζει τὸ χαρισματικὸ βίωμα. Εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ὁ Βαρλαὰμ καὶ ὁ δυτικὸς σχολαστικισμὸς δὲν μποροῦν νὰ κατανοήσουν καὶ γι' αὐτὸ κατηγόρησαν τοὺς ἡσυχαστὲς τοῦ 14ου αἰῶνος ὡς πλανεμένους. Ἀλλὰ ὅπως πολὺ χαρακτηριστικῶς ὁ Ἅγιος Μᾶρκος διερωτᾶται, "ὅ γὰρ μήτε πείρᾳ τὰ θεῖα γνοὺς καὶ τῷ παθεῖν ὑπερφυῶς τὸ μαθεῖν κτησάμενος, μήτε μὴν τοῖς μαθοῦσι τὸ οὗς ὑπέχων, μήτε τοῖς γεγραμμένοις προσέχων, πῶς ἂν πιστεύσειε, τυφλός τε καὶ μεμηνῶς ἄντικρυς, τοῖς περὶ φωτὸς καὶ ἡλίου λέγουσιν;" (Ἀντιρρητικὸς Β', φ. 86).

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος λέγει ὅτι ἡ ἐμπειρία τῆς θέας τοῦ Θεοῦ, ἡ θεοπτία τοῦ θείου φωτός, δὲν σημαίνει καὶ θέα τῆς θείας φύσεως, ἡ ὁποία παραμένει ἀόρατος καὶ ἀκατάληπτος. Ἀκόμη καὶ οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου ποὺ βίωσαν τὴν ἐμπειρία τοῦ Θαβωρείου φωτὸς στὴν Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος, ποὺ ἔζησαν τοιοῦτον ὕψος θεοπτίας, ἐν τούτοις δὲν εἶδαν τὴν φύση τοῦ Κυρίου (Ἀντιρρητικὸς Α', φ. 15), παρὰ μόνον τὴν λάμψη τῆς ἀκτῖνος τοῦ θείου φωτὸς κατὰ συγκατάβασιν τοῦ Κυρίου. "ὅτι καὶ τοῖς περὶ Θεὸν πρώταις δυνάμεσι, μὴ τί γε ἀνθρώποις τοῖς ὑπὸ γένεσιν καὶ φθοράν, ἄληπτος μὲν καὶ ἀθέατος ἡ οὐσία ἐκείνη, θεατὴ δὲ ἡ δόξα καὶ ἡ λαμπρότης, καὶ αὕτη συγκαταβάσει μόνῃ καὶ χάριτι;" (Ἀντιρρητικὸς Α', φ. 26).

Ἐκεῖνο λοιπὸν ποὺ ὁ θεούμενος βιώνει ὡς θεοπτικὴ ἐμπειρία, αὐτὸ ποὺ γίνεται ὁρατό, εἶναι οἱ θεῖες ἐνέργειες καὶ ὄχι ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ (Ἀντιρρητικὸς Α', φ, 27). Ἡ θέα τοῦ ἀκτίστου φωτὸς γίνεται ὁρατὴ καὶ ἀντιληπτὴ ὡς δόξα καὶ λαμπρότητα τοῦ Θεοῦ ποὺ κατὰ χάριν φανερώνεται στοὺς ἀνθρώπους ὡς θεῖος φωτισμός, ὡς θεία ἔλλαμψη.

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος προχωρεῖ ἔτι περαιτέρω καὶ ταυτίζει τὸ Θαβώρειο φῶς μὲ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος εἶναι "τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον" (Ἰω. 1:9), (Ἀντιρρητικὸς Α', φ. 26), ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὸ ὁποῖο ἀποκαλεῖ "φῶς τῆς οὐρανίας φωταγωγίας). Ἀναφερόμενος στὴν θεοπτικὴ ἐμπειρία τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ἐπισημαίνει ὅτι " εἰ ἐν τῷ φωτὶ τῷ Πνεύματι φῶς τὸν Υἱὸν ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος θεασάμενος οὕτω τὸ πρόσωπον ἔλαμψε, τῷ αὐτῷ ἄρα φωτὶ καὶ τὴν ὀπτασίαν εἶδε καὶ τὸ πρόσωπον ἔλαμψε" (Κατὰ Ἀκινδυνιστῶν, 40).

Μόνον ὅσοι ἔχουν φθάσει στὴν θέωση καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχουν πραγματικὴ γνώση τοῦ Θεοῦ, γίνονται κοινωνοὶ Αὐτοῦ καὶ βιώνουν χαρισματικῶς θεοπτικὲς ἐμπειρίες, βλέπουν τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἀκτίστου θείου φωτός. Ὅπως ἡ θέωση εἶναι μία ὑπὲρ φύσιν χαρισματικὴ κατάσταση, ἔτσι καὶ ἡ θέα τοῦ θείου φωτὸς "ὑπὲρ φύσιν μετέχεται καὶ ὁρᾶται" (Κατὰ Ἀκινδυνιστῶν, 45).

Ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ γίνει θεούμενος, νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν κατὰ χάριν δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, τὴν προοπτικὴ τῆς θεώσεως. Ἡ συνέργεια τοῦ ἀνθρώπου στὴν πορεία του πρὸς τὴν θέωση συνίσταται στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα γιὰ τὸν προσωπικό του καθαγιασμό, τὴν κάθαρση ἀπὸ τὰ πάθη, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βάση γιὰ τὸν θεῖο φωτισμό. Ἡ κεκαθαρμένη καρδιὰ καὶ διάνοια καθιστᾶ τὸν ἄνθρωπο δεκτικὸ τῆς θείας χάριτος καὶ τῆς ἐμπειρίας τοῦ Θεοῦ. "Οἱ διὰ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ κεκαθαρμένοι τὰς καρδίας ἐλλάμψεις θείας μυστικῶς καὶ ἀπορρήτως ἐγγινομένας αὐτοῖς δέχονται" (Ἀντιρρητικὸς Α΄, φ. 14).

Ἡ θέωση ἀποτελεῖ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ἀνθρώπου σὲ κοινωνία μὲ τὸν Θεό, ἐπιστροφὴ στὴν παραδείσια κατάσταση, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ζοῦσε σὲ διαρκῆ ἐπικοινωνία καὶ θέα τοῦ Θεοῦ. Γράφει χαρακτηριστικῶς ὁ Ἅγιος Μᾶρκος: "Εἰ τῆς παρ' ἡμῶν ἐπιστροφῆς πρὸς Θεὸν ἔδει πρὸς τὸ φωτίζεσθαι, καὶ οὐ πρὸς τούτῳ καὶ τῆς ἐκείνου ἐπιστροφῆς πρὸς ἡμᾶς, οὐκ ἂν ἐδεόμεθα λέγοντες, Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ αὖθις, Ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου καὶ σωθησόμεθα, ὥπερ δηλοῖ τὴν ἐποπτικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν εὐμενῶς πρὸς ἡμᾶς ἐπιστρέφουσαν" (Κατὰ Ἀκινδυνιστῶν, 43).

Μὲ τὴν ἐπενέργεια τῆς καθαγιαστικῆς καὶ φωτιστικῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ ἄνθρωπος καθαίρεται καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα του γίνονται δεκτικὰ τῆς θείας ἐλλάμψεως."Τὸ Πνεῦμα ἐνήργησε, περιελὸν τε ἐν αὐτοῖς νοερᾶς δυνάμεως τῶν παθῶν τὰ κωλύματα, δι' οὗ καθαρθέντες τὰ τῆς ψυχῆς καὶ σώματος αἰσθητήρια, τῶν παραδειχθέντων αὐτοῖς μυστηρίων τοὺς πνευματικοὺς ἐκπαιδεύονται λόγους" (Ἀντιρρητικὸς Α΄, φ. 25).

Ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ ἀνταποκριθεῖ στὴν ἄνωθεν θεία κλήση του καὶ νὰ ἐργασθεῖ ἀσκητικῶς τὴν ὁδὸν τῆς θεώσεως. Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος, συνεχιστὴς τῆς μυστικῆς θεολογίας τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῆς ἡσυχαστικῆς παραδόσεως τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, μύστης καὶ βιωματικὸς γνώστης καὶ ὁ ἴδιος τῆς ἐμπειρίας τῆς θεώσεως, μᾶς παρουσιάζει τὴν θέωση ὡς μία ἁγιοπνευματικὴ καὶ ἀσκητικὴ πορεία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἕνωση καὶ κοινωνία μὲ τὸν Θεό.

Τὸ ἀπρόοπτον ποὺ δύναται νὰ ματαιώση τὴν Μεγάλην Σύνοδον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐπιλυθοῦν ἀπὸ τὴ Μεγάλη Σύνοδο ἀλλὰ καὶ ἄλλα ποὺ ἀφοροῦν σὲ διαφορὲς μεταξὺ ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν μὲ σημαντικότερες ἴσως τὴ διαφορὰ μεταξὺ τῶν Πατριαρχείων Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων γιὰ τὸ Κατὰρ καὶ τὸ ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας. Ζητήματα ποὺ φαντάζει μᾶλλον ἀδύνατο νὰ ἐπιλυθοῦν μέχρι τὸν ἑορτασμὸ τῆς φετινῆς Πεντηκοστῆς ὁπότε σχεδιάζεται ἡ σύγκληση τῆς Συνόδου. Ὁπωσδήποτε ἡ ἐντός τοῦ Ἰανουαρίου Σύναξη τῶν Ὀρθοδόξων Προκαθημένων

Προδιαγεγραμμένη ἡ ἀποτυχία τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου λόγῳ Οἰκουμενισμοῦ

Γράφει ὁ πρωτοπρεσβ. ***π. Ἄγγελος Ἀγγελακόπουλος****, ἐφημ. Ἱ. Ν. Ἁγίας Παρασκευῆς Νέας Καλλιπόλεως Πειραιῶς*

Ἡ ἀναθεώρησις, ἐπαναδιατύπωσις καί ἐπικαιροποίησις τῶν κειμένων

Καθίσταται πλέον ἐμφανές ἀπό τήν εἰσήγηση τοῦ Σεβ. Μητρ. Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, μέ θέμα «Αἱ σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τάς λοιπάς Χριστιανικάς Ἐκκλησίας καί Ὁμολογίας ἐπί τῇ βάσει τῶν Πανορθοδόξων Ἀποφάσεων» , πού ἔξεφώνησε στό συνέδριο, πού ἔγινε στήν Ἱερά Μονή Βλατάδων, ἀπό 3 ἕως 5 Δεκεμβρίου 2015, μέ θέμα «Πρός τήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο» , ὅτι οἱ οἰκουμενιστές ἀνέλαβαν τήν ἐργολαβία τῆς ἀναθεωρήσεως, ἐπαναδιατυπώσεως καί ἐπικαιροποιήσεως τῶν κειμένων ἐπί τό οἰκουμενιστικώτερον, δηλ. μετέβαλαν τό ἐν πολλοῖς ὀρθόδοξο περιεχόμενο τῶν κειμένων σέ οἰκουμενιστικό, ἀφαιρώντας καί σβήνοντας ὀρθόδοξες παραγράφους καί προσθέτοντας ἄλλες οἰκουμενιστικές...

...Λέγει ὁ Μεσσηνίας : «Γ. Εἰς τό Ὀρθόδοξον Κέντρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐν Chambésy τῆς Γενεύης, ἐπραγματοποιήθη ἀπό 29ης Σεπτεμβρίου ἕως 4ης Ὀκτωβρίου 2014, ἡ Α΄ Συνάντησις τῆς Εἰδικῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς διά τήν Ἀναθεώρησιν τῶν Κειμένων τῶν Προσυνοδικῶν Πανορθοδόξων Διασκέψεων, ἡ ὁποία ἠσχολήθη μέ τήν ἐπικαιροποίησιν (revision) τῶν ἀνωτέρω δύο Κειμένων. **Εἰς τά πλαίσια τῆς ἐπικαιροποιήσεως τῶν ἀπόψεων καί θέσεων ἐθεωρήθη ὀρθότερον ἡ ἑνοποίηση τῶν δύο Κειμένων, ἐνῶ δέν ἐτέθησαν παράγραφοι τῶν δύο προηγουμένων Κειμένων, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονταν εἰς τάς δράσεις καί εἰς τάς ἐνεργείας ἐνίων ὀργάνων, κυρίως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ὡς καί εἰς τήν περιγραφικήν πορείαν τῶν διαφόρων Διμερῶν Θεολογικῶν Διαλόγων.** Ἡ ἀπάλειψις αὕτη ἐγένετο διότι ἐθεωρήθησαν πλέον αἱ συγκεκριμέναι παράγραφοι ὡς ἁπλαί καί μόνον ἱστορικαί ἀναφοραί, αἱ ὁποῖαι δέν προσέφερόν τι τό σημαντικόν ὡς πρός τήν μελλοντικήν θεώρησιν καί ἀξιοποίησιν πανορθοδόξως τοῦ νέου Κειμένου».

Γιατί νά ἀπαλειφθοῦν οἱ παράγραφοι, πού περιγράφουν τήν πορεία τῶν διαφόρων Διμερῶν Θεολογικῶν Διαλόγων; Μήπως γιά νά μή καταδειχθεῖ τό ἀδιέξοδο, τό ναυάγιο, τό βατερλώ, τό ἄκαρπον καί τό ἀλυσιτελές αὐτῶν.

Ἡ οἰκουμενιστική καί αἱρετική θεωρία τῆς «βαπτισματικῆς θεολογίας»

Στό νέο ἐνοποιημένο Κείμενο, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Μεσσηνίας, «γ) Ἐτόνισαν τά κανονικά κριτήρια (καν. 7ος τῆς Β΄ καί 95ος τῆς Πενθέκτης) ὡς πρός τήν προοπτικήν τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετά τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν (§ 20). **Διά τῆς παρούσης παραγράφου προσδιορίσθησαν πανορθοδόξως τά ὅρια τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν, δέν ἀμφισβητήθη ἡ ὕπαρξις αὐτῶν καί «κατ' οἰκονομίαν» ἀνεγνωρίσθη, τό συμφώνως πρός τήν κανονικήν παράδοσιν, ὑποστατόν καί ἔγκυρον τοῦ βαπτίσματος.** Οὕτως ἐνισχύεται ἡ ἀρχή τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας, ὡς ἔκφρασις φιλανθρώπου διαθέσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν ἐνῶ ἀτονεῖ ἡ ἀρχή τῆς ἀκριβείας».

Ἐδῶ εἶναι ἐμφανές ὅτι γίνεται λόγος γιά τήν οἰκουμενιστική καί αἱρετική θεωρία τῆς «**βαπτισματικῆς θεολογίας**», ἡ ὁποία σύμφωνα μέ τόν **Σεβ. Μητρ. Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεο**, «ἐρευνᾶ τό Βάπτισμα τῶν Ὀρθοδόξων καί τῶν ἑτεροδόξων, γιά νά βρεθοῦν τά κοινά σημεῖα μεταξύ τους. Οἱ οἰκουμενιστές προσπαθοῦν νά προσδιορίσουν τήν ἑνότητα μεταξύ τοῦ Χριστιανισμοῦ μέσα ἀπό τήν προοπτική τῆς «βαπτισματικῆς θεολογίας», πού σημαίνει ὅτι θέτουν ὡς βάση τῆς ἑνότητας τῆς Ἐκκλησίας τό Βάπτισμα. Οὐσιαστικά, αὐτό εἶναι «ἡ ἀρχή τῆς περιεκτικότητας», γιατί προσπαθοῦν νά δοῦν τά κοινά σημεῖα τῆς ἑνότητας μεταξύ τῶν αἱρέσεων καί τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μ' αὐτόν τόν τρόπο δέν θέτουν ὡς βάση τῆς ἑνότητας τῆς Ἐκκλησίας τήν πίστη, συνδυασμένη μέ τά Μυστήρια, ἀλλά θέτουν ὡς βάση τό Βάπτισμα, τό ὁποῖο ἀποδεσμεύουν ἀπό τήν ἀποκεκαλυμμένη πίστη καί ἀπό τά ἄλλα Μυστήρια, ἰδιαίτερα τό Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Τό γεγονός ὅτι τό Βάπτισμα θεωρεῖται ὡς στοιχεῖο ἑνότητος μεταξύ τῶν Χριστιανῶν, παρ' ὅλο πού διαφέρουν ὡς πρός τήν πίστη, σημαίνει ὅτι ἀλλάζουν τά πατερικά κριτήρια γιά τήν ἀναγνώριση τῆς Ἐκκλησίας. Ὁπότε, κατά τήν «βαπτισματική θεολογία», τό αἱρετικό βάπτισμα εἶναι τό ἕνα Βάπτισμα, δηλ. ἡ μυστηριακή ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας δέν ἐντοπίζεται πλέον σέ μιά ταυτότητα, βασισμένη στήν ἑνότητα τῆς πίστεως, ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἱερωσύνης καί μυστηρίων. Ὁπότε, μπορεῖ κάποιος, λόγῳ τοῦ βαπτίσματος, πού γίνεται ἀπό αἱρετικούς, σχισματικούς, ἀκόμη καί μή βαπτισμένους, νά εἶναι μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν πίστη, τήν ἀποστολική διαδοχή καί τά Μυστήρια, πρᾶγμα πού ἀντιβαίνει στήν Ὀρθόδοξη διδασκαλία, ἡ ὁποία συνδέει στενά τήν Ὀρθοδοξία μέ τήν Ἐκκλησία καί τήν θεία Εὐχαριστία. Ἑπομένως, διακρίνεται «ὁ Χριστός τῶν Μυστηρίων» (τοῦ Βαπτίσματος) ἀπό «τόν Χριστό τῆς δογματικῆς ἀληθείας»...

Ἡ οἰκουμενιστική καί αἱρετική θεωρία τῆς «εὐχαριστιακῆς ἐκκλησιολογίας»

Πιό κάτω ἀναφέρει ὁ Μεσσηνίας : «Εἰς τό σημεῖον τοῦτον ἐπιγραμματικῶς καί μόνον θά ἤθελον νά ἀναφέρω ὁρισμένας ἐκ τῶν γενομένων ἀναθεωρήσεων. …**Ἡ υἱοθέτησις τῆς εὐχαριστιακῆς ἐκκλησιολογίας, ὡς βάσεως διά τήν θεολογικήν καί ἐκκλησιολογικήν κατανόησιν τῶν θεμάτων εἰς τόν Διάλογον μετά τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν (Κείμενο Μονάχου, Νέου Βαλάμου καί Ραβέννας)…**».

Ἡ καινοφανής αἱρετική διδασκαλία περί **«εὐχαριστιακῆς ἐκκλησιολογίας»** ἔχει ὡς πηγή τήν σκέψη τοῦ Νικολάου Ἀφανάσιεφ . Ὁ Ρῶσσος πρεσβύτερος Νικόλαος Afanassieff στίς ἀρχές τοῦ 20ου αἰώνα καθιέρωσε πρῶτος τόν αἱρετικό ὅρο «εὐχαριστιακή ἐκκλησιολογία» καί τήν καινοφανῆ περί αὐτῆς διδασκαλία. Ὑποστήριζε ὅτι ὅλες οἱ ἐκκλησίες, πού ἔχουν ἀποστολική διαδοχή (ἄρα καί οἱ αἱρετικοί παπικοί!) καί τελοῦν τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἔχουν τήν πληρότητα τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καί ὅτι εἶναι ἑνωμένες μεταξύ τους μέ τήν ἀγάπη, τήν ἀγάπη ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν γιά τήν κάθε τοπική καί τῆς κάθε τοπικῆς γιά ὅλες τίς ἄλλες. Τή θεωρία αὐτή τήν ἐπεξέτεινε ὁ γνωστός **Ἀλέξανδρος Σμέμαν**, ὁ ὁποῖος προσπάθησε νά ἀναδείξει τή λειτουργική κρίση στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας καί τούς τρόπους μέ τούς ὁποίους αὐτή μπορεῖ νά ἀντιμετωπισθεῖ.

Ἡ «εὐχαριστιακή ἐκκλησιολογία», ἑπομένως, ἐρχόταν νά δώσει λύση στό ἀκανθῶδες πρόβλημα τῶν θεολογικῶν δογμάτων, πού ὁδήγησαν στό Σχίσμα τοῦ 1054, καί πού δέν θά ἦταν ποτέ δυνατόν νά γίνουν δεκτά ἀπό καμμία πλευρά. Ἡ θεωρία αὐτή συμβίβασε τά ἀσυμβίβαστα, καί ἔδωσε ἔτσι τήν εὐκαιρία στόν μεγάλο οἰκουμενιστή Πατριάρχη κυρό Ἀθηναγόρα νά δηλώνει προκλητικά τή δεκαετία τοῦ '60, ὅτι πρέπει νά παραμεριστοῦν τά δόγματα πρός χάριν τοῦ «διαλόγου τῆς ἀγάπης» . Τό ἐντυπωσιακό στήν ὅλη ὑπόθεση εἶναι πώς, δεκαετίες πρίν τόν κυρό Ἀθηναγόρα, τήν ἴδια ἐκτίμηση ἔκανε καί ὁ Νικόλαος Afanassieff, ὁ ὁποῖος ἐφηῦρε τό στοιχεῖο τῆς ἑνότητας μέσα ἀπό τήν Θεία Εὐχαριστία, μέ τήν κάθε Ἐκκλησία νά κρατάει τά δόγματα γιά τόν ἑαυτό της. Ἄρα, ἀπώτερος σκοπός τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ Afanassieff ἦταν νά διευκολυνθεῖ –κατ' αὐτόν τόν ἀντιπαραδοσιακό τρόπο- ἡ «ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν»!

Ἡ συμβολή τοῦ οἰκουμενιστοῦ Μητροπολίτου Ζηζιούλα ἔγκειται στό γεγονός ὅτι ἔρχεται σέ μιά κρίσιμη καμπή, ἀμέσως μετά τήν ἀποδοχή τῆς θεωρίας ἀπό τή Β΄ Βατικανή Σύνοδο, νά ὁλοκληρώσει αὐτό, πού ξεκίνησε ὁ Afanassieff, πρός τήν κατεύθυνση, πού ἐπιθυμεῖ τό Βατικανό. Δηλαδή στό κενό, πού ἄφησε ἡ θεωρία τοῦ Afanassieff καί ἀφοροῦσε τό (παγκόσμιο) πρωτεῖο τοῦ Πάπα, τήν ἐργολαβική διεκπεραίωση τοῦ ὁποίου ἀνέλαβε προθύμως ὁ Ζηζιούλας! Κι αὐτό φαίνεται ἰδιαιτέρως στό ἐπαίσχυντο καί ἀνορθόδοξο «Κείμενο τῆς Ραβέννας» (2007), τό ὁποῖο μπορεῖ νά ἔχει ὡς βάση του τή θεωρία τοῦ Afanassieff, ἡ τελική διαμόρφωσή του, ὅμως, ὀφείλεται στόν Περγάμου, πού μέ τή σειρά του, μέ μιά μεταπατερική ἤ μᾶλλον μετά-ἀποστολική μαεστρία καί μέ ἕνα ἐντελῶς αὐθαίρετο τρόπο, μεταβάλλει τή διάταξη τοῦ 34ου Ἀποστολικοῦ Κανόνα, πού κάνει λόγο γιά «πρῶτο τῇ τάξει σέ ἐπαρχιακό (τοπικό) ἐπίπεδο», καί τήν ἐπεκτείνει σέ διοίκηση «παγκοσμίου ἐπιπέδου»!...

Προσπάθεια ἐπιβολῆς τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου

Στό νέο ἐνοποιημένο κείμενο, κατά τά λεγόμενα τοῦ Μεσσηνίας, «γ) Ἐτονίσθη, ὅτι «ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπό ἀτόμων ἤ ὁμάδων, ἐπί προφάσει τηρήσεως ἤ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὀρθοδοξίας», διότι θεωρεῖ ὅτι «ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διά τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τό ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποτελεῖ τόν ἁρμόδιον καί ἔσχατον κριτήν περί τῶν θεμάτων πίστεως» (§ 22). Θέσις ἡ ὁποία ἀπορρέει ἐκ τῆς κανονικῆς παραδόσεως (καν. 6ος Β΄ Οἰκ. Συνόδου) καί τῆς πατερικῆς διδασκαλίας (πρβλ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Ἐπιστολαί LXXII, PG 77, 344D-345B)». Λίγο πιό κάτω ὁ Μεσσηνίας ἀναφέρει : «Εἰς τό σημεῖον αὐτό εἶναι ἀναγκαῖον νά τονίσωμεν ὅτι ἡ «Ὀρθοδοξία» ὡς ἰδιότης τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ὑπόθεσις μεμονωμένων ἀτόμων οὔτε τοποθετεῖται ἐκτός καί ὑπεράνω τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ρυθμιστικός κανών τῆς ζωῆς καί τῆς σκέψεώς Της, ἀλλά ταυτίζεται μέ τήν Ἐκκλησίαν, ἀποτελοῦσα συστατικόν τῆς ταυτότητός Της, διό καί βιοῦται μόνον ἐν κοινωνίᾳ μέ τήν Ἐκκλησίαν, γεγονός τό ὁποῖον σημαίνει ἐν προκειμένῳ πλήρη ἀποδοχήν τῶν πανορθοδόξως εἰλημένων ἀποφάσεων ἐκ μέρους τῶν Ὀρθοδόξων πιστῶν, ἄλλως ἐμφωλεύει ὁ κίνδυνος ἀταξίας καί σχισμάτων ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, γεγονότα τά ὁποῖα τραυματίζουν θανασίμως τήν ἑνότητά Της».

Λησμονεῖται, ὅμως, ὅπως χαρακτηριστικά σημειώνει ὁ **Σεβ. Μητρ. Πειραιῶς κ. Σεραφείμ**, ὅτι «ἡ Ἀλήθεια δέν εἶναι ἰδεοληψία ἤ ὑποκειμενική προσέγγιση ἤ ζήτημα ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς, ἀλλά ἔνσαρκος πραγματικότητα, πού ὀντοποιεῖται στό πρόσωπο τοῦ τελείου Θεοῦ καί τελείου ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἑπομένως καθίσταται αὐταπόδεικτο τό γεγονός ὅτι ἡ Ἀλήθεια-πρόσωπο Ἰησοῦς Χριστός καί εἴς ἀποτελοῦν τήν πλειοψηφία, ἔστω καί ἄν ἀπέναντι βρίσκονται πολυεκατομμύρια ἄλλων. Ἐπίσης, ἐν Συνόδῳ βρισκόμαστε μόνο ἐντός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, κοινωνώντας μέ τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, διότι «ἡ ζωή καί ὁδός Χριστός», ὅπως ψάλλει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, καί ὅπως ὁ ἴδιος διεσάλπισε «ἐγώ εἰμί ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» . Ἑπομένως, ἐν τῇ Ὁδῷ βρισκόμαστε μόνο κοινωνώντας μέ τήν Ἀλήθεια, πού εἶναι ὁ Χριστός, καί ὄχι μέ τήν αἵρεση καί τόν Οἰκουμενισμό, πού εἶναι ὁ διάβολος». Σύμφωνα δέ μέ τή διακήρυξη τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τό 1848, «παρ΄ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστής τῆς θρησκείας ἐστίν αὐτό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι αὐτός ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τό θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καί ὁμοειδές τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ» .

Ἐπιζήμιος διά τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἡ Σύνοδος

Μετά ἀπό τά παρατεθέντα, εὔκολα μπορεῖ νά συμπαιράνει κανείς τήν προδιαγραφομένη ἀποτυχία τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τοῦ 2016. Μέ τίς ἀνωτέρω οἰκουμενιστικές προδιαγραφές, ἡ σύγκληση μιᾶς τέτοιας Συνόδου ὄχι μόνο δέν εἶναι ἀναγκαία, ἀλλά θά ἀποβεῖ εἰς μεγάλην ζημίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, παρά τά λεγόμενα τοῦ οἰκουμενιστοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Μαρτζέλου γιά τήν δῆθεν ἀναγκαιότητα αὐτῆς . Ὅπως πολύ ὀρθά ἀναφέρει ἐξαίρετο ἀνακοινωθέν τῆς **Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γλυφάδας**, «**ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος ὁ Πόποβιτς** ἔγραφε τό 1971, πρός τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μεταξύ ἄλλων, καί τά ἑξῆς: «...Εἰς τήν Ἐκκλησίαν, διά τήν ὁποίαν ὁ Θεάνθρωπος εἶναι τό πᾶν καί τά πάντα, οὐδέν ἐπιτρέπεται νά ρυθμίζεται "κατά ἄνθρωπον", "κατά τήν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατά τά στοιχεῖα τοῦ κόσμου καί οὐ κατά Χριστόν"... Ἐάν καί τά σύγχρονα προβλήματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δέν λύωνται μέ τόν Θεάνθρωπον καί κατά τόν θεανθρώπινον, ἀποστολικόν, ἁγιοπατερικόν τρόπον, εἶναι ἀδύνατον νά λυθοῦν ὀρθοδόξως καί θεαρέστως... Προσωπικῶς δέν βλέπω, ὅτι κατά τάς σημερινάς περιστάσεις ὑπάρχει πράγματι ἀναπόφευκτος ἀνάγκη διά τήν σύγκλησιν τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἐάν ὅμως ὑπάρχῃ, ἡ παροῦσα στιγμή εἶναι ἡ πλέον ἀκατάλληλος εἰς τήν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας μας... Πᾶσα νέα Οἰκουμενική Σύνοδος δέν θά εἶναι οὔτε Ἁγία, οὔτε Οἰκουμενική, οὔτε Ὀγδόη, ἐάν πρωτίστως δέν δεχθῇ τάς προγενεστέρας οἰκουμενικάς καί ἀσαλεύτους ἀποφάσεις των» . Ἐπίσης, ὁ **ὅσιος Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος** ἐτόνιζε : «Ὥστε ὅλως περιττή νομίζομεν ὅτι εἶναι ἡ σύγκλησις Οἰκουμενικῆς Συνόδου περί ζητημάτων, εἰς τά ὁποῖα ἔχουν ἀποφανθεῖ διά τῶν Ἱερῶν Κανόνων οἱ Θεῖοι Ἀπόστολοι καί θεόσοφοι Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας» . Πράγματι, στή θεματολογία τῶν πολυετῶν Διασκέψεων τῶν Προσυνοδικῶν ἐπιτροπῶν συναντοῦμε κάποια θέματα, τά ὁποῖα εἶναι «ἡσσονος σημασίας ἤ ἔχουν ἤδη λυθεῖ ἀπό τήν Παράδοσή μας, γιά τά ὁποῖα ὅμως, ὡς μή ὤφειλε, ἔχουν ἀναλωθεῖ πολλές ὧρες συζητήσεων καί διορθόδοξης συνεργασίας» .

Δέν ὑπάρχει, λοιπόν, καμμία βιασύνη, ὥστε ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος νά «συνέλθῃ τό ταχύτερον δυνατόν» καί «αὕτη νά εἶναι βραχείας διαρκείας καί ἀσχοληθῇ μέ περιορισμένον ἀριθμόν θεμάτων», διότι σύμφωνα μέ τόν **μακαριστό ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιο Μυτιληναῖο**, «μία τέτοια Σύνοδο, δέν τήν κινεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Τήν κινοῦν οἱ σκοτεινές δυνάμεις, μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Μασονία», διότι οἱ Ἐπίσκοποι, πού σχεδιάζουν τήν σύγκληση τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου «ἔχουν ἀλωθεῖ καὶ ἀπὸ τὴν Μασονία καὶ ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμό. Οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις ἔχουν ἤδη χαλκεύσει καὶ ἔχουν ἤδη πείσει αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουνε οἰκουμενικὲς θέσεις… Λοιπόν, στὸ σχέδιο τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, ποὺ ἔχουν ἐγκλωβίσει ἤδη τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὑπάρχει τὸ ἑξῆς σχέδιο: Νὰ ἐπέλθει μετὰ ἡ «ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν». Ὀρθοδοξίας, Ρωμαιοκαθολικισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη φάση. Ἀλλὰ δὲν σταματάει τὸ κακὸ ἐκεῖ. Ἔχουμε ἀκόμα μία φάση. Εἶναι ἡ φάση ἑνώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ τὰ τρία αὐτὰ (Ὀρθοδοξία, Ρωμαιοκαθολικισμὸς καὶ Προτεσταντισμὸς) μὲ τὶς ἄλλες θρησκεῖες. Ὅλα αὐτὰ ἤδη ἔχουνε μπεῖ σὲ δοκιμασία… Εἶναι ἡ ἕνωση ὅλων τῶν θρησκειῶν».

*Μνήμη εὐγνωμοσύνης...**

Μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

εἶναι ἀφιερωμένη στὸν Τίμιο Πρόδρομο. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα τὸν κάλεσε ὁ Κύριος κοντά του. Σημεῖον μέγα ἀπὸ ὀρθοδόξου Μοναστικῆς σκοπιᾶς. Ἑξῆντα πέντε περίπου χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε, ποὺ ἐγκαταβίωσε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Διονυσίου καὶ τὸν συμπαράλαβε εἰς τὰ ἴδια ὁ τότε Καθηγούμενος μακαριστὸς Γαβριήλ, μεγάλη ἐπίσης μορφὴ τοῦ Ἀγιορείτικου Μοναχισμοῦ. Ἑξῆντα πέντε χρόνια μὲ ἀγάπη ὑπηρέτησε τὴν Παναγία Μανούλα του καὶ τὸν Τίμιο Πρόδρομο.

Στὸ ἄκουσμα τῆς κοιμήσεώς του, περίεργο συναίσθημα μᾶς κατάλαβε. Σιωπήσαμε, σκεφθήκαμε, προσευχηθήκαμε, δακρύσαμε ὑπὸ τὴν κυριαρχία μιᾶς περίεργης χαρμολύπης. Λύπης, γιατί μᾶς ἄφησε, ἄλλα καὶ χαρμονῆς διὰ τὰ ὁσιακά του τέλη, τὴν βεβαιότητά μας ὅτι «ἡ ψυχή του ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσεται» κοντὰ στὸν γλυκύτατόν του Ἰησοῦ, καὶ τὴν Παναγία Μανούλα του, καὶ τὴν ἐλπίδα μας ὅτι, ὡς παρρησίαν ἔχων παρὰ Κυρίῳ, θὰ πρεσβεύῃ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν.

Ὁ πατὴρ Θεόκλητος, γόνος οἰκογενείας Ἐπαχτιτῶν ναυτικῶν, γεννήθηκε στὴν Ναύπακτο στὶς 16 Σεπτεμβρίου 1916, τελευταῖο τέκνο πολυμελοῦς οἰκογενείας. Εἰσῆλθε στὸ Ἅγιο Ὄρος τὸ 1941, θεωροῦσε δὲ τὸν ἑαυτό του «σκανδαλωδῶς εὐνοημένο» ἀπὸ τὴν Παναγία, ποὺ τὸν «ἀρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά, ὅπως ἔλεγε, καὶ τὸν πέταξε στὸ περιβόλι Της». Ἐκεῖ, μὲ τὴν ἀδιάκοπη μελέτη τῶν Πατέρων, τὴν πολύμορφη ἄσκηση, τὶς νηστεῖες, τὶς ἀγρυπνίες, τὶς προσευχές, μὲ τὸ θεῖο ἔρωτα στὸν Χριστό, μὲ τὴν λατρεία στὴν Θεοτόκο, μὲ τὴ ἀγάπη στοὺς ἀνθρώπους, μὲ τὴν συμπόνια στοὺς ἁμαρτωλούς, μὲ τὴν συναίσθηση τῆς θείας καταγωγῆς του, ὅπως ἔλεγε, μὲ τὶς συνεχεῖς πνευματικὲς μελέτες, μὲ τὴν καθαρὴ θεωρία τοῦ νοῦ, μὲ τὰ δάκρυα μετανοίας, μὲ τὴ μνήμη τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ ἀπέκτησε πνευματικὴ αἴσθηση, καθαρίστηκε ἡ ψυχή του, φωτίστηκε, ἁγιάστηκε καὶ ἔγραψε ὅλα ὅσα ἔγραψε «προὸς δόξαν Θεοῦ». Θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν χαρακτηρίσουμε ὡς διδάσκαλο τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς πύρινο ἀπολογητή, ποὺ συνετέλεσε ἀποφασιστικὰ στὸν γνήσιο Ὀρθόδοξο ἡσυχαστικὸ κοινοβιακὸ Μοναχισμό. Κέντρο τῶν λόγων του ἦταν ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Θεοτόκος.

Μὲ τὸ πρῶτο βιβλίο του «Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς», ποὺ ἔκανε πολλὲς ἐκδόσεις καὶ μεταφράσεις σὲ πλεῖστες γλῶσσες, τελευταῖα καὶ στὴν Κινεζική, ἐπανέφερε, πρῶτος αὐτός, στὴν κοινωνία τὸ ξεχασμένο Πατερικὸ Πνεῦμα, κατέδειξε θαυμάσια τὸν ρόλο τοῦ Μοναχισμοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ νάματα ἀρδεύουν ζειδώρως τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἔκανε γνωστὸ σὲ ὅλους ὅτι οἱ προσευχὲς τῶν μοναχῶν ἀλλάσσουν ἐνίοτε τὴν πορεία τῶν ἀνθρωπίνων. Τὸ πρῶτο αὐτὸ ἀκολούθησαν πολλὰ ἄλλα περὶ Νοερᾶς Προσευχῆς, «Διάλογοι στὸν Ἄθω», γιὰ τὸν Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ, Νικόδημο Ἁγιορείτη, Ἀθανάσιο Ἰβηρίτη, περὶ τοῦ Μακρυγιάννη, Παπαδιαμάντη, πολλὰ ἄρθρα μὲ τὴν ἐπωνυμία «Ἀθωνικὰ Ἄνθη» κ.λπ. Ὑπῆρξε θερμὸς λάτρης καὶ πολυτάλαντος ὑμνητὴς τῆς Μανούλας τῶν Μοναχῶν, τῆς κυρίας Θεοτόκου, γράφοντας ἀρκετὰ βιβλία γι' Αὐτήν.

Ἦταν γνήσιος ὀρθόδοξος μοναχός, ἀφιλοχρήματος παντελῶς, ἁπλὸς καὶ λιτός, ὀλιγαρκὴς «ψυχὴ κατώδυνος ἐν διαρκεῖ μνήμῃ θανάτου ἀδολεσχοῦσα».

Ποτὲ δὲν κατέκρινε κανένα οὔτε κληρικὸ οὔτε λαϊκό. Καυτηρίαζε, ὅμως, κάθε κακοδοξίαν. Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁ νοῦς του ἦταν συνεχῶς στὰ «Μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ». Τὴν γενέτειρά του τὴν ἐνεθυμεῖτο πάντοτε καὶ ἐνδιαφέρετο καὶ προσηύχετο ὑπὲρ αὐτῆς.

Χριστὸς Ἀνέστη, ἀγαπημένε μας παπποῦ.

Αἰωνία ἡ Μνήμη σου.

* «ΕΝΟΡΙΑΚΑ ΝΕΑ» Ἱ. Ν. Ἁγ. Γεωργίου Διονύσου. Ἰαν. - Φεβρ. 2006 ἀρ. 90.

Τὸ θέμα τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, θέμα ἐθνικόν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἴον αὐτὸ θὰ ἤθελον νὰ μνημονεύσω ἑνὸς στοιχειώδους ἠθικοῦ ζητήματος. Δέν ἐξετάζω ἐάν ὁ Ὑπουργός «ναυαγήσας περὶ τὴν πίστιν», μετεβλήθη εἰς ἕνα ἀπειθάρχητον φιλοσοφικὸν πνεῦμα, χαρακτηριζόμενον μὲ ὅσας βασικὰς ἀντιλήψεις τοῦ καταμαρτυροῦν — μᾶλλον τοῦ καταμαρτυροῦμεν, διότι εἶμαι καὶ ἐγὼ μάρτυς κατηγορίας. Ἐξετάζω τὸ πῶς ἐδέχθη νὰ συμβιβάσῃ μίαν θέσιν προβλέπουσαν πίστιν εἰς τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ Ἰδεώδη, μὲ τὴν προσωπικότητά του, σαφῶς ἀποδεχομένην μόνον τὸ πρῶτον σκέλος, καὶ αὐτὸ παραμορφωμένον, τῆς ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος καθοριζομένης ἰδεολογικοθρησκευτικῆς συνθέσεως. Δὲν νομίζω ὅτι ἡ πρᾶξις αὐτὴ περιποιεῖ τιμὴν εἰς ἕνα ἐλεύθερον πνεῦμα, ποὺ θεμελιῶδες γνώρισμά του πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐντιμότης καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια. Εἰς τὰς δημοκρατίας, τὸ ἐλευθέρως σκέπτεσθαι καὶ φρονεῖν ἀποτελεῖ ἀναφαίρετον δικαίωμα. Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ μέχρι τῆς κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου, ὑπεισδύσεώς του εἰς ἕνα λειτούργημα ὅπου ἡ ἐλευθερία σκέψεως ἔχει κάποιους περιορισμούς, τοὺς ὁποίους δὲν ἀποδέχεται, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις. Διὰ τοῦτο, τὸ συμφερώτερον εἰς τὸν ἀπατηθέντα καὶ ἀπατήσαντα τὸν χριστιανικόν κόσμον ἐπικεφ

Δυστυχῶς συνεστήθη Τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν!

Πρῶτος ὁ Ο.Τ. ἀπεκάλυψε τὴν 6ην Νοεμβρίου 2015 ὅτι τὸ Τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν ἦτο ἕτοιμον εἰς τὰ συρτάρια τοῦ Ὑπουργείου καὶ πλέον ἦλθε μόλις προσφάτως ἔγκριτος ἐφημερίς, διὰ νὰ θέση τὸ ζήτημα πλήρως εἰς τὴν δημοσιότητα. Ὥρα διὰ ἀντιδράσεις! Θὰ ἐπανέλθωμεν. Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ἀποστόλου Λακασᾶ εἰς τὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή» τῆς 9ης Ἰανουαρίου 2016:

«Τὸ Ἰσλὰμ θὰ διδάσκεται ἀπὸ τὸν φετινὸ Ὀκτώβριο στὴν ἑλληνικὴ τριτοβάθμια ἐκπαίδευση, καθὼς τὸ «πράσινο φῶς» τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ἔλαβε ἡ πρόταση γιὰ λειτουργία, γιὰ πρώτη φορά, τετραετοῦς προγράμματος Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν ἐντός τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ἡ «Εἰσαγωγικὴ Κατεύθυνση Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν», ὅπως θὰ εἶναι ὁ τίτλος, θὰ λειτουργήσει τὸ ἐπόμενο ἀκαδημαϊκὸ ἔτος 2016-2017 καί, ἄρα, θὰ συμπεριληφθεῖ στὸ μηχανογραφικὸ δελτίο τῶν ὑποψηφίων τῶν φετινῶν πανελλαδικῶν ἐξετάσεων. Ἡ λειτουργία της ἔχει ὑπογραφεῖ ἀπὸ τοὺς συναρμόδιους ὑπουργούς».

Τουρκικὸν κόμμα εἰς τὴν Θρᾴκην;

Ἐπειδὴ οἱ Κυβερνῶντες εἶναι ἐθνομηδενισταὶ δὲν ὑφίσταται σοβαρὴ ἐθνικὴ πολιτική, ὥστε τὸ DEB νὰ κάνη τὴν ἐμφάνισίν του καὶ νὰ δέση στόχους διὰ τὰς ἑπομένας ἐκλογάς. Τὸ κακὸν εἶναι ὅτι ὑποστηρικταὶ τοῦ νέου κόμματος εἶναι καὶ οἱ μουσουλμάνοι πολιτικοὶ ποὺ ἐψηφίσθησαν μὲ τὸν ΣΥΡΙΖΑ καὶ τὸ ΠΟΤΑΜΙ. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρθρον τῆς κ. Δήμητρας Συμεωνίδου εἰς τὸν ἱστότοπον xronos.gr τῆς 9ης Ἰανουαρίου 2016:

«Πρώτη φορά στὶς Εὐρωεκλογὲς τοῦ 2014 κατῆλθε αὐτόνομα τὸ DEB ἐπιτυγχάνοντας τὰ ὑψηλότερα ποσοστὰ στοὺς νομοὺς Ροδόπης καὶ Ξάνθης. Ὑπάρχει ἤδη προετοιμασία γιὰ τὶς Εὐρωεκλογὲς τοῦ 2019 «εἶναι δύσκολο νὰ ποῦμε κάτι ἀκόμα, ἀλλὰ ὑπάρχει προοπτική. Ἄλλωστε εἴμαστε μέλος Εὐρωπαϊκοῦ Κόμματος καὶ τῆς FUEN, ἔχουμε τὶς ἐπαφές μας στὴν Εὐρώπη». Ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι φοροῦσαν αὐτοκόλλητα μὲ τὴν φωτογραφία τοῦ ἐκλιπόντα Σαδίκ...

Στὸ βῆμα ἀνέβηκε ὁ φίλος τοῦ Ἀχμὲτ Σαδίκ, ὅπως χαρακτηρίστηκε στὴν προσφώνηση, ὁ ψευτομουφτὴς Κομοτηνῆς Ἰμπραὴμ Σερίφ. Ἀναφορὲς στὴν προσωπικότητα τοῦ ἱδρυτῆ τοῦ κόμματος καὶ στὴ δράση του γιὰ τὴ μειονότητα, ἔκανε ὁ ψευτομουφτής. Μάλιστα στὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του πῆρε στὰ χέρια του μία σημαία ποὺ ἔφερε τὸ σῆμα τοῦ DEB καὶ τὰ ἀστέρια τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης καὶ σηκώνοντάς την ψηλὰ εἶπε «αὐτὴ ἡ σημαία δὲ θὰ πέσει ξανὰ κάτω, θὰ γίνει ἡ σημαία τῆς μειονότητας στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση». Ὁμιλία πραγματοποίησε καὶ ὁ ψευτομουφτὴς Ξάνθης Ἀχμὲτ Μετέ, ἀλλὰ καὶ ὁ βουλευτὴς μὲ τὸ Ποτάμι Ἰλχὰν Ἀχμέτ, ὁ μοναδικὸς βουλευτὴς τῆς μειονότητας ποὺ ἦταν παρών. Χαιρετισμὸ ἀπέστειλαν οἱ βουλευτὲς τοῦ ΣΥΡΙΖΑ Ροδόπης Ἀϊχὰν Καρὰ Γιουσοὺφ καὶ Μουσταφὰ Μουσταφά. Ὅλες οἱ ὁμιλίες ἔγιναν στὴν τουρκικὴ γλώσσα, ἐνῷ ἀκολούθησε προσευχὴ, τὴν ὁποία τέλεσε ὁ ψευτομουφτὴς Κομοτηνῆς...».

Νέα διεκδίκησις τῶν «Νέων Χωρῶν»;

Διαρρέουν πληροφορίαι εἰς τὸν τύπον ὅτι ὁ Πατριάρχης δέτει ζήτημα Νέων Χωρῶν. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «PRESS» τῆς 9ης Ἰανουαρίου 2016:

«Τὸ 1928 μία περίοδο ἰδιαίτερα δύσκολη γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ὁλόκληρη τὴ Βαλκανικὴ Χερσόνησο, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο παραχώρησε «ἐπιτροπικῶς» καὶ «ἄχρι καιροῦ» τὴν διοίκηση τῶν Μητροπόλεών του στὶς λεγόμενες Νέες Χῶρες στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὶς κινήσεις τοῦ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου τὸ τελευταῖο διάστημα, ὁ καιρὸς φαίνεται πὼς ἦρθε. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης σὲ συναντήσεις του τόσο μὲ ἐκκλησιαστικοὺς ὅσο καὶ πολιτικοὺς παράγοντες ἔχει ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία του γιὰ ἀλλαγὴ καθεστῶτος παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐπισήμως αὐτὸ δὲν ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ κανένα. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θεωρεῖ πὼς εἶναι ἐκτὸς ἀτζέντας».

Κανεὶς δὲν ἀντελήφθη τί γίνεται μὲ τὸ Τζαμί;

Κανένα Ἐκκλησιαστικὸν Πρακτορεῖον Εἰδήσεων, σχεδὸν οὔτε τὰ γενικὰ εἰδησεογραφικὰ πρακτορεῖα, δὲν ἠσχολήθησαν μὲ μίαν κατ' ἐξοχὴν σπουδαίαν εἴδησιν. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὸ κέντρον τῆς Πρωτευούσης ἔλαβε χώραν διαδήλωσις Σιιτῶν διὰ τὴν ἄδικον, ὅπως τὴν χαρακτηρίζουν, δολοφονίαν ἑνὸς Σιίτη μουφτῆ εἰς τὴν Σαουδικὴν Ἀραβίαν. Ἡ διαδήλωσις ἦτο ἀψόγως διοργανωμένη: συντεταγμένο πλῆθος, πλακὰτ ἐκτυπωμένα ἀπὸ εἰδικὴν ἑταιρείαν ἐκτυπώσεων, ὡς αὐτὰ τῶν ἐκλογῶν μὲ ἐπεξεργασίαν τῆς εἰκόνος τοῦ μουφτῆ ἐπάνω εἰς αὐτά, γιγάντια πανὸ ἰλουστρασιόν, τηλεβόαι κ.ἄ. Κανεὶς δὲν ἀντελήφθη ὅτι ὑπῆρξε χρηματοδότησις ἀπὸ κάποιο κέντρον; Κανεὶς δὲν ἀντελήφθη ὅτι τίποτε δὲν ἦτο αὐθόρμητον; Κανεὶς δὲν ἀντελήφθη ὅτι προεβλήθη εἰς κάποια μεγάλα κανάλια, ἐνῶ δὲν προβάλλονται ἄλλα καὶ ἄλλα; Κανεὶς δὲν διερωτήθη πῶς οἱ μουσουλμάνοι δὲν ἔχουν κάνει ποτὲ ἄλλοτε διαδήλωσιν διὰ τίποτε; Κανεὶς δὲν ἐσκέφθη ὅτι αὐτὸ σχετίζεται μὲ τὴν ἀνέγερσιν Τζαμιοῦ; Ποῖος θὰ καταστρώση σχέδιον διὰ τὸ πῶς θὰ συνυπάρξουν Σιῖται καὶ Σουνῖται εἰς τὸ ἴδιο Τζαμὶ τῶν Ἀθηνῶν; Ἢ μήπως μὲ δικαιολογίαν αὐτὸ θὰ ἀνοίξη καὶ δεύτερον;

Παρ' ὅλα αὐτὰ μὲ μεγάλην βλῖψιν ὁ Ο.Τ. διεπίστωσεν ὅτι ὁ Σεβ. Μητρ. Ἠλείας ἐτάχθη ὑπὲρ τοῦ Τζαμιοῦ, γεγονὸς ποὺ καταδεικνύει ὅτι οὔτε ἡ Ἱεραρχία ἔχει κατανοήσει πλήρως τὸ ζήτημα. Εἰς δηλώσεις του ποὺ ἔκαναν τὸν γῦρον τοῦ διαδικτύου ἀναφέρει:

«Λοιπόν, ὄχι μόνον δὲν ἀνησυχῶ, ἀλλὰ ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιτραπῆ νὰ ἀνεγερθῆ τζαμὶ στὴν Ἀθήνα. Τοῦτο ἄλλωστε ἔχει δηλώσει ἐπισήμως καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν θέλαμε εἶναι, νὰ μὴ γίνη στὴν Ὁμόνοια ἢ στὸ Σύνταγμα ἢ ὅπως στὴν ἀρχὴ ζητοῦσαν νὰ γίνη ἐντός τοῦ χώρου τοῦ Διεθνοῦς Ἀεροδρομίου Ἐλευθέριος Βενιζέλος. Τὸ μόνο ποὺ ἐμένα προβληματίζει, ὅπως καὶ πολλοὺς ἄλλους, εἶναι τοῦτο: Γιατί νὰ τοὺς δοθῆ ΔΩΡΕΑΝ οἰκόπεδο γιὰ τὸ Τζαμὶ καὶ γιατί νὰ ἀνεγερθῆ τοῦτο μὲ δαπάνες τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους».

Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου: «Ἡ Τουρκία θέλει τὰ πάντα...»

Συνέντευξιν παρεχώρησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου εἰς τὸν Ἐθνικὸν Κήρυκα, ὅπου ἀνέπτυξε κυρίως τὰς σκέψεις του διὰ τὸ Κυπριακόν. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα romfea.gr τῆς 8ης Ἰανουαρίου 2016:

«Ἀναφορικὰ μὲ τὸ ἐθνικὸ θέμα τῆς Κύπρου καὶ στὴν ἐρώτηση ποῦ πᾶμε, εἶπε πὼς «ποτὲ δὲν ἔχω πιστέψει ὅτι μπορεῖ νὰ γίνει λύση τοῦ ἐθνικοῦ μας προβλήματος. Ὄχι διότι φταῖμε ἐμεῖς, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ Τουρκία θέλει τὰ πάντα... Γίνονται συνομιλίες δῆθεν γιὰ Ὁμοσπονδία. Ποιὰ Ὁμοσπονδία, ὅταν ἡ ἴδια ἡ ἐπίσημη Τουρκία, ὁ Πρόεδρος, ὁ Πρωθυπουργός, ὁ Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν, χωρὶς ντροπὴ ὁμιλοῦν γιὰ δύο κράτη;... Στόχος τῆς Τουρκίας ἦταν νὰ ἀλλοιωθεῖ ἡ δημογραφικὴ σύνθεση τοῦ λαοῦ, ὁ στόχος αὐτὸς δὲν παρῆλθε, ὑφίσταται... Ἡ Τουρκία ἔχει πληθυσμό, εἶναι πολὺ εὔκολο γι' αὐτὴ νὰ ἀλλάξει τὴ σύνθεση τοῦ πληθυσμοῦ, ἄρα οἱ ἔποικοι πρέπει νὰ φύγουν, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ γίνει λύση».

Στὴν ἐπισήμανση ὅτι ὁ κ. Ἀκιντζὶ μέχρι πρόσφατα εἶπε ὅτι οἱ ἔποικοι ἀποκλείεται νὰ φύγουν, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος, ἀνέφερε πὼς «κι ἐγὼ λέγω πὼς γιὰ τὴν Ἐκκλησία οἱ ἔποικοι εἶναι κόκκινη γραμμή. Ἐδῶ γιὰ ἀνθρωπιστικοὺς καὶ μόνο λόγους μποροῦν νὰ παραμείνουν ὅσοι παντρεύτηκαν μὲ Τουρκοκυπρίους, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χωρίσουμε τὶς οἰκογένειες»... Ἂν ὑπάρχουν περιπτώσεις ἐπιγαμιῶν ἀνάμεσα σὲ Τουρκοκυπρίους καὶ Ἑλληνοκυπρίους, ἀπάντησε «ἀνεπαίσθητες, ἂν δηλαδὴ μέσα σὲ μία δεκαετία σ' ὅλο τὸν πληθυσμὸ ὑπῆρχαν πέντε μὲ δέκα περιπτώσεις καὶ στὶς περισσότερες φορὲς βαφτιζόταν». Τόνισε πὼς «ἦταν ἰσχυρὴ ἡ παρουσία τοῦ Ἑλληνικοῦ Χριστιανικοῦ στοιχείου. Οἱ Τουρκοκύπριοι δὲν ἦταν θρησκευόμενοι γιατί ἦταν Ἕλληνες Κύπριοι ποὺ κάτω ἀπὸ τὴν πίεση ἐξωμότησαν... Ὅλοι οἱ Κύπριοι θέλουν λύση, ἀλλὰ ὄχι διάλυση».

Στὴν ἐρώτηση ποιὸς κρατᾶ τὸ κλειδὶ μιᾶς τέτοιας λύσης, πιστεύει ὅτι «τὸ κλειδὶ τὸ κρατᾶ ἡ Ἄγκυρα...». Στὴν ἐρώτηση ἂν θέλει ἡ Ἀμερικὴ μπορεῖ νὰ ἐπιβάλει στὴν Ἄγκυρα νὰ λύσει τὸ Κυπριακό, εἶπε ὅτι «ἡ Ἄγκυρα μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἐρντογάν δὲν μπορεῖ νὰ δεχθεῖ κάτι τέτοιο...».

Ἕνας μόνον Μητροπολίτης ὑπεχρέωσε τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Χώρας εἰς ὀπισθοχώρησιν!

Δὲν παρέστη τελικῶς ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Χώρας εἰς τὴν τελετὴν τῶν Θεοφανείων εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ὁ Πειραιεὺς εἶναι ἰδιαιτέρως συμβολικὸς λιμὴν καθὼς εἶναι ὁ μεγαλύτερος εἰς τὴν Χώραν καὶ ἡ παρουσία ἐκεῖ τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἔχει τὸ νόημα τῆς τιμῆς πρὸς ὁλόκληρον τὴν ναυτικὴν ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων. Ὡστόσο, ὁ Πρωθυπουργὸς ἔθεσεν τὸ προσωπικόν του γόητρον ὑπεράνω τοῦ θεσμικοῦ του ρόλου, ὥστε νὰ μὴ παραστῆ, διότι τὸν ἁγιασμὸν θὰ ἐτέλει ὁ Σεβ. Μητρ. Πειραιῶς. Ὁ Σεβασμιώτατος εἶχε ἐπικρίνει σφόδρα τοὺς πολιτικοὺς διὰ τὴν ὑπερψήφισιν τοῦ ἐπαισχύντου συμφώνου συμβιώσεως, ὁμιλῶν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Ὅμως ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὡς τὸ ἅλας, ὡς ἀνέφερεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σεβασμιώτατος, ὥστε νὰ εἶναι ἐπώδυνον εἰς τὰς πληγάς, τῶν τετραυματισμένων πνευματικῶς πολιτικῶν.

Διέρρευσε λοιπὸν ὅτι ἐνοχλημένος ὁ Πρωθυπουργὸς ἀπεφάσισε νὰ μὴ σεβασθῆ οὔτε τὸν Μητροπολίτην, οὔτε τὸ ἔθνος, οὔτε τοὺς ναυτικούς, καὶ νὰ μεταβῆ τελικῶς διὰ τὸν ἁγιασμὸν εἰς τὴν δεξαμενὴν τῶν Ἀθηνῶν. Βεβαίως, δὲν τὸν ἐνδιέφερεν ἡ εὐλογία καθὼς δὲν ἐκκλησιάσθη τὸ πρωὶ παρὰ μόνον ἐνδιεφέρετο διὰ τὰς φωτογραφίας καὶ τὰς τηλεοράσεις, ποὺ θὰ ἐξησφάλιζεν εἰς αὐτὸν ἡ τελετὴ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων. Ἐπίσης ἡ κρατικὴ τηλεόρασις δὲν μετέδωσε - πρωτοφανὲς- τὴν θ. Λειτουργίαν ἀπὸ τὴν Ἁγ. Τριάδα Πειραιῶς, παρὰ μόνον τὸν Ἁγιασμὸν εἰς τὸν λιμένα καὶ αὐτὸ διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῆ πλήρως.

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον, ὁ Πρωθυπουργὸς ἠναγκάσθη νὰ παραστῆ εἰς τὴν δεξαμενήν. Ἐκεῖ καὶ δεύτερος εἰς ἀξίαν ἦτο, καθὼς παρίστατο ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, καὶ στριμωγμένος ὡς εἰς λεωφορεῖον, διότι ὁ χῶρος ἦτο μικρός, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν μοῖραν μὲ τοὺς παρισταμένους ἐτέθη, ὡς οἱ ἄλλοι τυχόντες πολιτικοί τοῦ 3%, καὶ ἔχασε καὶ πᾶσαν τιμήν, καθὼς δὲν ἐπέτυχε τὸ περιστέρι ὡς ἔπραξε προεκλογικῶς (!) πέρυσι, καὶ ἔφερε τὸν ὀνειδισμὸν τῶν πράξεών του, συμπαρατασσόμενος πρὸς ἅλλα πρόσωπα δεδηλωμένους ὑποστηρικτὰς τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ὡς ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Καμίνης, καὶ ντροπιασμένος, ἐφ' ὅσον εἰς Μητροπολίτης ἦτο ἡ ἀφορμὴ (διότι αἰτία ἦτο ὁ ἴδιος) ποὺ διὰ πρώτην φορὰν Πρωθυπουργὸς τῆς ἐνδόξου Ἑλλάδος περιῆλθεν εἰς τοιαύτην κατάστασιν!

Τὴν τιμήν, ποὺ ἐστερήθη, ἔμελε νὰ τοῦ ἀποδώση ἡ μὴ ὀρθῶς ζυγισμένη πρᾶξις τοῦ Θεοφ. Μητρ. Θερμοπυλῶν. «Ἄλλοι ὅροι βασιλείας, ἄλλοι ὅροι ἱερωσύνης»! Δυστυχῶς τὸ ἀπόφθεγμα αὐτὸ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου πρὸς τὸν αὐτοκράτορα δὲν ἐνεθυμήθη τὴν ὥραν τοῦ ἁγιασμοῦ ὁ Θεοφιλέστατος Μητρ. Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἐτέλεσε τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἁγιασμοῦ εἰς τὴν δεξαμενὴν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἔδωσε τόσον εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας ὅσον καὶ εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν τὸν Τίμιον Σταυρὸν, διὰ νὰ τὸν ρίψουν εἰς τὰ ὕδατα τῆς δεξαμενῆς. Μπορεῖ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἱερέως ἡ ρίψις νὰ εἶναι πρᾶξις καθαγιασμοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὰς χεῖρας λαϊκῶν καὶ μάλιστα πολιτικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐστήριξαν τὸ ἀνόσιον σύμφωνον συμβιώσεως, εἶναι πρᾶξις βεβηλώσεως. Περαιτέρω, πρόκειται διὰ πρᾶξιν ἀναιρέσεως δύο χιλιάδων ἐτῶν χριστιανισμοῦ. Ἡ χριστιανικὴ πίστις ἐκόμισεν εἰς τὸν κόσμον τὴν διάκρισιν πολιτικοῦ καὶ διοικητικοῦ λειτουργήματος, τὰ ὁποῖα ἐταύτιζεν εἰς τὸ πρόσωπόν του ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ ὡς pontifex maximus. Προφανῶς τόση ἔλλειψις σοβαρότητος ὑπάρχει, ὥστε ὄχι μόνον οἱ χριστιανοὶ νὰ μὴ ἀντιλαμβανώμεθα τὸ μέγεθος τῶν ἱεροπραξιῶν ἀλλὰ καὶ νὰ διδάσκωμεν τοὺς ἄλλους ὅτι πρόκειται ἁπλῶς διὰ λαογραφικὰς τελετάς, ἔθιμα «διὰ τὸ καλό», ὡς λέγουν ἀνυποψίαστοι ἄνθρωποι.

Τί ἐπετεύχθη τελικῶς; Ὁ Πρωθυπουργὸς ἔμεινε μὲ τὴν ἀπατηλὴν ἐντύπωσιν ὅτι χαίρει ἀκόμη ἐκτιμήσεως. Ὁ κόσμος μὲ τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία ἔχουν ἀγαστάς συνεργασίας. Οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ ὅτι μὲ ἄθεον Κυβέρνησιν δὲν ὑπάρχει σεβασμὸς τῶν παραδόσεων καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱεραρχία ἀντελήφθη ὅτι ἀπαιτεῖται ἀλλαγὴ πλεύσεως καὶ ὅτι ἡ ἐπιφαινομένη νηνεμία εἰς τὰς σχέσεις μὲ τὸ Κράτος ἐξυπηρετεῖ τὸ ἴδιον καὶ ὄχι τὴν Ἐκκλησίαν;

Εἰς τὴν Γενεύην τελικῶς ἡ Μεγάλη Σύνοδος!

Ἐνῶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ὑπερασπίζετο τὴν ἐπιλογὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Οἰκ. Πατριάρχης διέρρεεν εἰς κύκλους ὅτι θὰ γίνη εἰς τὴν Γενεύην, ὥστε νὰ μὴ προβάλουν ἀντιρρήσεις οἱ Ρῶσοι, τῶν ὁποίων αἱ σχέσεις μὲ τὴν Τουρκίαν εἶναι τεταμέναι. Ἡ Γενεύη ἐπελέχθη ὀρθῶς, διότι ἦτο τὸ κράτος τοῦ Ἀρχιπροτεστάντου Ἰωάννου Καλβίνου, ποὺ ἐπὶ 23 συναπτὰ ἔτη, κατὰ τὸν 16ο αἰῶνα, εἶχεν ἐπιβάλει τὴν προσωπικήν του θεοκρατικὴν δικτατορίαν καί ἔστελλε τὴν νύκτα περιπόλους εἰς τὰ σοκάκια, διὰ νὰ ἐλέγξουν ἂν οἱ πάντες ἔχουν σβήσει τὰ κεριά τους…

Εἰς μίαν ἐσχάτην ἀπελπιστικὴν κίνησιν, διὰ νὰ προλάβη τὰ συνεχῶς αὐξανόμενα ἄρθρα ἐναντίον τῆς συγκλήσεως τῆς Μεγάλης Συνόδου, διότι συμφώνως μὲ πληροφορίας τοῦ Ο.Τ., ἀκόμη καὶ «φιλελεύθερα» Ὀρθόδοξα περιοδικὰ ἀρχίζουν καὶ τάσσονται κατὰ αὐτῆς, ὁ Οἰκ. Πατριάρχης προσεκάλεσεν εἰς τὸ Φανάρι Ὀρθοδόξους ἀκαδημαϊκούς, καθηγητάς καὶ διδάσκοντας ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, προκειμένου ὁ Σεβ. Μητρ. Περγάμου νὰ τοὺς λύση ἀπορίας καὶ νὰ τοὺς κατατοπίση, δηλαδὴ ἐπιχείρησις προσεταιρισμοῦ, διὰ νὰ σιγάσουν αἱ ὅποιαι φωναὶ καὶ νὰ συνταχθοῦν ὅλοι μὲ τὴν πατριαρχικὴν γραμμήν.

Πληροφορίαι τῆς ἐφημερίδος «PRESS» τῆς 9ης Ἰανουαρίου ἀναφέρουν πὼς τὸ Φανάρι μόλις ἐπληροφορήθη τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν νὰ μὴ προσέλθη εἰς τὴν προπαρασκευαστικὴν Πανορθόδοξον τὴν 21ην τρέχοντος μηνός, ἀπέστειλε τόν Μητροπολίτην Γαλλίας, ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ὥστε νὰ μεταπείση τὸν Ἀρχιεπίσκοπον νὰ συμμετάσχη. Παρὰ τάς φιλοφρονήσεις, τοὺς ἀδελφικοὺς ἀσπασμοὺς καὶ τὰς σχετικάς εὐχάς, ὁ Ἱεράρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔλαβεν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἱερώνυμον, ὁ ὁποῖος φέρεται νὰ ἔχη δεχθῆ καὶ πολιτικάς πιέσεις, προκειμένου νὰ συμμετάσχη καὶ νὰ διευκολύνη τὰς προετοιμασίας τῆς Μεγάλης Συνόδου.

Εἰς τὴν Πανορθόδοξον δὲν θὰ μεταβοῦν ἐπίσης οἱ Πατριάρχαι Ἀντιοχείας, Μόσχας, Γεωργίας, καθὼς καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Τσεχίας.

Διαφωνία διὰ τὴν ἡμερομηνίαν συγκλήσεως τῆς Μεγάλης Συνόδου

Εἰς συνέντευξίν του, ὁ Σεβ. Μητρ. Βολοκολάμσκ Ἰλαρίων, εἶπεν ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς δὲν ἔχει ἀπαντήσει εἰς ἐρωτήματα τοῦ Μόσχας, ἀλλὰ καὶ ὅτι οἱ Ρῶσοι διαφωνοῦν μὲ τὴν ἡμερομηνίαν συγκλήσεως τῆς Συνόδου, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι αὐθαιρέτως ἐκήρυξε τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Συμφώνως πρὸς τὸ mospat.ru τῆς 30ῆς Δεκεμβρίου 2015 ἐδήλωσε:

«Δυστυχῶς ἡ ἀναθεώρηση τῶν κειμένων προχωρᾶ μὲ πολὺ ἀργοὺς ρυθμοὺς μὲ ἀποτέλεσμα ἐκ τῶν ὀχτὼ θεμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν νὰ ἀσχοληθεῖ ἡ Σύνοδος, μόνο ἐπὶ τῶν τριῶν πρὸς τὸ παρὸν ἔχουμε καταλήξει σὲ πλήρη συμφωνία, ἐνῷ σχετικὰ μὲ τὰ ὑπόλοιπα τὸ ἔργο δὲν ὁλοκληρώθηκε. Παράλληλα ἀπὸ τὴν ἡμερήσια διάταξη ἔχει ἀφαιρεθεῖ τόσο σπουδαῖο γιὰ τὴν ἱεροκανονικὴ νομικὴ συνείδηση θέμα ὡς τρόπος ἀνακηρύξεως τοῦ αὐτοκεφάλου, παρόλο ποὺ τὸ βασικὸ καὶ οὐσιῶδες μέρος τοῦ κειμένου αὐτοῦ εἶχε πρὸ πολλοῦ συμφωνηθεῖ. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ οἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίες δὲν ἔχουν συμφωνήσει γιὰ τὴν ἐνιαία κατανόηση ὡς πρὸς τὸν τρόπο λειτουργίας τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου καὶ τὸν Κανονισμὸ αὐτῆς... Μέχρι σήμερα ἔχουν μείνει ἀναπάντητα καὶ πολλὰ ἐκ τῶν ἐρωτημάτων, τὰ ὁποῖα ἔθεσε στὰ Γράμματά του πρὸς τὸν Παναγιώτατο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖο ὁ Ἀγιώτατος Πατριάρχης Κύριλλος, καὶ ἔχουν σχέση μὲ τὴν προπαρασκευὴ τῆς Συνόδου... Ὅσον δὲ ἀφορᾶ τὶς συγκεκριμένες ἡμερομηνίες συγκλήσεως αὐτῆς, κατὰ τὴ γνώμη μου εἶναι πρόωρα ἀκόμα νὰ μιλήσουμε περὶ αὐτῶν».

Ἀποφάσεις Πατριαρχείου Ἀντιοχείας

Μὲ τὴν Μεγάλην Σύνοδον ἠσχολήθη τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας, ἂν καὶ δὲν ἔγινε γνωστὸν ἀκόμη πῶς διὰ λυθῆ τὸ ζήτημα τοῦ Κατάρ. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ Agioritikovima τῆς 11ης Ἰανουαρίου 2016:

«Συνεδρίασε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ὑπὸ τόν Πατριάρχη Ἰωάννη. Τὸ κύριο θέμα συζήτησης ἦταν ἡ προετοιμασία γιὰ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὀρθοδοξίας, ποὺ θὰ διεξαχθεῖ φέτος. Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ μεταφέρει τὸ Πατριαρχεῖο, στὴ Σύνοδο στὸ Μπαλαμὰντ ἔδωσαν τὸ παρὼν οἱ Μητροπολίτες καὶ οἱ Ἐπίσκοποι τόσο ἀπὸ τὴ Συρία καὶ τὸ Λίβανο ὅσο καὶ ἀπὸ ἄλλα σημεῖα τοῦ κόσμου. Ἔτσι, ἔγινε μία ἐποικοδομητικὴ συζήτηση γιὰ τὴν ἐκπροσώπηση καὶ τὴ στάση τοῦ Πατριαρχείου στὴ Σύνοδο ποὺ θὰ πραγματοποιηθεῖ σὲ μερικοὺς μῆνες. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Συνόδου, ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης σὲ δηλώσεις, ἀναφέρθηκε στὶς ἐχθροπραξίες ποὺ συνεχίζονται στὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ στὴ σημασία τῆς εἰρήνης. Γιὰ ἄλλη μία φορὰ ἔκανε εἰδικὴ ἀναφορὰ στοὺς δύο ἀπαχθέντες Μητροπολίτες. Τέλος, τόνισε τὴ σημασία τῆς ἑνότητας τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας σὲ σχέση καὶ μὲ τὶς σύγχρονες προκλήσεις καί, τέλος, τόνισε πὼς γι'αὐτὸ τὸ λόγο ἔχει μεγάλη σημασία ἡ ἐπιτυχία τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου».

Ἀπαιτοῦνται ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Φαναρίου

Ἐφημερὶς μεγάλης κυκλοφορίας διεφήμιζεν ἐπί πολλὰς ἡμέρας τὴν δωρεὰν διανομὴν τῆς Καινῆς Διαθήκης εἰς τοὺς ἀναγνώστας της «μὲ ἔγκρισιν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας». Ὄχι μόνον ἔχομεν ἐπισημάνει ὅτι ἡ ἰδία ἐφημερὶς ἐντάσσει αὐτὸ εἰς τὸ πλαίσιον διανομῆς «ἱερῶν κειμένων», καθὼς διὰ μοιράση καὶ τὸ Κοράνιον, ἀλλὰ εἰς τὸν πρόλογον τῆς ἐκδόσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀνεγνώσαμεν:

«Στὰ εὐαγγέλια θὰ βροῦμε ἐξαιρετικὲς διηγήσεις ποὺ ἀφοροῦν ὅσα εἶπε καὶ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, ὅσα ἔπαθε καὶ ὅσα πιστεύουν ἔκτοτε οἱ χριστιανοὶ μὲ ἀφορμὴ τὴ θυσία του καὶ κυρίως τὴν ἀνάστασή του. Στὶς ἐπιστολὲς τοῦ ἀπ. Παύλου πληροφορούμαστε πῶς διαμορφώθηκαν οἱ θεμελιώδεις ἀλήθειες τῆς πίστης μας, καὶ κυρίως ποιὸς εἶναι ὁ Χριστὸς τῆς Ἐκκλησίας».

Αὐτὸ τὸ ὁποῖον μᾶς λέγει εἶναι ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἕνας ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίστευσαν οἱ χριστιανοὶ καὶ ἔπειτα ὁ ἀπ